

Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”

Str. Gh. Lazăr Nr. 1 – 3
Sibiu 550165
Tel:(+40) 269 212 896
Fax:(+40) 269 215 352
cnglazar@gmail.com
www.cngl.eu

<http://cdicngl.pcinfosibiu.ro/>

Referenți:

prof. dr. Gabriel Octavian Negrea – director
prof. Gabriela Săndulescu – director adjunct

Echipa de redacție:

Redactor-șef:

Sara Frățilă, clasa a VIII-a B

Redactor-șef adjunct:

Sebastian Olosutean, clasa a VIII-a B

Cristiana Damian, clasa a VIII-a B

Redactor de rubrică:

Alexandra Bărbuș, clasa a VI-a A

Alexia Neiciu, clasa a VI-a A

Raluca Angelescu, clasa a VI-a A

Simina Muntean, clasa a VI-a A

Preluare imagini:

Tudor Purcar, clasa a VIII-a B

Coordonatori:

prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi

prof. Raluca Filip

Lector de revistă

prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi

Ilustrator copertă:

prof. Raluca Filip

Caseta tehnică:

Laborant Monica Marin

Contabil Simona Solescu

Informatician Gabriel Cojocaru

Tiparul executat la Tipografia Bibliotecii Județene ASTRA Sibiu sub redacția Editurii Armanis

ISSN 2068-4258

Laboratorul de idei.
Revista elevilor de gimnaziu din Colegiul
Național „Gheorghe Lazăr”

Nr. 26/2024

Editura Armanis
Sibiu

ISSN 2068-4258

Cuprins

Cuvânt înainte. Editorial

SECȚIUNEA ATELIER DE LECTURĂ ȘI SCRIERE CREATIVĂ

(Coordonatori secțiune: prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi, prof. dr. Anamaria Coroian, prof. dr. Marcela Ciobănuț)

Întâlniri cu scriitori _____	8
Gânduri la o lansare de carte _____	10
Magia cuvintelor _____	12
Banda desenată. Copilul cel isteț _____	26
Cartea cărților _____	28
Pagina lirică _____	30
Casa Muzeelor. O incursiune în cultură și literatură _____	36
Un viitor verde. „Suntem cu toții semințe pentru viitor!” _____	38
Cărțile noastre preferate. Proiecte de lectură _____	50

SECȚIUNEA ARTE

(Coordonator secțiune: prof. Raluca Filip)

Abstracționismul liric și Wassily Kandinsky _____	56
Atelier de toamnă. Artă cu frunze uscate _____	58
Arte plastice. Pictură și grafică _____	60

SECȚIUNEA PROIECTE INTERNAȚIONALE

(Coordonatori secțiune: prof. Marinela Onițiu, prof. Alexandra Bega)

eTwinning și provocările globale _____	66
Young in Europe- eTwinning project 2023-2024 _____	68

SECȚIUNEA ȘTIINȚE

(Coordonatori secțiune: prof. Daniela Rotărescu, prof. Ana Marinescu, prof. Cătălin Dumitru, prof. Gabriela Săndulescu, prof. Steliana Mărginean)

Urme pe ...apă. De la bărcile vechi la motoarele actuale _____	74
Terra sub lupă. O privire asupra surprinzătoarelor daruri ale naturii _____	76
Imagini din trecut. Istoria Holocaustului în Sibiu _____	78
Ce știm despre scrierile antice? _____	80
Cum funcționează corpul uman. Igiena Sistemului Nervos _____	82
Descifrând misterele lui Pi _____	84

SECȚIUNEA CONCURSURI ȘI PROIECTE EDUCAȚIONALE

(Coordonatori secțiune: prof. Raluca Filip, prof. Marioara Vonica, prof. Ramona Szasz, prof. dr. Daniela Pănăzan Lőrinczi, prof. Monica Oancea, prof. Tațiana Staroste, bibliotecar Marinela Rusu, prof. Daniela Săcelean, prof. Alexandra Bega, prof. Marinela Onițiu, prof. Arina Ormenișan, prof. Ramona Mărginean, prof. Ramona Săftescu, prof. Anca Munteanu)

<i>Educația pentru mediu. „Ce am învățat în Săptămâna Verde, 2023”</i>	88
<i>Primele așezări omenești. O călătorie ...în timp</i>	94
<i>Școala Altfel. Experiențe</i>	96
<i>Călător prin țara mea. Vizită la Cazanele Dunării</i>	100
<i>Mesaj către viitorii liceeni</i>	102
<i>Preluăm ștafeta! Ora de programare</i>	104
<i>Cum am devenit fundraiser la 9 ani</i>	106
<i>Drumul de la joacă la performanță</i>	108
<i>Consiliul Elevilor din CNGL. „Să o aducem pe Larisa cu bine la școală”</i>	112
<i>O performanță remarcabilă!</i>	114
<i>Olimpiada școlară. Experiențe, sentimente, impresii.</i>	116
<i>Impresii de la Concursul Național Transcurricular de Lectură și Interpretare „Ionel Teodoreanu”, Iași</i>	120
<i>Viața în mișcare</i>	123
<i>PUBLIC SPEAKING - Local Heat</i>	126
<i>Dr. Mercury’s Super Terrific Greater Pacific Time Machine</i>	130
<i>Vrem să vă dăruim câte o fereastră</i>	131
<i>Proiectul educațional „GHEORGHE LAZĂR - 200”</i>	132
<i>Hobby-uri care ajută la o dezvoltare armonioasă</i>	134
<i>Știința. Idei amuzante</i>	135
<i>Începutul tuturor lucrurilor. Biblia repovestită de copii</i>	136
<i>Târgul ideilor de afaceri. „Hotel Ohio Gyat”</i>	138
<i>Autorii revistei „Laboratorul de idei”, nr. 26/2024</i>	140

Centrul de Documentare și Informare

Editorial

Vă rog, închideți, subtil, ochii... Imaginați-vă o pânză goală. Deveniți creatorul și închipuiți orice vă doriți. Apoi răsfoiți revista și veți înțelege diferitele moduri în care fiecare dintre elevii din ciclul gimnazial al Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu percepe lumea și tot ceea ce se află în spatele cortinei care ambiguizează tainele vieții. Subiectele abordate în „Laboratorul de idei” sunt fragmente din procesul cognitiv pe care învățăceii îl urmează, mânuind instrumentul creației, fie el stiloul, tastatura, un instrument muzical, armonia vocii, pensula sau oricare altul și, astfel, cunoscând ceea ce ni se arată tuturor într-o manieră individuală.

Acceptând să ne însoțiți în călătoria tumultuoasă printre povești, experimente, creații artistice, vă veți descoperi și pe voi înșivă, fiindcă fiecare element conduce cursul creației înspre un vast ocean al libertății gândului, ideilor, iar cele care vă definesc vor ieși la iveală, la fel și interesele și pasiunile dumneavoastră (ție), cititorule.

Ceea ce veți întâlni în spatele paginilor tipărite sau digitale ale revistei vă va arăta că aceasta este mai mult decât atât. Reprezintă creația elevilor, clădită cu interes și dorință de cunoaștere și experimentare, iar cuvintele și formele pe care le-au șlefuit aceștia vă vor apropia de mesajul profund al lumii, punându-vă pe gânduri.

...V-ați întrebat vreodată dacă nu cumva viața e toată un joc, precum cele pe care le inventăm în copilărie, inovații debordând de simplitate, idei modeste care evoluează prin noi, schimbându-și, treptat, regulile?...

**Redactor șef,
Sara Frățilă**

**C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”**

Secțiunea Atelier de lectură și scriere creativă

Grafică: Ioana Bercean

Cum e lumea?

Lumea este asemenea chipului blând al scriitoarei

Veronica D. Niculescu

Pentru noi, elevii, Veronica D. Niculescu rămâne în memorie ca autoarea textului „Cum e lumea”, cu care începe Manualul de Limba și Literatura Română pentru clasa a VII-a, de la Editura Art. Citind textul, care mi-a plăcut foarte mult, mi-am dorit să o cunosc personal. Fiind obișnuită de către părinții mei, ei înșiși scriitori (și mama mea face parte din Filiala Sibiu a Uniunii Scriitorilor), să particip la întâlniri cu autori

consacrați, am ajuns foarte curioasă vineri, 15 iunie 2023, la Librăria Humanitas din Sibiu, marcată de dorința de a o vedea „în piele și oase” pe autoarea care a creat-o pe Bianca de la Grădina Zoologică din Sibiu. M-a impresionat felul calm, liniștit, cu care a vorbit, dar mai ales sinceritatea exprimării. Ne-a mărturisit că noua carte, „Quilt”, nu e deloc una pentru copii. Desigur însă că pentru mine și pentru colegii mei care și-au început vacanța cu lansarea de carte de la Humanitas (Miruna Ropotin, Cristian Băilă, Alexia Ciobănuț, Carla Lăzăroaie, Mădălina Țimonea), chipul angelic al autoarei rămâne cel din textul „Cum e lumea” (sau din auxiliarul de la Art, „Lumea s-a lărgit dintr-o dată”), chip care întruchipează acum pe Mara Dumitrescu, naratoarea din cele două texte citite la orele de literatură română. Sau chipul din celebrele romane „O vară cu Isidor” și „Iarna lui Isidor” pe care le-am citit la proiectele de lectură propuse în cadrul atelierului de scriere creativă „Și cărțile au suflet”... M-a marcat pentru totdeauna afirmația Serenei „Îmbrățișarea este opusul gardului”.

Date biografice: Veronica D. Niculescu este scriitoare și traducătoare. Născută în 1968, este membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Sibiu. A publicat: **Adeb**, povestiri (Limes, 2004, Liternet, 2005); **Orchestra portocalie**, povestiri (Cartea Românească, 2008); **Basmul Prințesei Repede-Repede**, în colaborare cu Emil Brumaru (Polirom, 2009); **Roșu, roșu, catifea**, povestiri (Casa de Pariuri Literare, 2012); **Floribunda**, povestiri alese (TipoMoldova, 2012); **Simfonia animalieră** (Casa de Pariuri Literare, 2014); **Cad castane din castani**, dialoguri, în colaborare cu Emil Brumaru (Polirom, 2014); **Hibernalia** (Casa de Pariuri Literare, 2016); **Spre văi de jad și sălbăție**, roman (Polirom, 2016); **O vară cu Isidor**, carte pentru copii (Polirom, 2017); **Toți copiii librăresei**, roman (Polirom, 2020); **Luchian. Ochii, sufletul, mâna**, biografie romanțată (Polirom, 2020); **Iarna lui Isidor**, carte pentru copii (Polirom, 2020); **Simfonia animalieră** (ediție definitivă, împreună cu Hibernalia) (Polirom, 2021); **Pescărușul de la geam. Jurnalul unui cuib** (Polirom, 2021); **Grădina pământeană a Prințesei de Marți**, carte pentru copii (Arthur, 2022). Cărțile sale au fost nominalizate la cele mai importante premii naționale și au primit Premiul pentru Debut alUSR Sibiu (2005), Premiul revistei **Tiuk!** pentru proză scurtă (2013), Premiul „Cercul Literar de la Sibiu”, USR Sibiu (2015), Premiul „Cartea anului”, USR Sibiu (2017), Premiul pentru Proză, USR Sibiu (2021), Premiul **Observator Lyceum** în cadrul Premiilor **Observator cultural** (2021). A tradus din Vladimir Nabokov, Samuel Beckett, Don DeLillo, Lewis Carroll, Siri Hustvedt și alții. Premiul „Antoaneta Ralian” pentru Traducere la Târgul de Carte Gaudeamus (2016). Premiul pentru Traducere la Gala Premiilor **Observator cultural** (2017).

VERONICA D. NICULESCU

Iarna lui Isidor

Cu ilustrații de Radu Răileanu

Pe
Francesca,
Cu drag
în al
noii
din
lume,
POLIROM
2020

De la „Fericita lumină” la Convorbiri cu Liliana Ursu

Pe scriitoarea Liliana Ursu am întâlnit-o de mai multe ori. Am avut fericita ocazie de-a o vedea, pentru prima dată, la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”, în aprilie 2019, când doamna profesoară de română a invitat-o la o întâlnire cu elevii lăzăriști. De atunci, am avut șansa de a o asculta, uimită, cum recită cu suflet și cu emoție, versuri ce par desprinse din poveste. Mi-a rămas în minte poemul despre Ea și El, cei care citesc ziarul...

În 9 noiembrie 2023, doamna Liliana Ursu, care este, la rândul-i, membru al Filialei Sibiu a Uniunii Scriitorilor din România, și-a lansat la Librăria Humanitas, un volum de corespondență, intitulat „Cartea Pașilor. Convorbiri cu Laurențiu-Ciprian Tudor”. Despre această carte, dar și despre viața poetei care a publicat în 2019 „Fericita lumină”, au vorbit Părintele Constantin Necula, prodecan al Facultății de Teologie Ortodoxă din Sibiu, și Jean Radu Văcărescu, președintele Filialei Scriitorilor din Sibiu.

M-am simțit impresionată de vocea blajină, dar și de blândețea cu care ne-a recitat versuri din creația proprie. Mi-au plăcut confesiunile prin care autoarea a ajuns la sufletul ascultătorilor. Chiar dacă a fost o zi specială pentru mine, m-am bucurat de participarea la un asemenea eveniment și cred că autograful primit a fost cel mai frumos cadou.

A consemnat pentru cititorii revistei
„Laboratorul de idei”,
Francesca-Anamaria Lórincki,
clasa a VIII-a A
Coordonator:
Prof. dr. Daniela Pănăzan

LILIANA URSU (născută la 1 iulie 1949, la Sibiu) este poetă, prozatoare, eseistă și traducătoare. Realizator de emisiuni culturale la TVR și la Radiodifuziunea Română, profesor asociat la Facultatea de limbă și literatură engleză a Universității din București, la University of Louisville, la Bucknell University, la Pennsylvania State University, Liliana Ursu este autoarea a 13 volume de poezie dintre care enumerăm doar câteva: **Viața deasupra orașului**, debutul său editorial la Cartea Românească în 1977, **Piața Aurarilor** premiată în 1980 cu Premiul Uniunii Scriitorilor, filiala Sibiu și tradusă în limba engleză la editura Zephyr Press de Sean Cotter în 2009, **Sus să avem inimile**, **Înger călare pe fiară** tradusă și în engleză la editura North University Press de poetul american Bruce Weigl, **Grădina din turn / Der Garten im Turm**, în traducerea Beatricei Ungar, antologia sa de poezie **Loc ferit. Poeme alese**, la editura Baroque Books & Arts, 2014. Poeziile sale au fost traduse în engleză, franceză, germană, suedeză, sârbă, italiană și au fost publicate în reviste internaționale de prestigiu precum **New Yorker**, **American Poetry Review**, **Oxford Poetry**, **Poetry Canada**, **World Poetry Today**, iar poeta a susținut conferințe și recitaluri de poezie la Londra, Paris, Lisabona, Atena, Viena, Stockholm, Amsterdam, iar în SUA la Harvard, Princeton, Bloomington, Berkeley, Salisbury, Pacific University etc. A fost distinsă, printre altele, cu Marele Premiu „George Coșbuc” (Bistrița, 2014), cu Premiul Societății Britanice de Poezie, Londra 1997 pentru volumul **The Sky behind the Forest**, cu Silver Award for Poetry pentru cartea anului: volumul **A Path to the Sea** tradus de Tess Gallagher și Adam Sorkin, iar volumul ei de poezie **Lightwall** tradus de Sean Cotter a fost declarat finalist la premiul Pen Club american în 2010. Liliana Ursu a fost onorată cu Ordinul Național Meritul Cultural în grad de Cavalier.

GÂNDURI LA O LANSARE DE CARTE

Coordonator: prof. dr. Daniela Pănzan Lórincki

Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Sibiu
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”, Sibiu — Centrul de Documentare și de Informare
Cercul de lectură și de scriere creativă „Și cărțile au suflet...”

Prieteni și literatură

- Întâlnire cu tineri scriitori -
SAVU POPA (cel mai tânăr membru al USR, Filiala Sibiu)
CRISTIAN-ANDREI BĂILĂ (elev în clasa VIII-a)

Din program:

- Prezentarea cărții lui Cristian Băilă, *Umbre fade*
- Recital de poezie: *Savu Popa*
- Discuții libere

Vineri,
17.11.2023
CDI, ora 10

Coordonator:
Prof. Maria-Daniela PĂNZAN LORINCZI, membru al
UNIUNII SCRITORILOR DIN ROMÂNIA, Filiala Sibiu

Întâlnirea cu autorii Savu Popa și Cristian Băilă a fost, pentru mine, o minunată incursiune în lumea scrisului. Din clipa în care am intrat în sală, am simțit atmosfera sinceră și amicală făurită de cei doi. Era precum intrarea într-un basm, acel nemuritor „a fost odată” care te pregătește pentru aventuri nemaivăzute. Discuția care a urmat între noi și scriitorii a fost una spontană, venită din suflet, nu din minte. Știind doar vag direcția în care trebuiau să ne transporte, autorii ne-au permis să pășim în poveștile lor despre zei și mări înspumate în propriul ritm, lăsându-ne purtați de valurile imaginației. În cadrul acestei fermecătoare întâlniri, s-a derulat prezentarea cărții „*Umbre fade*” de Cristian Andrei Băilă. Deși opera literară reprezintă o serie de povești scurte, în final, acestea se

îmbină într-o singură lume fantastică, care reprezintă spiritul și sentimentele autorului. Cu toate acestea, cred că partea mea preferată a fost finalul, atunci când, punând întrebări scriitorilor, am aflat în ce constă viața de prozator, și astfel, am intrat cu adevărat în lumea scrisului.

Tudor Giurca, clasa a VII-a A

Vineri, 17.11.2023, la CDI, am avut ocazia să mă întâlnesc cu cel unul dintre cei mai tineri scriitori din România, cu Cristian Andrei Băilă, elev în clasa a VIII-a la școala noastră, care a scris cartea „*Umbre fade*”. Mă bucur foarte mult că am participat, deoarece am învățat care sunt bazele scrierii cărților, cum și când îți vine imaginația și inspirația, cât durează să scrii o carte, dar cel mai frumos lucru este că toate aceste informații le-am primit de la scriitorii care au fost invitați. Mi-a plăcut cum domnul Savu Popa a vorbit despre cartea lui Cristian, dar și cum Cristian cu multă pasiune și curaj și-a prezentat cartea. S-a văzut că are acest har și pasiune de a scrie și din punctul meu de vedere poate deveni un scriitor foarte bun și cunoscut în întreaga lume. Spre finalul orei, ei au răspuns la mai multe întrebări care au fost adresate de către elevii prezenți la eveniment, iar acest lucru i-au făcut pe participanți să fie mai curioși și dornici să afle mai multe lucruri despre scriitori și scrierea cărților. Îmi doresc să mai fie asemenea evenimente în școala noastră.

Elena-Antonia Muntean, clasa a VI-a A

Povestea lui Cristian Băilă a devenit o sursă de inspirație pentru mine, insuflându-mi dorința de explorare a propriului potențial creativ, făcându-mă să înțeleg că niciodată nu este prea devreme. Astfel, debutul acestui tânăr scriitor nu este doar un început în cariera sa literară, ci și un îndemn la găsirea curajului de a împărtăși poveștile

noastre cu lumea. Într-o eră în care tehnologia și superficialitatea încearcă să acopere esența vieții, această întâlnire cât și dialogul captivant, dintre cel mai tânăr membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Sibiu, Savu Popa, și colegul nostru Cristian, amintesc de faptul că frumusețea și profunzimea pot fi descoperite și în cuvintele sincere așternute pe hârtie ale unor tineri adolescenți, plini de curaj și imaginație, nu numai în scrierile scriitorilor consacrați.

Carla Lăzăroaic, clasa a VII-a A

Vineri, 17 noiembrie, la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”, la CDI a avut loc o activitate magică, care m-a impresionat. Este vorba despre prezentarea cărții „Umbre Fade”, scrisă de Băilă Cristian Andrei. Acolo a fost prezent și domnul Savu Popa, cel mai tânăr membru al UR, Filiala Sibiu. Am rămas uimită încă de la începutul întâlnirii, când profesoara noastră de română, doamna Maria Daniela Pânăzan Lorinczi, ne-a făcut cunoștință cu domnul Savu Popa. Acesta ne-a prezentat la rândul lui câteva poezii din volume scrise de el, cum ar fi „O cameră fără prize”, pe care le-am găsit de-a dreptul captivante. Domnul Savu Popa a continuat apoi prin a ne povesti, din perspectiva lui, ce i-a plăcut cel mai mult în cartea scrisă de Cristian. Descrierea lui mi-a stârnit curiozitatea și m-a făcut să îmi doresc, la rândul meu, să am cartea. A urmat apoi Cristian, care ne-a povestit întregul parcurs, de la cum a luat naștere cartea, până la ce simte el și ceea ce i-ar plăcea să facă în viitor. Discursul său m-a impresionat foarte tare, ba chiar m-a făcut să realizez cât de talentat este. Cu siguranță îl așteaptă un viitor minunat, alături de persoane de calitate. A fost o întâlnire care, pe lângă faptul că m-a făcut să îmi doresc cartea, m-a motivat să scriu în continuare și să apreciez cărțile. Nu o voi uita vreodată!

Alexandra Bărbuș, clasa a VI-a A

La începutul întâlnirii, domnul Savu Popa ne-a spus că a citit cartea și a fost foarte încântat de aceasta. Apoi, Cristian ne-a povestit chiar el despre cum a luat naștere cartea, conținutul acesteia, părțile sale preferate și a răspuns la câteva întrebări despre carte. Această carte este despre niște zei, semizeii, și oameni buni. Am rămas foarte surprinsă să aud de complexitatea personajelor. După ce ne-a fost povestit puțin despre scrierea ei, am rămas captivată de conținutul ei. Cu siguranță îmi doresc să am cartea, deoarece mi-a trezit interesul de a o citi. Am plecat de la acest eveniment foarte bucurată de performanțele lui Cristian, de faptul că la așa o vârstă fragedă a reușit să scrie o carte și că fac din același Colegiu unde învață și el. Abia aștept să citesc cartea „Umbre Fade” și poate o să am ocazia să împărtășesc impresii cu însuși autorul, Cristian-Andrei Băilă.

Neiciu Alexia, clasa a VI-a A

Cred că această întâlnire a fost foarte importantă pentru fiecare dintre noi. Domnul profesor și scriitor Savu Popa a ales să ne citească mai multe paragrafe din cartea lui Cristian, care, pe mine cel puțin, m-au făcut să realizez că acea carte este bine gândită și scrisă, este inspirată din viața de zi cu zi și din necazurile oamenilor. În același timp însă, ea are și sfaturi înțelepte. Se numește „Umbre fade”. Din prezentările celor doi scriitori am înțeles faptul că amândurora le place mult literatura și sunt înțelepți. Domnul Savu Popa a vorbit despre cartea lui Cristian, dar a citit și din poeziile scrise de el. Aș vrea să adaug că această întâlnire a fost foarte interesantă și am învățat multe lucruri frumoase. Mulțumim!

Paul-Salviu Cupcea, clasa a VI-a A

Fotografii: Maia-Daniela Loloiu, clasa a X-a E

Atelier de lectură și scriere creativă

Magia cuvintelor

Coordonatori:

prof. dr. Maria-Daniela Pânăzan Lőrinci
prof. dr. Marcela Ciobănuț

PROZĂ FĂRĂ E-URI

La Alma Vii, totul s-a întâmplat ca într-un basm. Am adunat amintiri și trăiri cu duiumul, învățând din nou să zbor cu aripi din pagini. A fost un vis frumos, așa că am să las poarta crăpată, ca să-l mai pot trăi și altă dată.

Sus în deal la Alma Vii,
Un alai de ciocârlii.
Pe din jos la Sibiel,
Doi iepuri și un cățel.
În vale la Apahida,
Trei păsări ocupă firida.
În piață la București,
Patru pescari care vind pești.
Sus în deal la Botoșani,
Cinci copii de la Focșani.
În vale la Timișoara,
Șase corbi se bat cu cioara.
Pe din jos la Suncuiuș,
Șapte săteni din Teiuș.
În mahala la Vințu Mare,
Opt inși cu mutre cămătare.
Sus în deal la Cornățel,
Nouă boi și un vițel.
În vale la Craiovița,
Zece tipi încing cratița.
Pe din jos la Târgu Jiu,
Unșpe tați fără de fiu.

Grafică:

Matei Călinoiu, clasa a V-a A

Era odată un nasture prins într-un sertar. Era un nasture frumos, negru, bombat și lucios. Dormea mai tot timpul din cauza întunericului. Într-o zi, sertarul s-a deschis și nasturele a fost eliberat. A fost cusut pe o cămașă în carouri și a văzut lumina. Nasturele era înlănțuit, legat de guler ca Prometeu de stâncă.

Cămașa a ajuns înapoi în dulap și nasturele a căzut în întuneric. Un câine l-a înșfăcat și l-a mâncat. L-a scuipat înainte să moară. Nasturele vechi și negru a rămas pe iarba uscată, sub soarele arzător. Nasturele nu mai era lucios.

Înot sacadat

peștele dezolat
înoată în marea
plină de condeie
rupte
sfărâmate
aruncate
abandonate
îi e frig
numai orga îl încălzește
se îneacă
cu un condei
devenit gunoi
un pește trist și sufocat
plutind în apa
mumificată
cu burta în sus

vede cu solzii
viața
întoarsă pe dos
cântecul continuă
te iert dacă
nu spui nimănu
că te-am văzut
închisă
în zid
te iert cu totul
peștele dezolat
peștele dezamăgit
peștele des amăgit

Grafică:

Erika Romașcan, clasa a VI-a A

A fost odată ca întotdeauna un zmeu pe nume Greuceanu Aurel care își dorea, mai mult decât orice, să devină scriitor. Așa că, într-o dimineață, nemaiputându-și suporta familia de zmei care răcnea zi de vară până seara, își trânti tașca pe umăr și porni în galop spre curțile Împăratului Vernil, pentru a-și îndeplini visul.

Și mare-i fu mirarea Împăratului când primi o piatră-n geam și le porunci străjerilor să deschidă porțile palatului, observându-l pe zmeul în „jeanși” ruți, hanorac cu pete și cu o reprezentare de produse din tutun atârându-i dintre dinții rânjiți.

- Care ți-i voia? răcni Împăratul.
- O, înălțate Împărate, răspuse zmeul știrb, voiesc să mă fac scriitor.
- Ce-a făcut? zbieră Împăratul.
- Vreau să mă fac scri-i-tor! strigă zmeul.
- Io nuș' ce-ndrugi tu p-acolo, da' te las să fii ce vrei tu și-ți dau și cincii la sută din împărăție dacă-mi aduci Apă Adormită din fântâna lu' Sfânta Vineri Seara! se târgui Împăratul.
- Batem palma! răspuse Aurel. Da' cu ce-ajung pân-acolo?
- Cum cu ce? rânji Împăratul. Cu Mercedesul năzdrăvan cu comandă vocală!
- Ooo, boss! se luminează zmeul dintr-odată. Așa mai merge!

Și curtenii Împăratului aduseră Mercedesul zburător cu un cal putere afară, parcându-l fix sub nasul lui Aurel.

- Cum te duc, șefule? se auzi o voce electronică din bordul Mercedesului murg. Ca vântul sau ca gândul?
- Ca vântul și ca gândul, să-mi fluture fălcile! sări zmeul.

Pe drum, un balaur cu șase capete și jumătate le sări în cale.

- Fii pe pace, stăpâne! necheză Merțanul. Rezolvăm noi! Vezi, că ai un AKM sub scaun...

Iar zmeul îi bubui balaurului toate capetele, și p-aci ți-e drumul!

După trei zile și patru nopți, Aurel și Mercedesul au ajuns în ograda Sfintei Vineri Seara. Dar când să se repeadă Aurel la fântână cu bidonul în brațe, Sfânta Vineri Seara apăru în curte și strigă:

- Nu bea, maică, că-i poluată!

Dar Aurel azvârli bidonul cât colo și bău... și așa a ajuns taximetristul favorit al tuturor parnasienilor. Și astfel a trăit tare fericit (nu mă întrebați cum) până la foarte adânci bătrâneți!

Și-am încălecat pe-un castravete, să vă spun povestea pe-ndelete...

Cristian-Andrei Băilă, clasa a VIII-a A

Tărâmul picăturii de rouă

A fost odată, acum mult timp, o simplă picătură de rouă. Aceasta trăia într-un tărâm magic, liniștit și primitiv. Oriunde te uitai, vedeai copaci înalți și mândri, flori înmiresmate și frunze care adăposteau mii de căsuțe. Erau niște căsuțe mici, vechi și ponosite, dar ceea ce le făcea speciale erau picăturile de rouă care locuiau în ele și care aveau o inimă de aur și o bunătate fără margini. Nu exista un tărâm mai frumos pe Pământ.

Dintre toate picăturile de rouă, Speranța era cea mai iubită. Se numea așa, deoarece nu își pierdea niciodată încrederea, era mereu optimistă și cu zâmbetul pe buze, oricât de grele ar fi fost încercările prin care trebuia să treacă. Poate că era cea mai simplă și retrasă picătură dintre toate, dar era atât de bine voitoare și zâmbitoare încât nu o puteai trece cu vederea.

De-a lungul timpului, elementele naturii le-au atacat de nenumărate ori, invidioase pe acest tărâm minunat și liniștit, dorind să îl cucerească pentru totdeauna și să alunge picăturile de rouă. Nu puține au fost încercările de acest fel, dar, de fiecare dată, acestea au reușit să treacă cu bine și nu s-au lăsat pradă nemiloaselor inamice. Acum însă, cel mai de temut adversar, însăși Marea, le amenința cu pieirea. Era pentru prima dată când Speranța le văzu pe colegele ei atât de îngrijorate. Cu siguranță că în sinea ei și ea era speriată, însă nu a lăsat să se vadă asta nici măcar o clipă. Chipul ei era la fel de blând și luminos ca întotdeauna.

Dimineața care a urmat a adus o furtună nemiloasă și necruțătoare. Copacii bătrâni și-au îndoit crengile până la pământ, răpuși de vântul năprasnic, frunzele, altădată frumos colorate, zburau acum ponosite prin ploaia deasă. Micile picături de rouă încercau din răspuț să reziste și să nu se lase doborâte de furtuna cea feroasă. Au urmat multe zile ca acestea, însă, ca prin minune, tărâmul magic nu s-a lăsat cucerit.

Văzând că victoria se lasă așteptată, Marea a decis să facă o vizită picăturilor de rouă și să vadă cu ochii ei minunea de care doar auzise până atunci. Deși copleșite de atâtea furtuni, cu forțele slăbite și măcinate de griji, Speranța și prietenele ei au așteptat vizita Mării cu privirile încrezătoare, pregătite pentru orice avea să urmeze. Marea a venit însoțită de aliații ei cei mai de preț: Zbuciumul, Grija, Pesimismul și Deznădejdea. De partea cealaltă, Speranța avea alături prietenii ei de încredere: Liniștea, Pacea, Calmul și Optimismul. Odată ajunsă pe tărâmul magic, Marea a fost cucerită pe loc de liniștea și armonia ce pluteau în aer. În câteva clipe, valurile zbuciumate și involburate s-au retras timide, apa cenușie a devenit limpede și clară precum albastrul cerului și totul a fost cuprins de o pace neștiută până atunci. În acea clipă, copleșită de emoții, Marea a înțeles adevărata magie a aceluia tărâm și s-a retras încet, rușinată de tot ce facuse înainte.

De atunci, Marea și picăturile de rouă trăiesc în armonie, fiecare în lumea ei. Se completează ori de câte ori este nevoie și știu foarte bine că unele fără celelalte nu ar avea sens. Câteodată, după ploaie, Speranța poate fi văzută la capătul curcubeului cum privește senină și încrezătoare către întinderea albastră.

Alexandra Irina Bărbuș, clasa a VI-a A

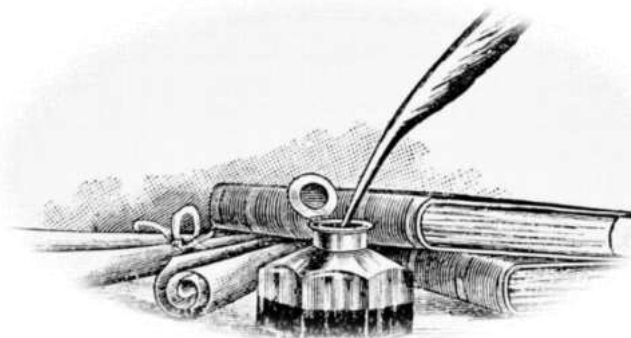
Doar o altă zi de școală...

Este o zi înnorată. Afară, norii au început să plângă, triști din pricina plecării căldurii și a frumoasei veri... Este dis-de-dimineață și tocmai ce mă trezisem. Mă spăl, citesc din cartea mea preferată și îmi pregătesc un mic dejun delicios. De cele mai multe ori mănânc toast cu avocado și beau o cană fierbinte de ciocolată caldă. În jurul orei 7, mă pregătesc să merg spre școală, dar astăzi, deoarece plouă și pentru că nu mai aveam nimic de făcut acasă, am decis să mă duc la o cofetărie în colțul străzii pentru a învăța pentru un test important.

Mă grăbesc să ajung, ca să nu mă ude ploaia. Ajung la cofetărie și îmi scot laptopul, căștile, caietele, penarul și încep sesiunea de învățat. Comand un smoothie de struguri, pere, mere și gutui sperând ca acesta să îmi dea energie. Acestea sunt fructele de sezon, așa că sunt cele mai bune în această perioadă a anului. Când termin de învățat este deja ora 7:30. Mi-am pus lucrurile înapoi în ghiozdan și am fugit spre școală, sperând să ajung acolo măcar puțin uscată. Nefiind atentă am călcat într-o baltă și mi-am udat papucii. „Minunat...” mi-am spus. Am început să mă simt amețită și ușoară ca o pană până când...nu mai putem vedea drumul spre școală, dar totuși locul din fața ochilor mei îmi era atât de cunoscut...și totuși nu îl puteam distinge. După ceea ce s-a simțit a fii o jumătate de oră, puteam în sfârșit să îmi dau seama unde eram, deși gândurile din capul meu încă se învarteau ca și când tocmai ar fi fost într-o tornadă. Eram...înapoi la cafenea?! D-d-ar cum era posibil? Eram atât de confuză... M-am uitat în jurul meu și m-am pișcat de mână ca să mă asigur că nu era doar unul dintre visele mele nebunești. Dintr-o dată, mă văd pe mine însămi învățând într-un colț retras la masa care părea a fi cea la care tocmai am stat acum vreo 20 de minute. Am încercat să mă duc la cealaltă „eu” și să o întreb ce se întâmplă, dar oricât de tare vorbeam, sau oricât de ciudate erau mișcările mele de dans, nu părea ca cealaltă „eu” și nici tot restul cafenelei m-ar observa. „Oare nu mă pot vedea?”, m-am întrebat eu. Când mă uitasem mai atentă la masa la care stăteam am observat că aveam lângă calculator același smoothie pe care îl comandasem mai devreme, doar că de data aceasta sucul era terminat, chair dacă eu nu îl terminasem anterior...„Probabil că este doar ceva întâmplător”, îmi spusese eu. În reflexia paharului gol mă putem vedea pe mine însămi la școală? Eram în clasă și dădeam un test. Apoi, imaginea a dispărut, în locul ei apărând alta. Primeam testul înapoi. Era testul important, cel de la română și se părea că luasem 10! Apoi, m-am văzut cum sărbătoream că am trecut testul. Dar, oare, ce însemnau de fapt toate acestea?

În reflexia paharului apăruse din nou o altă imagine. Era o numărătoare inversă: 13, 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1...0. Mă simțeam din nou ușoară și amețită. Imaginea cofetăriei dispărea treptat din fața ochilor mei și reapărea imaginea drumului spre școală... Seara, mă întorc acasă după o zi lungă și cum să spun?...puțin ciudată...doar puțin de tot. Mă așez pe canapea și încerc să îmi dau seama ce s-a întâmplat de fapt astăzi. Afară luna palidă veghează bolta cerului liniștit de norii negrii ce-l încărcău într-o noapte tăioasă de octombrie, iar pe geamul de la apartamentul meu se lipește discret un test de română scris în acea zi. În colțul drept din susul foii se poate citi numărul 10.

Acum mai rămâne doar o singură întrebare: „Oare fusese toul doar un vis?”

★ ★ Alexia Neiciu, clasa a VI-a A ★ ★

Motto:

„A înțeles puterea poveștilor. Abilitatea magică a acestora de a vindeca fragmentele rănite ale persoanei care le citește.” - Kate Morton, „Grădina uitată”

Cerul roșu la apusul soarelui, încântarea marinarilor

Freemătul bucuriei recreației mari răsuna pretutindeni, însă singurii pași care se apropiau de mine îi aparțineau vântului, gândului; jocul rămânea departe, suspendat în inspirația de primăvară timpurie – zâmbetul – vârful săgeții care țintește și se înfige adânc în inimă, precum o idilică privire ațintită asupra mea, o amintire revenită între cugetele singurătății; un melodos și neasemuit grai al fericirii se distingea în glasurile zorite. Le așteptam vorbele, întrerupte de alergări ale trădării („Prinselea” sau „Prinsea” îmi păreau a consta în neîncetate întemnițări și evadări, încadrate între fracțiuni de secundă și însoțite de râsete înțesate de entuziasm și puritate).

Un prim puternic și asurzitor, înspăimântător pocnet atinse și se propagă din frunza vecină celei sub care poposeam eu. Acesta a fost avertismentul unei primejdioase furtuni, precum cele marine despre care aflasem, cu o zi în urmă, că amplifică orice simț și convocă dorințele pe care călătorii nu știu dacă vor mai avea ocazia de a le împlini, constituind un tablou realizat în grabă, cu genialitatea minții neastâmpărate, cu nestăvilita convingere că soarta, purtând numele Creatorului Divin, va fi salvarea lor din brațele reci și ororile naturii puse la încercare. Navigatorii, crezând că o cuceresc, silesc marea să îi călăuzească în călătorie și să le aranjeze zborul, săltându-i pe muchiile valurilor; valurile, agitându-și spuma înspre adâncuri, absorbind cerul cu guri lacome, pline de nesaț, gustându-le dulceața norilor palizi, doream să mă împingă și pe mine; la acestea însă puteam doar visa.

Începuse ploaia. O liniște monotonă se așternuse pretutindeni. Apunea fericirea recreației. Se stingea flacăra jocului. Dispărea orice urmă de drag pentru vremea care le surâse copiilor cu câteva clipe în urmă. Elevilor, de fapt, căci în incinta școlii aceștia ar trebui să prioritizeze studiul și mai apoi visarea care mă cuprindea pe mine. Însă, ascunzându-mă la adăpostul frunzei de trandafir, simțindu-i nervurile, aceasta se apleca asupra mea, apărându-mă sub greutatea stropilor de ploaie care cădeau tot mai des, iar eu speram că cineva se va aventura și va învinge, va îmbrânci ploaia și, poate, mă va zări și pe mine.

Astfel s-au apropiat primii pași de locul în care îmi pusesem dorința, nădăjduind că le voi ieși în cale. Era „Pauzăăăăă!!!” (cunoașteți bucuria, tonalitatea) din nou, însă ploaia nu încetase. Ieșind, cu grijă, de dedesubtul frunzei, am ochit conturul ochelarilor, am privit cum apa aluneca pe lentilele lor, cum ochii ei se pierdeau în culoarea arzândă a ramurilor îngreunate. M-am convins că împrumutase nuanța ochilor săi de la frunza mea de trandafir, fiindcă se asemănau nespuse de mult; aș fi putut să îmi clădesc un univers în culoarea aceea, aleasă de pe paletă în chip de fascinație fără hotar, cuprinsă de nemărginirea simfoniei din privirea ei. Ar putea fi motivul pentru care s-a îndreptat înspre mine. A zărit însă pana, odinioară înfioată, a vrăbiuței care poposisse lângă trandafirul înmugurit. A atins-o suav cu buricul degetului său, ridicându-l și arătându-mi-l, înțesat de o lucire sublimă: reflexia soarelui.

Am privit, amândouă, înspre frântura de cer care ni se deschidea deasupra unui fuor de fum dens (eliberat din ultimul foc al hornului, vestind începutul primăverii). „Ai șase buline, nu-i așa?”, m-a întrebat pe neașteptate, fără să își întoarcă privirea înspre mine. Nu am crezut că mă observase. I-am răspuns, i-am spus că are dreptate, dar nu a părut să mă audă.

„Mi-ar plăcea să îți disting răspunsul dintre strigătele asurzitoare care mă țin captivă în această lume a granițelor, a constrângerii la percepția asupra unei realități diafane, fără a fi privită cu suflet, auzind doar vorbele cuvântătoarelor.”, mi-a mai spus, zâmbind cu tristețe, apoi a îngenunchiat în dreptul meu. Vârful nasului ei îmi gădila frunza, care tremura amuzată și mă sălta de colo-colo. Astfel am aterizat în buzunarul hainei misterioasei eleve, întâia care mi s-a adresat în cei doi ani petrecuți în cartierul Serenadei, pe strada Liceului, numărul 11, la parter.

“A dispărut, precum o fac toți ceilalți...”, și-a spus, crezând că o părăsisem. Nu i-am răspuns, desigur. Nu doream să fiu silită să mă reîntorc pe frunza mea, aveam de gând să călătoresc alături de frumoasa fată, fiindcă vorbele ei, faptul că dorește să se detașeze de realitate, se pot împlini într-un singur loc: o carte.

S-a ridicat, deznădăjduită, și m-a condus în interiorul școlii. A traversat holul îngust, a privit afară, pe fereastră, apoi a deschis ușa din lemn, împingând-o cu forță, a unei... Imaginea m-a amuțit. Am pășit peste pragul bibliotecii, tânăra a înșfăcat o carte și a urcat în turnul pe a cărui ușă o credeam ferecată. Ajunsă în încăperea întunecoasă, în care domneau un scaun din lemn și o masă de aceeași nuanță, la marginile căreia am deslușit, sculptate, ființe mitice și creaturi fascinante. S-a așezat în fața ferestrei, a îndepărtat praful cu mâneca și am privit înspre furtună. Valurile amenințau să atace zidurile, să se ridice la fereastră și să inunde încăperea, norii își coborau înfiorătoare corăbii de negură, vântul izbea stâncile, care se desprindeau și se lăsau pradă adâncurilor. Spuma valurilor se arunca asupra cărămizilor, dorind să le împresoare cu propriile brațe și să le afunde în obscuritatea nopții. Cerul se deschidea turnului cu seninătate. În depărtare, o rană sângerândă se zărea în inimile norilor, tăișul lamei astrului diurn a descusut sufletul lor, dând la o parte cortina care îl separa de impozanta sa reflexie în tumultuoasa apă a mării. Pelerina valurilor se încovoia, apucând stâncile și pictându-se într-o nuanță în care fata din turn își azvârle gândurile...

...Sună strașnic soneria. O cheamă, poate, chiar pe ea. O auzim, fiindcă suntem așezate pe scaunul dintr-o încăpere în care suntem singure. A îndrăznit să citească cu voce tare, însă totul s-a încheiat. A alergat pe scările dinspre ușa de la intrare, s-a azvârlit în ploaie, iar eu am căzut din buzunarul deschis. M-a prins, din zbor, o lacrimă, un semn al depărțirii noastre, al ultimului strop de ploaie. Precum o picătură de rouă, a vestit încheierea furtunii, pe care nu aveam să o prețuiesc. Însă, din marea care mi s-a arătat prin cuvintele mistuitoare ale fetei, voi păstra doar o picătură de rouă și o voi considera adăpostul meu în lacrima visului meu împlinit... Eleve cu ochelari care reflectă lumina soarelui m-a purtat în faldurile cărții, m-a aruncat în imaginea furtunii și m-a însoțit în unica mea călătorie marină, înspre cerul veșnic înmugurit, nutrind sufletele cu farmecul mării.

O voi păstra sub forma acestei picături de rouă, fiindcă, astfel, îmi voi putea aminti tăișul valurilor, ochiul ferestrei, colbul așternut pe mânerul scaunului și pe biroul înțesat de liniște, marea!... Furtuna... cea care zdruncină corăbiile, dar și cea sufletească. O voi păstra așa cum ți-am promis!... Într-o picătură de rouă îmi voi găsi marea și voi fi legănată de furtună...

Sara Frățilă, clasa a VIII-a B

Strălucești!...

Fermecate de cântul serii, pășeam mlădios în urma pârâului, iar privighetorile poposeau pe umărul mamei, îi aranjau gulerul cămășii, apoi se înălțau spre vârfurile copacilor, etalându-și măiestria în arta zborului. Însă nouă nu ne-au trebuit aripi, nu am avut nevoie de o conformație aerodinamică a corpului sau de invenții din lemn sau metal pentru a ne desprinde de firele de iarbă și a îndeplini anevoioasa trecere peste apa vestitei noastre călăuze. Luându-mi mâna în palma sa fină, mă încuraja să mă încred în cuvintele sale și ne ridicam de la sol într-un salt însoțit de visul de a executa săritura Tsukahara, încheind cu o impecabilă aterizare. Când aplauzele viețuitoarelor privitoare conteneau (faima noastră răspândindu-se după fiecare spectacol), ne întindeam trupurile lângă macii de câmp și nu ne separam mâinile din drăgăstoasa strânsoare.

„Privește culorile cerului, deslușește-i tainele din întuneric, avântă-te în negura acestuia și observă cea mai strălucitoare stea... Eu am zărit-o!” mi-a spus într-una dintre serii, însă nu se uita înspre bolta cerească, ci avea privirea ațintită asupra mea. Am investigat corpurile cerești care se odihneau deasupra noastră, însă niciuna nu lumina mai puternic decât frumoasa mea mamă, întinsă în dreapta mea. Genele i se unduiau precum ramurile salciei care își apleca, smerită, coroana asupra chipurilor noastre, învăluindu-le în reverie. Cutele care se iveau când zâmbea în timpul zilei dispăreau fără urmă, deși buzele ei păstrau aceeași blândă expresie pe care dragostea o scotea la iveală de fiecare dată când cugetul i se îndrepta asupra mea. Pleoapele îi descopereau, ritmat, ochii într-o mișcare firească, însă care îmi amintea de imaginea petalei trandafirului alb, zbatându-se să se elibereze din tumultuoasa îmbrâncire a vântului.

În acea seară și-a întors privirea în timp ce studiam frumusețea nemărginită a inimii sale (era aceeași cu chipul mamei, fiindcă bunătatea sa răzbate din adâncuri și se ivește în gesturile și cuvintele ei). Ochii săi i-au întâlnit pe ai mei (refuzând, parcă, să creadă că saltul aceluia act a fost, cu adevărat, cel mai reușit și impresionant de până atunci, însă gândul acesta poate trece neobservat, pentru că ovațiile ne-au surprins cu aceeași putere). M-am cufundat, irezistibil, în culoarea irisului său precum mi-aș fi adâncit degetul într-o cană cu cafea brună în copilăria care nu obosește să revină la fiecare dintre reprezentațiile noastre. Însă aceasta nu va uita niciodată că mama poate recunoaște, oricât de elaborat aș trudi pentru a-mi ascunde tristețea, dezamăgirea care se adăpostește în sufletul meu. Simt că e dornică să i se arate doar ei, știind că este singura care o poate îndepărta fără să mă rănească, fără a avea nevoie de „instrumente chirurgicale” (nu luați în serios aluzia, acelea nu ar putea trata o astfel de disfuncție a fericirii cotidiene a copilului care sălășluiește, încă, în mine; doresc doar să evidențiez tactul de care dă dovadă mama în cea de-a... ei bine, ea le poate număra cu mai multă ușurință, cred că aș pierde socoteala... cea de-a *x = necunoscută* meserie).

Mama vrăjește tristețea precum o scriitoare, deși nu a scris niciodată o carte, nici proză, nici poezie pe care să o publice sau pe care să o fi citit eu sau tata. Însă, precum un artist, întrupează bucuria din realitate (care dezamăgește prin simplul motiv că îi permitem să ne amăgească mai întâi) și mi-o oferă prin șoaptele sale dulci sau prin poveștile cu tâlc pe care le auzim cu toții de aaani de zile. Mă cuprinde cu brațele sale și mă strânge la piept, căci eu sunt steaua aceea strălucitoare pe care m-a îndrumat să o privesc. Ea nu își întrerupse contemplarea cerului, ci descoperise scânteietorul său „corp ceresc” întins pe pământ, în stânga sa, privind-o la rândul lui. Am înțeles, atunci, că pentru mama cerul nu mai pare o minune, fiindcă miracolul pe care i l-a adus viața... sunt chiar eu. Eu, o fată simplă ajunsă la vârsta de aproape paisprezece ani, sunt călăuza sa prin bezna pe care o aduce, uneori, lumea. Sunt felinarul care îi luminează calea și i-o arată doar pe cea dreaptă.

Iar ea, mama, este cea care schimbă întinericul meu în cea mai frumoasă poveste. Îți amintești când ți-am spus că se aseamănă unui scriitor? Am avut un țel precis pentru a afirma un astfel de nonsens. Mama nu este scriitoare, nu una care publică creații, însă mi-a șoptit (la sfârșitul uneia dintre acele povești din care suntem nevoiți să culegem învățături) că eu sunt povestea sa, poezia, proza și rodul inimii sale. Ea este cea care privește și îndrumă firul vieții mele, iar eu pășesc prin cerneala pe care mama o așterne în drumul meu pentru a mă învăța să trăiesc. Privesc în dreapta mea și o zăresc întotdeauna, însoțindu-mă și asigurându-se că, atunci când voi avea nevoie de iubirea sa, va fi alături de mine.

Miracol printre stropi

Picăturile de ploaie lovesc fereastra celei mai mici camere a orfelinatului. Acestea dansează în aer, se iau de mâini și se învârt, se îmbrățișează.

Anastasia nu poate dormi. Privește stelele, imaginându-și că acestea îi fac cu mâna, îi zâmbesc și încearcă să îi vorbească. Luna, Regina Întinericului, este coroana boltei cerești, împodobită cu diamante felurite. Domnește impunătoare peste întreaga lume, însă privirea îi este ațintită asupra unei fetițe speciale, care o privește și ea cu admirație.

A zărit o scânteie zburând haotic în aer. A crezut că este un licurici și s-a întrebat de ce zboară singur sub greutatea ploii. Sclipirea s-a întors brusc și a zburat spre fereastră. Fetița, observând că mica făptură zboară cu viteză spre ea și nu dă semne că ar vrea să se oprească, deschise fereastra.

Firava ființă străbate camera în grabă, dar, spre surprinderea fetei, se oprește subit, chiar înainte de a se lovi de peretele pictat de copii. Se întoarce spre Anastasia, care o privește cu mirare, o zână gingașă, plâpândă, vioaie și veselă. Mica făptură se apropie în zbor de fată și îi șoptește să facă liniște. Apoi, îi face semn să o urmeze.

Anastasia deschide ușa din lemn sculptat, fiindcă zâna nu reușește. Traversează împreună holul, iar fetița se uită în jur, asigurându-se că nicio maică nu este trează la ora aceea târzie. Coboară în grabă scările din piatră și ajung în grădină, unde ploaia le atinge pielea catifelată, le mângâie brațele și le străpunge părul moale. Zâna se prezintă, în șoaptă, cu o voce caldă, mângâietoare, plăcută:

- Mă numesc Degețica. Am auzit de departe dorința ta de a privi lumea din înaltul cerului, de a fi aproape de stele. Fiindcă ai un suflet bun și ești întotdeauna răbdătoare și iubitoare, îți voi împlini dorința. Nu trebuie să îmi spui cum te numești, deoarece îți cunosc numele. Prinde-mă de mână, eu voi sufla praf de zbor în fața noastră și vom zbura împreună. Nu te teme, ploaia nu ne va îngreuna zborul.

Anastasia iubea ploaia, deoarece nu trebuia să se joace în grădină, așa că putea citi cât îi poftea inima.

- Înainte să pornim, aș dori să te rog să le îplinești câte o dorință fiecăruia dintre prietenii mei. Ei merită la fel de mult ca mine să li se îplinească un vis.

- Îți voi împlini și această dorință!

Cele două s-au ridicat în zbor, zâna zburând grațios, iar Anastasia dându-se peste cap și făcând acrobații involuntare. Au zburat pe deasupra câmpiilor acoperite de flori, dealurilor îmbrăcate în straie verzi. Anastasia, uluită de peisajele întâlnite, lupta cu somnul, care voia să o acapareze. Zâna, observând oboseala de pe chipul fetiței, i-a spus să o urmeze. Cu fiecare secundă care trecea, erau tot mai aproape de stele. Expediția le-a ostenit pe amândouă. Ploaia le-a cuprins cu brațele ei puternice și le-a așezat pe un nor pufoș și moale, care le-a încălzit și le-a uscat hainele și părul. Stelele s-au apropiat și le-au cântat un cântec care le-a adormit. Înainte să adoarmă, Anastasia i-a mulțumit în șoaptă zânei pentru experiența de neuitat pe care i-a dăruit-o.

Dimineața, Anastasia s-a trezit în patul ei. Prietenele ei nu se treziseră, dar fetița s-a gândit cum să le povestească întâmplarea din acea noapte. A decis că le-o va relata ca pe o poveste de adormit copiii, chiar în seara aceea.

Sara Frățilă, clasa a VIII-a B

Extraterestrul care voia să citească

Într-o zi, extraterestrul Radu de pe planeta Zlop citea pe ascuns o carte despre școală. Pe Zlop nu existau școală, liceu și nici facultate, așa că era foarte greu să găsești o carte. Însă el a luat una de la maestrul Fa, singurul de pe planetă care mai avea câteva cărți.

Zlop era condusă de către regele Backallo Cel Crud care a interzis cititul cu 1947 de ani în urmă. Părinții lui Radu, ca mulți alții, credeau că cititul este blestemat și că oricine citește este un infractor. Doar că Radu bănuia că cititul îl poate ajuta în viață. Micul extraterestru avea 279 IQ și, spre surprinderea zeilor planetei Zlop, era cel mai deștept.

Planeta aceasta avea un tunel către alte galaxii care era păzit de doi uriași făcuți din piatră topită și lavă, cu ochii roșii și bulbucați, ce arătau ca niște urși grizzly, dar mai urâți și neprietenoși.

În timp ce citea, Radu a auzit-o pe mama sa urcând scările vechi ale casei. Acesta ascunsese grăbit cartea sub pat și deschisese ușa. Mama sa zise:

- Ce faci aici singur, singurel, Radu? Toată familia este jos.

- Căutam prin cutiile vechi ale tatei și am găsit vechiul titirez primit de la bunicul, spuse Radu.

- Dar... nu asta ai făcut și acum o săptămână? Îl întrebă mama suspicioasă.

- Ba da, dar l-am pus la loc, iar acum l-am căutat din nou.

- Bine, să vii jos în cinci minute, spuse mama, apoi închise ușa camerei lui Radu.

După ce a mâncat, Radu le-a spus părinților săi că merge la culcare, dar de fapt avea un plan. A așteptat până când părinții săi s-au dus la somn, apoi a sărit pe geam și a fugit drept spre castelul regelui.

Castelul era păzit de zece gardieni făcuți din fier și lemn. Radu s-a furișat pe lângă gardieni și s-a dus direct în sala tronului. Acolo era regele care îi spuse:

- Cine îndrăznește să mă deranjeze la ora asta?!

- Sunt Radu Kabomba și am venit să vă propun un târg: dacă eu reușesc să îndeplinesc oricare două provocări, voi deveni primul profesor de pe planetă. Și atunci va trebui să cumpărați cărți pentru toată planeta, să construiți câte o școală în fiecare oraș și să anulați acea lege legată de citit.

- Hm... mă va costa mult. Dar... accept. Ai la dispoziție o săptămână să scrii o carte de 100 de pagini și să-ți convingi 10 prieteni să o citească. Iar dacă nu, atunci vei fi aruncat în temnița nemuritoare!

- Așa să fie! Voi veni peste o săptămână.

După ce a ieșit din castel, Radu nu s-a dus acasă, ci a mers la maestrul Fa, deoarece acesta avea o mașină de scris. Copilul îi povestise maestrului Fa cele întâmplate și l-a rugat să îl lase să stea la el o săptămână. Cum îi era drag, maestrul Fa l-a lăsat să stea la el. La un moment dat, lui Radu i-a venit o idee. Putea să scrie o carte precum „Jurnalul unui puști”. Nu a mai stat pe gânduri și s-a apucat să scrie o carte despre niște eroi. Timp de două zile a stat și a scris. Cartea era gata!

S-a dus la un prieten care se pricepea la desen și l-a rugat să îi illustreze cartea. Prietenul său l-a întrebat:

- Și mie ce îmi iese dacă desenez câte ceva?

- Îți voi da un exemplar.

- Accept, dar să nu afle părinții mei.

Zis și făcut, cartea lui Radu era gata și deja a convins pe cineva să o citească. Dar mai trebuia să convingă încă nouă persoane, așa că în următoarele trei zile s-a dus la prietenii săi și, într-un final, mai avea nevoie să convingă încă o persoană. S-a dus la un amic.

- Bună, Raul! Ai vrea să-mi citești cartea? Esta foarte interesantă și palpitantă.

- Nu știu, până la urmă nu mă ajută la nimic!

- Ba da, te poate ajuta în multe feluri. Te poate învăța cuvinte noi, expresii, lecții și multe altele.

- Hm... e cam greu să decid! Bine, fie!

În final, Radu i-a luat pe Raul și pe ceilalți copii, apoi am mers la rege căruia i-a spus:

- Majestatea Ta, am terminat ceea ce mi-ai cerut! Acum îmi vreau răsplata.

- Interesant! Va dura ceva vreme până când se vor construi școlile, dar până atunci vei putea sta la palat!

Radu a rămas la palat și a fost tratat ca un rege dimp de cinci ani. Școlile au fost gata între timp. Pe planetă există acum mai multă educație decât în ultimii 5000 de ani. Numele familiei sale și al lui Radu au rămas în istorie. Micul extraterestru era considerat salvatorul planetei, deoarece a readus educația în doar o săptămână. El a demonstrat că nimic nu este imposibil dacă ne dorim ceva cu adevărat.

David Jurj, clasa a V-a B

Operațiunea „Salvarea PISOIAȘULUI”

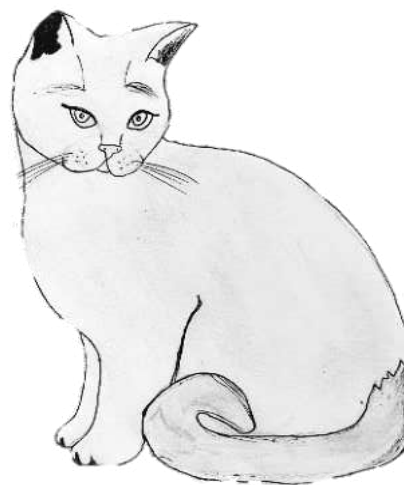
În grădina bunicilor, într-o zi caldă și senină de primăvară, plimbându-mă și sorbind din priviri fantasticul peisaj ce se întindea în fața mea, am zărit uimită prin iarba verde și înaltă, decorată cu tot soiul de flori minunate, un pisoiaș alb ca neaua, stând la umbra unui stejar bătrân.

Imediat ce l-am observat, am pornit înspre el, având grijă ca sunetele pașilor mei să fie cât mai silențioase. Odată ajunsă acolo, emoțiile m-au cuprins, mii de gânduri și sentimente copleșindu-mă: „Vai, ce drăguț!”, „Oare să-l ating?” , „Nu pot să cred că și toarce!, și așa mai departe. După ce s-a trezit, ochii lui albaștri precum bolta cerească m-au privit cu interes și curiozitate pentru câteva secunde, înainte ca acesta să se ascundă printre firele de iarbă. Mi-am dorit să fotografiez acest adorabil pisoiaș, așa că am plecat spre casa bunicilor pentru a face rost de telefon, însă, spre marea mea mirare, când m-am întors, acesta dispăruse.

Tristețea a început să dea toate sentimentele de bucurie și de entuziasm la o parte, instalându-mi-se profund în inimă, iar alte mii de scenarii se învălmășeau în mintea mea: „Dacă l-a furat cineva?”, „Dacă s-a speriat atât de tare încât a plecat definitiv din grădină?”, „Poate a căzut în pâraul de la marginea grădinii,” „Sau poate că pur și simplu a plecat la plimbare pe-aici”. Sperând că îl voi găsi destul de rapid, am început să îl caut prin toată grădina, până și printre răsadurile bunicii, chiar dacă știam că erau șanse foarte mici de a-l găsi acolo, dar nu știi niciodată ce le poate trece prin cap animalelor, nu-i așa? Cu toate acestea, nici urmă de el. Parcă s-a evaporat.

La un moment dat, fiind pe punctul de a renunța, obosită de atâtea căutări, am auzit un mieunat slab ce părea să vină de la înălțime. Și imediat l-am văzut. PISOIAȘUL stătea înfricoșat pe o creangă a stejarului, încercând să se dea jos. Văzând că bietului animal îi era frică să coboare, am decis să pornesc operațiunea „Salvarea PISOIAȘULUI”. M-am urcat cu grijă pe crengile copacului, l-am luat atentă de acolo, fără a-l răni, și astfel l-am salvat.

Nu vă puteți închipui cât de fericită am fost să îl văd în siguranță în mâinile mele și să salvez acest pisoiaș. Mi-am făcut un nou prieten, și nu orice fel de prieten, ci unul pe care l-am numit Norișor, ce îmi amintește de momentul în care l-am văzut cocoțat în stejar, asortându-se cu cerul plin de nori albi și pufoși precum blănița sa.

Text și grafică:
Daria Săvoiu, clasa a V-a B

*Dacă ai avea un animal de companie, cum ți-ai petrece timpul?
Ce crezi că gândește acesta? Iată o provocare pentru micii
gimnaziști lăzăriști, la care au răspuns cu emoții...*

O zi din viața mea

Bună! Eu sunt Spot. Sunt o cintează australiană zebată. Locuiesc într-o colivie lată, cu gratii înguste, cu Suzy, o altă pasăre din specia mea. Din câte îmi dau seama, pe fata care are grijă de noi o cheamă Sofia. Cu toate că nu-mi prea plac oamenii, cu Sofi m-am obișnuit și sunt destul de fericit. Camera în care ne aflăm este înșorită, în colivie avem jucării și mâncarea e întotdeauna destulă.

Se pare că încăperea unde se află colivia noastră este camera Sofiei, unde doarme, citește, scrie și pictează. În unele zile, fata doarme până târziu și noi o trezim pe ea. În altele, se trezește înaintea noastră, atunci când este încă întuneric și ceasul de pe biroul ei arată ora șapte. În astfel de zile, dispăre de acasă mai multe ore, de obicei până când ceasul arată ora două. În tot acest timp, nouă nu ne rămâne altceva de făcut decât să vorbim între noi sau să ne uităm pe geam. Din când în când, mai apărea câte un porumbel pe pervar. Am încercat să vorbesc și cu el, dar nu pare să mă audă. Se pare că tot neamul porumbesc este surd. Eu și Suzy avem diverse teorii despre unde pleacă Sofi atât de mult timp, însă niciuna dintre ele nu pare plauzibilă. Este un mister. În orice caz, atunci când se întoarce, mai stă câteva ore la birou, tot scriind și scriind. De fapt, chair acum scrie ceva. Mă întreb ce... După aceea, se așază într-un fotoliu și citește până când o cheamă mama ei la masă. De obicei, acest lucru se întâmplă pe la ora șase. Noi ne culcăm, cum spun oamenii cu găinile (sau odată cu găinile? Nu îmi amintesc), înainte de lansarea întunericului. De multe ori, se întâmplă ca Sofia să uite lampa de la birou aprinsă, însă pe noi nu ne deranjează. După ceva timp, fata aprinde becul și se îmbracă în pijamale. În cazul în care ne-a trezit, ne mai foim puțin și după ce a stins lumina, dar în final adormim la loc.

Cam aceasta este o zi în viața mea, fără cele opt ore în care dorm. Credeți-mă, v-aș povesti și despre ce visez, dar niciodată nu îmi țin minte visele.

Ana-Sofia Greavu, clasa a VI-a B

Într-o zi, Alice și sora ei au decis să meargă în parc. În timp ce citea o carte, Alice s-a plictisit, apoi vede un iepuraș cu ceas care vorbește, atunci ea se hotărăște să-l urmărească. Alice intră într-o vizuină și cade în gol câteva secunde și ajunge pe o movilă de iarbă. Se uită în jur și vede un culoar cu multe uși, apoi vede și o masă, iar pe aceasta se află o cheie. Ia cheia și descuie ușa potrivită. Aceasta vede o grădină ireal de frumoasă, dar își dă seama că nu are înălțimea potrivită să intre. Se întoarce la masă și găsește o poțiune din care să bea. Ea s-a micșorat, dar a uitat cheia pe masă și nu putea să deschidă ușa, pentru a intra în grădină. S-a întristat, apoi a văzut un tort din care a mâncat și dintr-o dată a crescut până-n tavan. A început să plângă și lacrimile ei au inundat încăperea. Apare din nou iepurele alb și, sperându-se de ea, își scapă evantaiul și o mânășă.

Între timp, Alice se face din nou mică și își dă seama că e evantaiul care a micșorat-o. Nu i-a luat mult timp să își dea seama că înoată, apoi un val a venit și o împinse pe Alice pe ușă. În grădina în care ajunge, ea îl întâlnește pe iepure și acesta o confundă cu o servitoare, dându-i ordine să-i aducă o pereche de mănuși și un evantai. Alice era confuză și îndată se îndreaptă spre casa iepurelui. Pe o masă se află o pereche de mănuși, un evantai și o sticlă din care ea decide să bea. Alice crește din nou până ajunge cu capul în tavan. Iepurele, văzând acestea, crede că este un uriaș în casa lui și strigă după ajutor. De-ndată ajung toate animalele, iar Bill - Șopârla - se strecoară în hornul casei, dar acesta este împins înapoi. Alice mănâncă tortul aruncat de iepure în casă, se micșorează și fuge în pădure. Acolo se gândise cum să ajungă din nou la dimensiunea normală.

O omidă îi sugerează să mănânce din ciupercă pentru a crește sau a se mișora. A luat o bucată din ea, din partea dreaptă, iar gâtul acesteia începe să se lungească, dar atunci mușcă și din partea stângă

și începe să se micșoreze mai mult decât înainte. Ea a tot mâncat din ciupercă până într-un final când a ajuns la dimensiunea normală.

Curioasă a afla mai multe despre țara minunilor în care se află, Alice merge mai departe și îi întâlnește pe Iepurele de Martie și pe Pălărierul Nebun. Alice voia să se așeze la masa celor doi, dar aceștia erau nepoliticoși, spunându-i că nu e loc. Alice pleacă mai departe și găsește o altă ușă într-un copac, intră și ajunge din nou în același hol în care a intrat prima oară. A luat cheia de pe masă și a deschis o ușă. Acolo era din nou o grădină frumoasă, apoi a scos ciupercile din buzunare și le-a ciugulit până a ajuns scundă și a intrat pe ușă. Acolo erau tot felul de flori și grădinari care arătau asemenea cărților de joc. În această grădină, Alice întâlnește o regină care o întreabă cine sunt cei doi grădinari. Alice îi răspunde că nu știe, regina se înfurie și ordonă să i se taie capul. Începe un proces prin care se judecă pe cel care a luat din tortul reginei. Alice a fost chemată ca martor, dar aceasta crescuse din nou. Regina se înfurie din nou și dădu ordin de execuție. Gărzile au atacat-o și ea, furioasă, a încercat să se lupte cu ele. După aceea, Alice s-a trezit și a crezut că a visat, dar de fapt totul a fost real.

Maria Pîrvu, clasa a VI-a A

Biblioteca este singurul paradis din care poți evada oricând dorești, după bunul plac. Magia universului se adună între rafturi, iar oricine dorește poate să se folosească de vraja ei pentru a se teleporta în alt univers, în care Realul și Irealul se amestecă nedefinit. Ce este o bibliotecă? De ce ne plac bibliotecile mari, cu acces liber la rafturile imaginației?

- Provocări pentru cititorii fideli -

O bibliotecă magică

De când am văzut imaginile cu cea mai mare și mai modernă bibliotecă din lume am rămas șocată. Nu m-am gândit vreodată ca niște simple rafturi cu cărți îmi pot capta atenția. Cărțile de pe raft mă cheamă, fiecare cu o voce și o intonație diferită. Mă imaginez acolo. Intru într-un spațiu gigantic. În centrul acestuia se află o sferă albă ca un bulgăre de zăpadă. Pe marginile sale se conturează o mulțime de rafturi, însă de loc prăfuite ca cele de acasă. Acestea sunt albe ca neaua. Toate au un singur lucru în comun: cărțile! Încerc să analizez fiecare carte. Din când în când, îmi mai atrage atenția o carte galbenă ca aurul, o carte magenta sau una cu o copertă sau un titlu interesant. Mă plimb printre ele și mă opresc din când în când la o carte groasă, cât jumătate din cărțile pe care le am acasă sau la una micuță și firavă care reușește să sară în ochi, deoarece strigă cu putere către mine. Aș sta aici și aș citi fiecare carte. Cel mai mult îmi place că toate își îmbină culorile, realizând un efect vizual de poveste. Doar analizând imaginile au pornit într-o călătorie virtuală și au simțit o flacără de fericire puternică, ce a venit la pachet cu entuziasm și cu dorința de a vizita acest loc minunat.

Alexandra-Irina Bărbuș, clasa a VI-a A

Datorită frumuseții ei rare, imensa bibliotecă din China este, pentru mine, locul ideal în care oamenii preferă să exploreze lumea magică a cărților. Rafturile albe pline cu cărți poziționate pe fiecare perete al bibliotecii dau senzația unei cascade a lecturii și a imaginației care începe din tavan și alunecă printre scări, ajungând la pământ.

Biblioteca are un impact puternic asupra vizitatorilor pasionați de lectură, în mijlocul ei fiind poziționat un auditorium luminos în formă de sferă, care privit din exterior prin pereții albi de sticlă seamănă cu un ochi, construcția arătând de parcă ar fi proaspăt scoasă dintr-o poveste. Tavanul alb, plin

cu cărți arată ca un cer înstelat, în timpul zilei ieșind cât mai mult în evidență, astfel dându-le senzație oaspeților că sunt într-o lume magică, înconjurați de magia și puterea cărților.

Dincolo de minunatele opere arhitecturale care se găsesc în bibliotecă, se află milioane de povești și basme, la fel de valoroase ca și harta pe care cititorul trebuie să exploreze citind. Biblioteca este un loc plin de inspirație, în ea găsindu-se multe comori, motiv pentru care toată lumea ar trebui să o viziteze măcar o dată.

Ana Sarealbă, clasa a VI-a B

Misterul unei biblioteci din China

Când am ajuns prima dată într-o bibliotecă, am fost fascinat de mulțimea rafturilor cu cărți și de faptul că puteam să aleg orice carte pe care să o împrumut.

Am fost curios să aflu care este cea mai mare bibliotecă din lume și, căutând pe internet, am găsit în China cea mai modernă și frumoasă bibliotecă din toate timpurile. Am aflat că aceasta se află într-o clădire de cinci etaje, că are 1,2 milioane de cărți, că are o suprafață de 34.000 m² și că are nenumărate săli de lectură, locuri de odihnă, săli de conferință, spații de recreere etc. Dar nu acestea m-au mirat cel mai mult, ci arhitectura, designul, ochiul imens din mijloc (Ochiul Binhai), pe care l-am văzut în fotografiile din bibliotecă. Nu ai cum să nu îndrăgești această incredibilă clădire cu cărțile aranjate în cascadă, care dă senzația că e o clădire dintr-un film science-fiction.

Imaginile din interiorul bibliotecii te duc cu gândul la un munte imens, iar oamenii dintre rafturile cu cărți par a fi drumeți spre vârful cunoașterii. Știu că e un vis frumos, dar mi-aș dori să ajung într-un astfel de loc.

**Ștefan Ciobanu,
clasa a VI-a B**

Uitându-mă la imaginile din Manualul de Română cu faimoasa clădire din China, îmi dau seama că aceasta este bibliotecă perfectă, o bibliotecă învingând și reușind să transpună cititorul în cărți, o bibliotecă a viitorului. Din momentul în care aș părăsi încăperea principală, aș avea impresia că m-am întors dintr-o carte științifico-fantastică. M-aș uita uimită în jur. Tavanul imens și cărțile albe dau impresia că această cameră este aproape infinită, ca un ocean imens. În mijloc, măreț, se află un glob uriaș, semănând cu planeta Pământ, plutind singuratic în Universul Continuu mișcător. Lângă el pare a fi o barcă, capabilă să călătorească oriunde. Stând la capătul scărilor albe, aproape plutitoare, aș fi uimită de rafturile pline de cărți, care par să continue la nesfârșit. M-aș simți de pacă mă aflu în universul cărților, unde pot exista numai cărțile și poveștile. Sunt sigură că și dacă ar fi plină de oameni, nimic nu ar deranja liniștea așternută peste încăpere.

La fel cum sunt sigură că aș pleca de acolo cu brațele pline.

**Ana-Sofia Greavu,
clasa a VI-a B**

Cine știa că există o bibliotecă așa de mare? Se pare că nu este doar în imaginația mea, aceasta chiar există. Și am să o descriu în detaliu. Este o bibliotecă uriașă, situată în Tianjin, Binhai, China. Aceasta are mai multe etaje, de unde cititorii pot alege singuri cărțile pe care aceștia vor să le împrumute sau să le citească în locul special amenajat. Mai exact la etajul întâi.

Ca în orice bibliotecă, cititorul are nevoie de un permis special de acces. La parter, în mijlocul bibliotecii se află o încăpere asemănătoare unui iglu, iar înlăuntru sunt așezate foarte multe calculatoare, unde cititorii pot accesa diferite informații. La al doilea etaj sunt poziționate rafturi întregi care pot ajunge până în tavanul bibliotecii, iar în fața acestora sunt puse multe scări argintii, pentru a putea ca cititorii să ajungă la cartea dorită. Și nu în ultimul rând arhitectura este uimitoare! Podeaua este albă și lucioasă la toate etajele bibliotecii, iar rafturile sunt vopsite în alb. Nu știam că oamenii din China sunt așa de pricepuți. Pentru mine, această bibliotecă reprezintă un colț de rai, deoarece pot citi noi povești, dar și pentru că încăperile îmi dau o stare de relaxare.

Geanina Boriceanu,
clasa a VI-a B

Cărțile sunt cele care fac magie, te conduc în lumi fantastice, te fac să trăiești aventuri nemaîntâlnite și te ajută să înțelegi anumite principii și idei. Cu toate acestea, și cărțile trebuie să

stea undeva, anume în bibliotecă. Acestea sunt ca un tărâm intermediar, de unde poți ajunge oriunde, atât în lumea cărților, cât și în cea de afară, în lume, despărțindu-te doar o ușă.

Cu siguranță ai fost cândva într-o bibliotecă sau poate vei merge în curând, așa că știi că bibliotecile pot fi mari, mici, vechi, noi, încăpătoare, liniștite și așa mai departe. Un bun exemplu ar fi o bibliotecă din China, având peste un milion de cărți. Cu o sală colosală, cu rafturile așezate pe pereți, până la tavan, pline de cărți, ai putea crede că ai ajuns în cu totul alt loc decât ai fi crezut. Sala fiind circulară, rafturile dau impresia unor șiruri de cărți ce continuă la nesfârșit. Culorile aprinse sau mai șterse ale cărților fac un contrast plăcut cu albul rafturilor. Cu așa dimensiuni, arhitecții și ceilalți persoane ce au contribuit la proiectare au avut o idee pe care o apreciez foarte mult. Având multe niveluri, e bine să te oprești la fiecare în parte pentru a alege o carte de citit.

Această bibliotecă este o minune a lumii de astăzi, așa ceva fiind aproape imposibil să găsești altundeva. Uimirea provocată de faptul că o astfel de bibliotecă există m-a convins ca pe viitor să îmi găsesc timpul necesar pentru a o vizita. Chiar dacă îți place sau nu să citești, nu are cum să nu îți placă acolo!

Emilia Neacșu,
clasa a VI-a B

Ceea ce doresc să vă prezint este una din cele mai frumoase și mai imense biblioteci ale Chinei. De la mine veți putea afla ce lumi fantastice și extraordinare ascunde. Arhitectura sa este una deosebită. Se aseamănă mult cu valurile unui ocean, un ocean al cunoașterii. Ai puterea să îți alegi orice carte îți dorești doar ducându-te la ea ca să citești. Nu mai trebuie să depinzi de altcineva să îți aduci o carte din depozit, așteptând mult și bine până o vei primi. Aici, orizonturile îți sunt deschise către orice alegere dorești să faci. Ai zeci de mii de cărți dintre care să alegi. Toate în fața ochilor tăi. Atâtea lumi virtuale, în care poți găsi magie, mister, suspans, aventură, comedie și câte și mai câte te așteaptă să le explorezi. Această bibliotecă îți oferă posibilitatea să îți alegi orice carte îți dorești, prin sistemul ei foarte avansat. Doar de tine ține să faci alegerea de a citi o carte, intrând într-o lume de poveste sau ați pierde timpul de geamba. Căci, zilele se scurg, iar la sfârșitul vieții vei putea avea regretul că ai stat degeaba sau fericirea că ai descoperit o mititică parte din infinita lume a cărților, în care ai putut intra cu ajutorul acestei măiestre biblioteci. Mă simt atât de fericită că există în această lume o asemenea bibliotecă, care îți oferă atâtea posibilități, dar nu voi fi complet împlinită până nu o voi vedea în realitate.

Eliza Suci, clasa a VI-a B

BANDA DESENATĂ

Basmul „Copilul cel isteț” de Petre Ispirescu

Eliza Suciuc, clasa a VI-a B

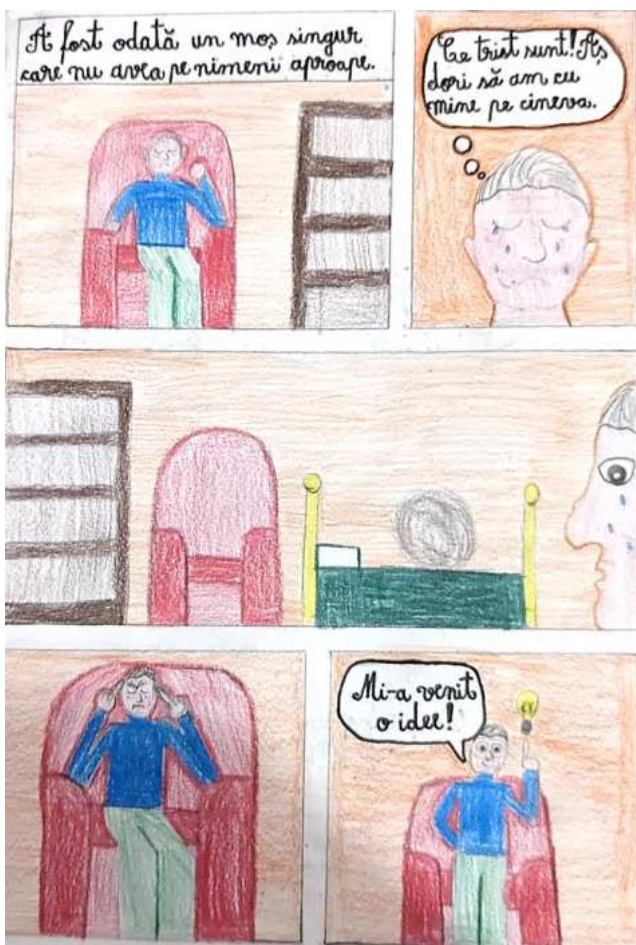
Povestea înseamnă viață...

Omul a căutat întotdeauna să-și exprime bucuria de a povesti, de a inventa lumi imaginare care să dea sens vieții. Marii creatori ai literaturii au căutat, prin scrierile lor, să arate oamenilor că „vorba dulce mult aduce”. Dacă ne-am gândi doar la unul dintre primii autori români, Miron Costin, și ar fi de ajuns să afirmăm asemenea acestuia: „Căci nu e alta mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților.”

Homo lector este o sintagmă care ne definește pe toți cei care apreciem citirea operelor și care putem transmite mai departe valoarea poveștilor.

Am propus elevilor din clasa a VI-a să realizeze benzi desenate inspirate din basme românești, culese și publicate de Petre Ispirescu. Iată un exemplu de realizare artistică, menit a ne pune pe gânduri, a ne ajuta să ne reinventăm prin povești. Mesajul lor ne îndeamnă spre cumpătare, spre înțelepciune.

Coordonator:
prof. Maria-Daniela Lorinczi

CARTEA CĂRȚILOR

**ANA-SOFIA GREAVU,
CLASA A VI-A B**

Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii au spus povești. Indiferent dacă erau istorisite seara, în jurul focului, sau înainte de culcare, basmele cu creaturi magice și prinți curajoși au reușit întotdeauna să aprindă imaginația celui care asculta. Cu mult timp în urmă, oamenii credeau că basmele și legendele povesteau întâmplări care s-au petrecut cu adevărat. Cu timpul, însă, oamenii au început să creadă din ce în ce mai puțin, fiind siguri că, dacă în lumea lor nu existau personajele din basme, acestea nu existau niciunde. Această idee este greșită. Este adevărat, nu există balauri cu șapte capete sau mere de aur în lumea noastră, a oamenilor, dar toate acestea se pot găsi cu mare ușurință în Lumea Basmelor, unde nu se poate duce oricine.

Lumea Basmelor nu cuprinde toate basmele într-un loc. Întreg universul nu e atât de mare. În schimb, fiecare poveste, pildă, legendă, are propria „lume”, mai mică. Locuitorii acestor „lumi” pot călători și în afara țărâmului natal, cu ajutorul unei cărți, care, din acest motiv, se găsește în fiecare locuință, fie ca e un palat măreț sau o cocioabă. Cartea Cărților, cum e numită, cuprinde toate poveștile, basmele și legendele care au fost vreodată istorisite. Dacă, de exemplu, Harap Alb ar dori călătorească în lumea Cenușăresei, tot ce trebuie să facă este să deschidă cartea la pagina unde se afla basmul „Cenușăreasa” și să înceapă să citească. Imediat după ce citește primele cuvinte, va fi transportat în lumea basmului.

Într-o zi ploioasă de toamnă, Albă ca Zăpada privea plictisită pe geam. Piticii zăceau cu toții în spital, bolnavi de gripă (luată de la Hapciu), deci fata nu avea nici măcar cu cine să vorbească. Neavând altă opțiune, s-a urcat pe un scaun și a coborât altă opțiune, s-a urcat pe un scaun și a coborât Cartea Cărților de pe raftul bibliotecii. Cu toate că era mică doar cât palma, cartea era extrem de grea, datorită volumului imens de basme și pilde pe care le conținea. Făcând eforturi mari să nu cadă, Albă ca Zăpada coborî de pe scaun, și, istovită, trânti cartea pe masă. Aceasta s-a deschis la pagina unde începea povestea „Zâna Munților”, și, neputându-și stăpâni curiozitatea, prințesa începu să citească. Până să-și dea seama ce i se întâmplă, Albă ca Zăpada se trezi în țărâmul basmului. Când se dezmetici, fata văzu, în fața ei, o zână nespus de frumoasă, cu părul lung și haine albe, așezată într-un tron de aur. Avea ochii plânși, însă tristețea făcu loc surprizei pe chipul ei.

– Cine ești tu? întrebă ea.

– Albă ca Zăpada. Presupun că tu ești Zâna Munților. Îmi pare rău că te-am deranjat. Am ajuns aici din greșeală. Sper că nu par indiscretă, însă sunt curioasă: de ce plângeai? Pentru ce ești atât de tristă?

– Întrebarea ta ar fi fost corectă dacă m-ai fi întrebat pentru cine plângeam... M-am îndrăgostit de prințul din regatul vecin și nu știu cum să îmi alin dorul. Am încercat să mă apropiu de el, ieșindu-i în cale la vânătoare, transformată în turturică. Însă el m-a rănit la o aripă, iar eu m-am ascuns. Acum, stau și plâng, pentru că aș da orice să-l văd pe fiul de împărat, însă nu știu cum să-i fiu aproape.

„CĂRȚILE NE AJUTĂ, ÎNAINTE DE TOATE, SĂ VEDEM LUMEA MAI FRUMOASĂ ȘI MAI BUNĂ. SUNTEM CEEA CE CITIM.”

Albă ca Zăpada, emoționată de povestea zânei, era hotărâtă să o ajute. După ce se gândi puțin, i se lumină fața, ca atunci când îi venea o idee strălucită.

– Pot să te ajut, a spus ea. De curând, o prietenă de-a mea a călătorit în acest tărâm, și, ajungând la palatul prințului, văzu că este nevoie de o găinăreasă la castel. Tu poți să te îmbraci în haine simple și să te dai drept găinăreasă, astfel încât îl vei vedea pe fiul împăratului din când în când. La o nuntă împărătească, vei îmbrăca haine scumpe și vei dansa cu prințul toată noaptea, după care vei dispărea fără urmă, lăsându-l să te aștepte cu nerăbdare la următoarea nuntă. Tu nu vei dezvălui niciodată cine ești, făcându-l să ardă de curiozitate. După mai multe nunți, fiul împăratului se va îndrăgosti de tine, căci niciun muritor nu poate rezista în fața farmecului și a frumuseții unei zâne. Dornic să descopere cine ești, îți va întinde, probabil, o cursă, în care te vei lăsa prinsă. Descoperind că tu nu ești o simplă găinăreasă, ci o zână, va dori să se căsătorească cu tine. Iar dacă ești într-adevăr îndrăgostită de el, vei sacrifica orice, chiar și nemurirea și puterile tale, pentru a-i fi alături. Dacă planul meu eșuează, nu cred că se mai poate face ceva.

În tot acest timp, paloarea feței zânei dispăru, făcând loc obrazilor îmbujorați. De asemenea, un zâmbet se putea citi, acum, pe chipul ei. Îi mulțumi fetei, și, făcând întocmai cum o sfătuisese, se trezi, în curând, logodită. Fericită, îi mulțumi încă o dată Albei ca Zăpada, și îi oferii prietenia ei. Prințesa s-a aflat printre invitații de onoare la nuntă, iar cele două prietene se vizitau des. Chiar și piticii erau puțin geloși (nu o recunoșteau, desigur). Și, ca în toate basmele adevărate, au trăit cu toții fericiți până la adânci bătrâneți.

Aceasta a fost povestea minunată a Zânei Munților. Mai devreme, am menționat cum nu oricine poate să ajungă în Lumea Basmelor. Contrar la ceea ce va crede, probabil, cititorul, Cartea Cărților nu e esențială pentru această călătorie. De fapt, ea doar adună la un loc toate povestirile lumii, însă nu e fermecată în alt fel. Prin urmare, orice carte, dacă e citită cu un adevărat interes, va transporta cititorul într-o altă lume. Și știi că pare imposibil, dar, pe cine nu mă crede, îl invit să încerce. Va fi uimit de cât de multe lucruri descoperă. Deci, ca să închei, vă urez tuturor: **LECTURĂ PLĂCUTĂ!**

Cartea – acest univers tainic care fascinează mintea omului, această închipuire magică a creatorului din care gustăm mai întâi, pentru ca apoi să ne înfruptăm nemăsurat tot restul vieții... este cea care dă sens vieții omului. Lectura este, poate, singurul exces de hrană a minții și a sufletului flămând de cunoaștere de sine care nu se măsoară în kilograme, ci prin pasiune, încredere, bucurie, creație.

Cartea basmelor copilăriei sau „Un rai din basme văd printre pleoape”, cum ar spune Mihai Eminescu. Fiecare trăiește o poveste unică și irepetabilă. Iată poveștile unor copii talentați, care citesc basmele Cărții cu drag și care trăiesc în lumea magică a cuvintelor redescoperind **Poveștile Nemuritoare ale Copilăriei!**

Prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi

PAGINA LIRICĂ

Coordonatori:
prof. dr. Maria-Daniela Pănzăzan Lőrinczi
prof. dr. Marcela Ciobănuș

de la marginea memoriei/ băiatul din vitrină/ „aromă de mentă”

sufocantă zi
gândul își sugrumă
fața în pernă
iar momentul adormi
cu capul în
poala ei
miroase a trandafiri
și a deșertăciune
chipul ei cunoaște
vibrația prin care
părul îi tresaltă
pe umerii mici
viața se ascunde
printre bucele ei
și foșnește și bâzâie și tace
admirând adierea
clipei pe pământ
tu ai venit
călare pe un autobuz
fioros
în stația cu petale de trandafiri
sfărâmate mestecate aruncate
pe un capac de canalizare
molfăit de
o pasăre cu ciocul zimțat
în foamea ta
muști din roata autobuzului
și îmi furi pământul de sub picioare
și îmi înghiți visul
și mă îndeși mă macini mă termini
în gura ta subțire
cu dinți perfecți
de rouă albă
o adiere de fericire
trezindu-se
în brațele ei
și fugind de mine
printre degetele tale

și tu venind
cu autobuzul tău
în stația dezolării mele
unde nu mai e
decât o pasăre cu ciocul zimțat
adormită printre trandafirii uciși
și niciun miraj dulce
nu va mai răzbate
dintre buzele ei subțiri
închise etanș
//
și din țărâna nemulțumirii
de sine
a norilor cenușii
s-a ridicat un fum
de poezie poveste basm
și în țara lui oare
într-un oraș vechi
pe o stradă fără nume
fetița răsfățată
cu bucle rochiță înflorată și pălărioară
făcea reverențe deșarte
la marginea bordurii
din țărâna nemulțumirii
de sine
se ridică vitrina
apare la fereastră
noul strălucitorul manechin
parcă i-ar face
cu ochiul sofisticat
fetița se îndrăgosti
aproape fără speranță de
noul manechin
care stătea stană de piatră
la o vitrină distanță
și fetița și-l dori
și răsfățată bătut cu pumnii
în sticlă
îi dădu picioare pervazului
linse vitrina
și plânse chemând manechinul

și mama îi cumpără
manechinul
și fetița îl târî pe stradă
hainele zdrențe ofilindu-se pe șosea
și obosi să-l târască
și-l scăpă pe asfalt
o mașină îndârjită
cu accent paralelipedic
trecu peste el
și îi zbură capul murdar
din țărâna vinovăției
și a nemulțumirii de sine
de unde s-a ridicat m-am ridicat
înapoi în brațele fetei
acum domnișoară ușor răsfățată
fotomodel cu standarde
mai înalte decât ea
dezgustată aruncă
creștetul de manechin înghețat
la gunoi
să-l macine să-l recicleze
a găsit o altă vitrină
pe o stradă mai nouă mai frumoasă
un alt manechin după care să i se
scurgă ochii
pe care nu îl va putea avea
nu îl va putea strica
niciodată
// bănuiesc că
aici e sfârșitul
reverie proaspăt
scoasă din ambalaj
amăgirea mea
dezamăgirea mea
caută-mă
în scânteia milimetrului
dezarmat
sfâșiat de dinții de lapte
ai uitării
cred că te-am
găsit
lacrima înghețată e
topită acum
inima ta cu
ambalaj de aur
dacă toate inimile
ar avea sub ambalaj
măcar puțină ciocolată

CRISTIAN ANDREI BĂILĂ,
clasa a VIII-a A

poate că
dragostea
le-ar putea topi mai
ușor
dezarmat
ți-am dat tot ce
am
găsit regăsit negăsit
dezolat
inima mea de ciocolată
fără ambalaj de aur
se topește în palma ta
febril
febrilă
pasărea ce și-a deschis
aripile spre suflet
dacă nu ți-a spus nimeni
te iubesc
uite îți spun eu acum
acumul deșert al
cuvintelor al
dezolării al
uitării
când vâslesc serile în
oceanul lui kafka
ploile de noiembrie
mi-au curățat sufletul
murdar la gură de
ciocolată
sunt aici la celălalt
capăt al aței dentare
pe care-mi balansez
amintirea improbabilă
întinde-te ia-mă de mână
și viața clocotind febril în
vene
zâmbește
ești o minune a
lumii mele.

INTRO

Ce mai poate fi Limba Română...

Știm cu toții că Româna e-o limbă,
O materie ce se tot schimbă.
Dar oare ce-o mai fi însemnat?
Haideți să aflăm cum a evoluat!

ANOTIMPUL LIMBA ROMÂNĂ

Într-o lume de hârtie,
Plină de minunăție,
Un nou anotimp s-a strecurat,
Ciudatel, de neuitat,
Și Limba Română l-a chemat.

Nu mulți dintre voi îl știți,
Îl aflați dacă citiți,
Dar al V-lea anotimp,
Limba Română îl numim,
Este caraghios tare, mie așa mi se pare.

Acesta are 4 luni.
Sper că știți să mi le spui!
Literatura, Gramatica,
Lexicul și Fonetica,
Sunt acele câteva luni ciudatele.

Fonetica e luna-n care,
Aflăm litere, sunete, deci, prin urmare,
Ne începem aventura de a forma,
Cuvinte, propoziții cu morfologie și sintaxa
Până la compuneri, povești, poezii de copii.

A doua lună, Lexic o numim,
Ne-aduce cuvinte ca să le folosim,
Învățăm ce e acela un vocabular,
Lucrăm cu vreun dicționar,
Scriem sinonime, antonime, omonime.

Mai apoi, în Gramatica,
Zilele cu morfologie și sintaxa,
Le aduc copiilor probleme și provocări,
Dar, împreună, reușesc în orice împrejurări,
Învățând cu greutate ce e scris carte.

În ultima lună, Literatura,
Parcă imaginația ar zbura,
Cărți, povești, fantezii,
Versuri, proze, poezii,
Totul prinde viață, să știi!

Acest anotimp înfloritor,
S-a sfârșit spre supărarea tuturor!
Dar, dragul meu, nu te speria,
La anul iar tu vei urma
Și copiii din nou se vor distra!

FLOAREA LIMBA ROMÂNĂ

Pe tărâm de poveste,
Cu visări celeste,
Acoperit de sclipirea imaginației,
Învăluit de puterea creației,
O floare a sufletului s-a înălțat,
Limba Română ca nume i s-a dat.

Un nor de stele arzătoare
Și-o ceață pătrunzătoare,
O lumină ce te va orbi,
Cu un glas dulce, care-i vorbi,
S-au unit printr-o suflare,
Și-au creat această floare.

Pe un câmp de cristal,
Cu tulpinița-i de smarald,
Cu mirosul său de zi bună,
Cu petale gingașe de brumă,
Floarea luminează întreg ținutul,
Îi curăță viitorul, prezentul și trecutul.

Fără ea, viața s-ar stinge,
Lumina de întuneric nu s-ar mai distinge,
Ar fi gol, nu ar exista nimic,
Totul ar fi doar o negură la infinit.
Lumea întreagă s-ar sfârși,
Fără aceasta, noi nu vom mai fi.

Limba Română, chiar dacă e floare,
Ne învață totul ca atare,
De la cum să trăim, muncim,
Până la ce ar trebui să gândim.
Ea ne ține viața pe ai săi umeri calzi,
Carte cu carte, să nu cumva să cazi.

Floarea Limba Română
Se spune că apară fiecare fărâmbă.
Nimeni nu știe cât va mai trăi...
De aceea, vă implor, dragii mei copii,
Să aveți grijă de ea, să n-o uitați,
Cu dragoste, să n-o abandonați!

ZÂNA LIMBA ROMÂNĂ

Prin povești, prin poezii,
Prin legende de copii,
Sau mituri de oameni mari,
Stă ascunsă această zână,
Numită Limba Română.

Numai cei ce-o înțeleg
Și pe ea ei o aleg,
Știu c-aceasta este bună,
Minunata, scumpa zână,
Magica, Limba Română.

Cu buzele-i de cleștar,
Și ochii de smarald,
Cu o privire ademenitoare,
Îți pătrunde-n suflet printr-o suflare,
Și te leagă-n brațele viselor.

Te poartă într-un tărâm al poveștilor,
Al imaginației, visării, al tuturor,
Unde te afli pe tine însuți,
Unde te deschizi înăuntru-ți,
Unde totul e posibil când o întâlnești.

Limba Română e o zână bună,
Care, dacă o lași să vină,
Te vindecă de dureri, de rele,
Îți aduce-n viață doar pace și plăcere,
Tu doar las-o, las-o să vină...

SUCIU ELIZA,

clasa a VI-a B

PIAȚA LIMBA ROMÂNĂ

Aici, la piața Limba Română,
Se dau de la mână la mână,
Kile de sinonime, antonime,
Multe, multe omonime,
Legături de versuri care
Te îmbie foarte tare.

Pe primul rând, puteți vedea,
Tarabe cu lecturi dulci ca mierea,
Propoziții, fraze, de toate,
Vândute la un kil și jumătate.

Mai apoi, pe o tejghea,
Stau aliniate, uite-așa,
Versuri, strofe, poezii,
Aduse în această zi.

Dar vai, ce se-aude așa?
Sunt verbele din cușc-aia!
Păsările mod indicativ,
Și iepurii la imperativ.

Ui acolo, ascuns în capăt,
E mitul scos din cuptor proaspăt,
Și legenda lângă el,
Rumenită cum e de fel.

După cum puteți vedea
Sunt multe în piața mea.
Dacă vreți să căutați,
Versuri, proze de mâncat,
Vă sfătuiesc să luați în mână
Manualul de limba română.

TAINILE LUMII

Lumea-și desfăcea
Tainele ei ascunse
Și le răspândea
Ici pe colo mândre,
Însă oamenii orbiți
De multe alte cele
Nu le observau,
Trecând pe lângă ele.

Cerul le veghează
Stând deasupra lor
Și se-nseninează
Văzând frumusețea lor.

Steluțele lucii
Noaptea luminează,
Iar printre ele
Luna stă de pază.

Pânza verde și subțire
Este colorată vie
Cu lanuri de culoare aurie
Pătată cu flori de toate cele,
Ghiocei și viorele.

Pe ridicăturile mai înalte
Acoperite cu smaralde
Este loc pentru copii
Să zburde și să joace,
Chiar și iarna, pe frig mare,
Copiii tot se distrează tare
Cu săniuțele la vale
Apoi seara la culcare!

Uriașii adormiți
Stau frumos, neclintiți,
Stâncoși și ascuțiți,
Plini de brazi și de molizi
Veșnic înverziți.

Ape limpezi, dar și învolburate,
Dulci, cât și sărate,
Nesfârșite și limitate
Toate sunt minunate!

Munți, dealuri sau câmpii
Se-ntind oriunde ai fi,
Ape line, străvezii
Sunt mândre pe vecii!

DIȚĂ SOFIA,
clasa a V-a A

BRADUL DE CRĂCIUN

Lumea-și desfăcea
Tainele ei ascunse
Și le răspânda
Pe ici colo mândre
Însă oamenii orbiți
De multe alte cele
Nu le observau,
Trecând pe lângă ele.

Cerul le veghează
Stând deasupra lor
Și se-nseninează
Văzând frumusețea lor.

Steluțele lucii
Noaptea luminează,
Iar printre ele
Luna stă de pază.

Pânza verde și subțire
Este colorată vie
Cu lanuri de culoare aurie
Pătată cu flori de toate cele,
Ghiocei și viorele..

DARIA SĂVOIU,
clasa a V-a B

Grafică: Eduard Simulete, clasa a V-a B

Grafică: David Jurj, clasa a V-a B

CASA MUZEELOR

**MĂDĂLINA ȚIMONEA,
CARLA LĂZĂROAIE
CLASA A VII-A A**

V-ați gândit vreodată cum ar fi să puteți pătrunde pe tărâmul fermecat al literaturii? Ei bine, în urmă cu câteva săptămâni, am avut șansa să descopăr, într-o excursie cu clasa, acest tărâm deschizător de noi orizonturi, care s-a dovedit a fi orașul Iași. Situat în Moldova, Iașul a fost primul județ în care s-a deschis Facultatea de Litere și ținutul de suflet al marelui scriitor Mihai Eminescu, iar eu așteptam cu sufletul la gură să îi descopăr tainele. Drumul până acolo, deși a fost lung și obositor, m-a surprins, căci cu cât ne apropiam mai mult de Iași, natura parcă renăștea în culorile vii ale toamnei. Eram nespuse de nerăbdătoare să vizitez obiectivele propuse, dar mai ales Casa Muzeelor, căci auzisem că era precum o casă a poveștilor, în care se ascund secretele cele mai tainice ale scriitorilor.

Dis-de-dimineață, am pornit cu emoție în suflet spre parcul Copou, unde am vizitat muzeul eminescian. Acolo, versurile scrise cu mult har parcă pluteau în aer, printre tot felul de statui închinat lui Mihai Eminescu și Veronicăi Micle. De asemenea, am fost plăcut impresionată să văd manuscrisele și penița de scris ale poetului. Despre instrumentul de scris am simțit că are puteri divine, că poate da naștere unor noi lumi și că poate concepe orice își dorește cel ce o ține în mână. Astfel, pășind printre tot felul de cărți păstrate din vremuri îndepărtate, mi-am adus aminte de cuvintele lui Mihai Eminescu: „Citește! Citind mereu, creierul tău va deveni un laborator nesfârșit de idei și imagini din care vei întocmi înțelesul și filosofia vieții.” Cred că doar atunci, privind penița de scris și nenumăratele portrete ale poetului, mi-am dat seama ce a vrut acesta să spună de fapt: viața sa a fost dedicată în întregime literaturii, deoarece scrisul a prins din urmă cititul și de atunci nu s-au mai despărțit niciodată.

Următorul loc pe care l-am vizitat a fost Casa Muzeelor, care m-a surprins nu doar prin complexitatea sa, dar și prin povestea pe care aceasta o spunea. Era un loc închinat artei și istoriei române, pe care l-am vizitat cu mult interes. Muzeul avea două etaje, fiecare ilustrând câte o poveste a timpului. La parter, am văzut cum teatrul evreiesc a influențat oamenii și cum acesta era pe vremuri comparat cu cel de acum. Costumele actorilor și scenele de teatru mi-au sporit imaginația, căci am putut descoperi cum arta se manifesta în acele vremuri. La primul etaj, obiectele prezentate, cât și îmbrăcămintea specifică concepeau o lume a literaturii și a poeziei. Cel mai mult mi-a plăcut camera cu mașinăriile de scris dedicate fiecărui scriitor. Spre exemplu, cea a lui Mihai Eminescu era poleită cu aur, iar cea a lui Nichita Stănescu părea „o pată de sânge care vorbește”. Drumul pe care l-am urmat în timp ce vizitam era atipic, fiind presărat cu distinse perechi de pantofi ale unor mari scriitori contemporani, ale unor poeți clasici și ale unor personaje literare, precum încălțămintea Anei Blandiana, dar și a lui Homer. Ideile poetice, cât și cele despre arta în sine, mi-au umplut sufletul de bucurie. Îmi amintesc de vestitul ceas al lui Ion Barbu, care reda timpul într-o manieră umoristică, dar și uimitoare, orele de pe ceas având o oarecare legătură cu cifra 9. Tot astfel, Robert Șerban și încă câțiva scriitori au creat, din cuvinte scrise pe pietre, citate precum: „Mi-a murit un prieten. E ca și cum aș fi rămas fără o mână. Sunt tot eu, dar nu sunt eu tot.” Am fost plăcut surprinsă să pot vedea cataloagele școlare semnate și completate de povestitorul Ion Creangă, cât și celebrul ceas de aur purtat de Mihai Eminescu. De asemenea, am fost impresionată de camera construită parcă din filele unor cărți. Mă simțeam precum într-una dintre poveștile citite de mine, înconjurată de fantezie și culoare. Când am urcat la ultimul etaj, cel al perioadei comuniste, mi s-a părut că puteam să călătoresc în timp, căci obiectele și mai ales sala de clasă mi-au adus aminte de poveștile pe care mi le spuneau părinții despre copilăria lor. Uniformele și manualele pătate de trecerea timpului m-au făcut curioasă să aflu mai multe despre viața copiilor din acele vremuri.

Așadar, după două zile magnifice, am părăsit Iașul, cu speranța în suflet de a-l mai revedea, dar și cu o cultură mult mai bogată în ceea ce privește literatura și arta. Leonardo da Vinci spunea că: „În viață, frumusețea dispăre. În artă, nu.”. Cred că am descoperit această frumusețe eternă aici, la Iași, prin muzeele fermecătoare pe care le-am vizitat. Până la urmă, Iașul, prin frumusețea și bogăția sa culturală, reprezintă un muzeu național al literaturii și al vieții.

SANCTUARUL CUVINTELOR

Într-un cadru de poveste, în inima Moldovei, Iașiul este o oază de cultură, iar a doua incursiune în acest oraș magic avea să fie conform așteptărilor mele, reușind să amplifice fascinația mea pentru literatură și istorie.

Era o zi de toamnă târzie, iar Iașiul se deschidea în fața mea ca o pagină magică într-un roman al culorilor, străzile își îmbrăcau arborii în tonuri aurii roșiatice, creând un covor moale sub pașii mei. Mă îndreptam cu bucurie, împreună cu colegii mei către Muzeul Literaturii, iar briza ușoară ridica mirosul pământului reavăn purtându-mă în lumea viselor cu regi și regine, cavaleri sau scriitori celebri. Parcurgând Parcul Coposu m-a cuprins liniștea din jurul celui care a fost ecou al inspirației pentru marele Eminescu, vestitul tei, acea relicvă vie, înconjurată de băncile albe, care dezvăluiau prețioasele cuvinte eminesciene. Parcul se transformase în panteonul toamnei, iar timpul stătea pe loc.

După ceva vreme, am ajuns în sanctuarul cuvintelor, acolo unde trecutul se regăsește într-o armonie completă, dincolo de timp. Umbrele literaturii dansau în fiecare colțișor dezvăluind cu grijă pasiunile marilor scriitori români, vitrinele expunând drame și triumfuri literare, iar pereții purtând demni portretele autorilor care parcă mă fulgerau cu privirea, îndemnându-mă să le urmez exemplul. Părea un pelerinaj la locul unde ne avem rădăcinile, la locul care respiră istoria literaturii, Casă a muzeelor, la locul unde își au casa geniile literare, cei care ne-au modelat identitatea națională, străjerii literaturii române.

Sala Poemelor cu mașinile de scris realizate manual, mi-a tăiat respirația. Una dintre ele avea piuneze în loc de taste și m-a dus cu gândul la chinul cu care au ieșit la iveală unele slove din sufletul poezilor. Am descoperit și niște pietre pe care erau cuvinte care păreau fără sens, dar de fapt cu puțină migală, am reușit să creez un poem, care a sunat ca o simfonie a bucuriei, iar cuvintele au căpătat sensul unui elixir al eternității.

Sala copilăriei trăite de părinții noștri în comunism m-a ajutat să fiu mai aproape de trăirile lor și să-i înțeleg mai bine.

Un muzeu spectaculos în adevăratul sens al cuvântului, un muzeu care te face să zâmbești, să te bucuri, să dialoghezi cu creativitatea însăși.

Expoziția permanentă realizată de artistul vizual Ion Barbu

„Pietre pentru templul meu”

Mașină de scris personalizată

„...la fiecare pas, simt cum pământul de sub picioarele mele îmi povestește istoria sa veche și înțeleaptă, dar cel mai mult simt o comuniune cu natura verde, prin arborele bătrân din mijlocul pădurii, cel care a rămas mărturie...”

Carla Lăzăroaie

UN VIITOR VERDE

„SUNTEM CU TOȚII SEMINȚE PENTRU VIITOR!”

Coordonatori:

- Prof. dr. Daniela Lorinczi
- Prof. dr. Anamaria Coroian

Un viitor verde

Mădălina Țimonea, clasa a VII-a A

Deschid ochii spre zori, un viitor verde-am visat,
Pe pământ înnoit, în vis, gândul înapoi l-am dat,
Să mă mai joc puțin printre flori și lumină,
Să mai respir o dată acea mireasmă divină!

În visul meu, se aud stelele răsând
Și soarele zâmbește și ne privește blând,
Iar apele-s curate, sunt lacrimi de cristal
Și frunzele dansează în vântul matinal.

Copaci înalți veghează lumea noastră
Ca niște îngeri păzitori sub cupola albastră,
Cu rădăcini adânc înfipite în pământul cald,
Acoperit cu frunze și iarbă de smarald.

Pe câmpuri, cerealele se-ncurcă-n pași de dans
Și florile se-ndoaie ușor, ca într-un vals,
Albine zburătoare pictează-n fel și fel
Pânze din fir subțire cu pudră de polen.

Pe maluri de râuri, viețuitoarele se-adună,
Trăind în armonie, fără teamă, împreună,
Orașele-s țesute cu iarbă și cu flori,
Cu alei verzi, cu parcuri, în sute de culori!

Panouri solare convertesc în tăcere,
În curent electric a soarelui putere,
Iar morile de vânt se-nvârt fără oprire,
Lăsându-se rotite de-a vântului izbire.

Fiecare hârtie, plastic sau produs consumat
Primește o nouă viață și este reciclat!
Nimic nu se pierde pe acest pământ frumos,
Ci totul se transformă, să fie cu folos!

Și astfel, orice suflet de pe pământ
Își găsește locul în acest tablou sfânt,
Unde, din propria cenușă, lumea a renăscut,
Poate mai e o șansă, nu e totul pierdut...

Mă trezesc! Sună timpul pe infirmul pământ,
Îl aud cum suspină, ne vorbește prin șoapte de vânt:
Treziți-vă! În lume totu-i schimbător,
Suntem cu toții semințe pentru viitor!

Când natura umple universul cu armonia verdei

Mergeam spre Parcul Cetății.
Priveam copacii înfloriți și un pescăruș
care căuta mâncare în jurul nostru.
Simțeam că primăvara își intră în
drepturi. Mă gândeam dacă nu cumva
verdele crud din jur nu este o porțiță către
Paradis... Un mușuroi de furnici
zumzăia la picioarele mele. Pescărușul
privea uimit.

Simțeam că asist la o schimbare a
Reginei. În furnicar era atât de multă

agitație încât părea că pomii din jur își apleacă pletele
lor verzi pentru a proteja noua Regină. Când credeam
că lucrurile s-au liniștit, pescărușul s-a apropiat de
mușuroi încercând să-l invadeze. Nu credeam că este
posibil... Așa că, brusc, am văzut căzând lin câteva
frunze de verde crud peste furnicile care s-au liniștit
brusc. Pescărușul era derutat. Frunzele au apărut-o pe
Regină și i-a salvat Regatul. Impresionată de asemenea
armonie a naturii, am uitat că am în mână un sandwich,
pe care, bineînțeles, pescărușul flămând mi l-a smuls și s-a
înălțat cu el în văzduh.

Ce moment de cumpănă! Admiram înaltul albastru
care fermeca retina până la eter și zâmbeam nedumerită
naturii care salvase un
regat, dar și un prânz
regesc pentru
pescărușul din Cetate.
Ce armonie, ce
frumusețe, ce

perfectiune într-o clipă splendidă de primăvară,
cutremurată de verdele crud al Parcului.

Inefabila întâmplare colora întreaga natură cu miresele regale! Regina se
auzea discret rontăind o frunză...

*Francesca-Anamaria Lőrinczi,
clasa a VIII-a A*

În vălul misterului dimineții, când întunericul nopții încă își ține domnia, un spectacol de neegalat începe să se desfășoare pe cerul vast și nesfârșit. Este momentul sacru al răsăritului, când lumina revărsată a soarelui începe să-și împărtășeaze razele încet, încet, peste întregul orizont. Înainte de a se ridica triumfal, soarele trimite primii săi solzi de lumină pe cer, răspândind o paletă subtilă de culori în valuri tandre și delicate. Cerul pare să vibreze de o aură de anticipare, ca și cum natura însăși și-ar ține respirația înainte de marea revelație, iar același sentiment mă încercă de fiecare dată când pornesc într-o aventură de explorare a naturii.

Era o noua dimineață plină de promisiuni, iar eu, cu sufletul strigându-mi de bucurie la entuziasmul întâlnirii frumuseților care ne așteptau pe mine și pe prietenii mei, am urcat cărările înguste și abrupte, ținând către înălțimile încântătoare ale naturii. În fruntea grupului se afla Mia, o tânără pasionată de mediu și de conservarea naturii, care ne inspira pe toți cu energia și entuziasmul ei contagios. Mia era o ecologistă experimentată și înțeleaptă, călătorise mult și ne povestise totul despre viitorul verde care deja era implementat în alte țări, despre panourile solare care răspândeau lumina lor blândă peste lume, transformând razele solare în electricitate pură, despre vânturile viitorului care împing roțile turbinelor eoliene, dând viață energiei regenerabile.

- În această lume de magie și posibilitate, tehnologiile verzi sunt mâna cea bună care mângâie și protejează mediul înconjurător, oferindu-ne un viitor plin de resurse și sustenabilitate. Conservarea habitatelor naturale, combaterea defrișării ilegale și promovarea practicilor agricole și de pescuit sustenabile sunt imperative în lupta pentru conservarea biodiversității, spuse ea gâfâind de la greutatea urcușului.
- Toate poveștile tale sunt magice și revelatoare, am rostit eu.
- Mi-ar plăce să revenim la timpurile de mult apuse, pentru o perioadă, să punem planeta pe pauză, să trăim rudimentar, adauga Emma.

Deodată, în inima acestui tablou idilic, am auzit răcnete neobișnuite, înfiorătoare, întrerupte de sunete puternice de topoare și de lovituri repetate. Încordarea a crescut în grup, iar noi am decis să investigăm pentru a afla originea acestor zgomote.

Cu pași precauți, ne-am apropiat de locul de unde veneau sunetele și ne-am simțit tot mai tensionați. În cele din urmă, am ajuns într-o poieniță, unde am fost martorii unei scene șocante. Un grup de oameni tăiau cu brutalitate arborii imenși, fără nicio urmă de remușcare sau respect pentru natură și îi încărcau într-un camion.

- Grăbiți-vă, tună unul dintre ei către ceilalți patru, nu mai avem timp, trebuia să terminăm până la răsăritul soarelui, incompetenților!

Priveliștea aceasta ne-a înghețat sângele în vene și ne-a umplut de indignare și furie. Erau cinci oameni, care păreau că știu bine ce fac și mai făcuseră asta. Era clar, furau lemne, tăiau bieții copaci ilegal, exact în zona protejată.

Ne-am ascuns în tufișuri, cu inima bătând puternic, încercând să ne adunăm gândurile și să găsim o modalitate de a acționa în fața acestei nedreptăți. În ciuda fricii, am decis să facem ceva. Cu ajutorul telefoanelor noastre mobile, am filmat și am fotografiat ilegalitățile pe care le-am observat, adunând dovezi clare împotriva acelor tâlhari. În același timp, am trimis un mesaj de urgență la 112, cerând intervenția lor imediată.

- Cine este acolo? răcni omul acela, care părea a fi șeful, orientându-se spre zona în care ne aflam noi.

Cele cinci namile se îndreptau spre noi, având în mâini topoarele care stăteau mărturie ilegalităților. Pentru o clipă mi le-am imaginat pline de sângele verde al copacilor răpuși, erau arbori seculari, doar unul mai rămăsese în picioare.

Cu inima cât un purice, am ieșit dintre tufișuri, urmărind cu ochii înroșiți de supărare și disperare gesturile celor cinci. La văzul nostru, orbiți de furie ne-au smucit și legat de niște copaci din apropiere. Ne-au smuls telefoanele și le-au călcat în picioare pentru a distruge orice urmă de vinovăție.

- Ce facem cu ei, nu putem risca, spuse unul dintre ei.
- Propun să-i batem până își pierd mințile, spuse altul.

Grafică:

Sonia Trif, clasa a VI-a A

- Nu este o soluție, adăugă șeful lui, și luându-ne actele, apoi adăugă: dacă suflați vreo vorbă cuiva, vă vom urmări și pe voi și pe cei dragi vouă, vă vom ucide. Acum știm unde locuiți și cum vă numiți toți.
- Nu sunt de acord, nu putem avea încredere, eu zic să scăpăm de ei definitiv, insistă un altul.

Tremura carnea pe noi, nu înțelegeam de ce dura atât de mult ca poliția să vină. Nici nu apucasem să termin gândul că am fost înconjurați. Autoritățile au sosit în cele din urmă și au pus capăt operațiunii ilegale. Ne-au salvat pe ultima sută de metri.

A fost o victorie amară, dar și o lecție importantă despre puterea acțiunii și importanța protejării naturii împotriva distrugerii și exploatației.

Întorcându-ne acasă, am fost cuprinși de un amestec de emoții: tristețe pentru frumusețile naturii care au fost distruse, dar și speranță pentru că, prin eforturi comune și acțiuni hotărâte, putem schimba cursul lucrurilor și putea proteja și conserva frumusețile lumii naturale pentru generațiile viitoare, construind un viitor verde.

Acum, după luni de zile, la fiecare plimbare în pădurea aceea superbă, la fiecare pas, simt cum pământul de sub picioarele mele îmi povestește istoria sa veche și înțeleaptă, dar cel mai mult simt o comuniune cu natura verde, prin arborele bătrân din mijlocul pădurii, cel care a rămas mărturie atrocităților întâmplare, cel care spune povestea mea și a lui, printre alte povești despre vânturile care i-au mângâiat frunzele și despre ploile care i-au hrănit rădăcinile, învățându-mă să respect natura și să o iubesc, să înțeleg că doar așa vom supraviețui peste veacuri.

Paradisul sufletului

Eliza Suci, clasa a VI-a B

Un crâng de basm al vieții vis,
Un loc al sufletului paradis,
Un dulceag poem nescris
Este pădurea de nedescris,

Unde totul reînvie pe furiș.

Iarna cea sumbră totul amuți,
Însă somnul nu dură mult, ci codrul se trezi,
Reînvia încet, cu pași mărunți și vii
Pentru a mia oară, dragii mei copii,
De la început de tot și până lumea nu va mai fi...

Dar ce se-aude! Un cânt ales
Divin, cu dragoste cules
Din raiul cel Dumnezeiesc
Un suflu de pace ceresc,
Auzit de cei cu suflet copilăresc.

Dar vai! Iată un mic ghiocel
Plăpând, gingaș și frumușel,
Care, trezit din somn mișel,
Strigă încet, de nu mă-nșel,
„Bine te-am găsit, Primăvară, la fel!”.

Voi nu știți ce urmă apoi
Cum toți se dezmiardă șuvoi,
Flori și frunze, copaci greoi
Și păsărelele cântau în toi
„Cât de frumos e pe la noi!”.

Asemenea poveste măiastră,
Să o slăvim, ca să trăiască,
În casa noastră românească!
Să o iubim ca ea să crească,
Primăvara să trăiască!

Taine privind înspre viitor

Sara-Alexandra Frătilă,
clasa a VIII-a B

Două năluci în bătaia vântului, ducând speranța în brațe, alergau printre ramurile salciei plângătoare, împingând ludic cauciucul care servește drept leagăn și sărind, grijuliu, peste băncuțele aranjate într-un octogon în jurul cenușii rămase în urma focului fastuos din seara precedentă. Ploaia formase, împrejurul râului, o suprafață mlăștinoasă care le încetinea trecerea. Ceața învăluisese curtea într-o atmosferă atemporală, totul devenise, parcă, un monocrom pe care doar imaginația îl putea preschimba într-o paletă de culori. Nu-și vorbeau, grăbindu-se să ajungă înăuntru pentru a-și împlini curiozitatea amorfă. Împiedicându-se de pragul mult prea înalt, Jeremy se năpustește în camera de zi, punând găleata pe covor și privind cum apa se scurgea pe țesătura brodată a acestuia. Din spatele său năvăli Michael care, cu o dexteritate aproape inexistentă, dădu drumul vasului și fusese observat cu atenție de prietenul său, care reușise să își „conserva” pantalonii complet uscați, spre deosebire de băiatul mai mic, de pe îmbrăcămintea căruia apa curgea șiroaie și îi uda etichetele picioarelor goale, cu vârfurile lipite și tremurând sfios. Murdăria de pe tălpile sale pătasă covorul, iar băiatul își ascunse fața în mâini, suspinând din cale-afară de rușinat.

- Nu e nevoie să plângi, îi spuse Jeremy, nerăbdător să afle ce puneau la cale Tristan și Carrie. Nu te întrista, vom curăța împreună. Doamnă Murray, începu frământându-și mâinile, unde e Charlie?

Probabil că vă întrebați cine sunt toate aceste personaje despre care nu v-am oferit niciun indiciu substanțial... Voi începe prin a vă vorbi despre Charlie, un tânăr de treisprezece ani care a crescut în grija bunei doamne Cassandra Murray de când mama lui a fost ucisă de o boală incurabilă. Toți ceilalți și mulți alți prunci au fost îngrijiți de această minunată femeie, un suflet cald în care fiecare dintre ei și-a modelat un loc. În acea zi sărbătoreau aniversarea băiatului pe care îl căutase cu privirea Jeremy. Cu toții se adunaseră în camera de zi, mai puțin Charlie. Deși cunoștea foarte bine coridoarele și reușea întotdeauna să se orienteze corespunzător înspre orice încăpere a orfelinatului, domnișoara Cassandra prefera să fie întotdeauna însoțit de cineva. De data aceasta însă, încercând să-și ascundă neliniștea, aștepta ca băiatul să li se alăture.

Pașii săltăreți ai tânărului care se apropia de încăperea în care urma să-i fie împlinită dorința, vesteau entuziasmul pe care i-l imprima această zi. Ținea bastonul înaintea sa și se asigura că nu lovește niciun obiect din jur. Le atinsese pe fiecare dintre ele, însă nu și le putea imagina. Înțelegea structura lor, dar nu și cum arătau. Se întreba de ce nu îi fusese dat să poată înțelege arta pe care o crease mama sa. Desigur, o ascultase spunându-i povestea fiecărui tablou pe care îl pictase, dar cum ar putea vedea ceea ce oferă creația ei? Îi simțea sufletul stând în palmele sale, una întinsă înainte, pipăind pereții și mobilierul, iar cealaltă strânsă în jurul bastonului, precum mama sa îl învățase să mânuiască pensula. Doamna Murray le citise tuturor romanele ale scriitorilor francezi, ruși, englezi, germani... putea să înțeleagă modul în care se simțeau personajele, dar nu și le putea imagina, nu putea diferenția culorile, căci nu le cunoștea câtuși de puțin, nu înțelegea ce sunt, iar picturile, tablourile... mama lui îi spusese că sunt ipostaze ale gândului pe care artistul le capturează și că el poate crea astfel de comori fără a le da culoare propriu-zisă.

Ajuns în camera de zi, fusese întâminat de toți prietenii săi, iar domnișoara Cassandra îi strânse mâna întru a sa. Carrie îi dădu pensula pe care până atunci o purtase după ureche, sub șapca peticită. Când băiatul atinse instrumentul, un zâmbet învinse bătălia de pe frontul chipului său, cucerind regatul tânărului nevăzător. Dorința mamei sale pe care o va îndeplini la vârsta de 13 ani, exact așa cum scrisese în ultima sa pagină de jurnal.

-Am întins pe paletă culori pe care ți le voi înșira, spuse Tristan, ajutându-l să înțeleagă modul în care aranjaseră culorile pe paletarul a cărui formă nu o cunoștea.

Zâmbetul său scotea la iveală fericirea care îl acaparase. Nu era nevoie de niciun cuvânt pentru a înțelege emoția pe care o simțea, iar amintirea mamei sale răsuna asurzitor în inima sa, dezmiardând-o. Se așeză pe scaunul din fața pânzei pregătite pentru el și prinse pensula între degete. Trecând-o prin multiple pete de vopsea o apropiase de șevalet și schițase o singură dungă, iar atunci înțelese.

„Priviți în jur, mi-ați spus că totul este un miracol. Noi înșine suntem minuni ale creației. Prețuiți ceea ce se află în lume, tot ce ne înconjoară, fiindcă nu ne putem lipsi de ceea ce ne definește, dar ne și oferă libertate!”
(Sara Frățilă)

Lui nu îi fusese dat să cunoască arta lumii prin simțul vederii, căci acesta ne oferă o perspectivă individuală, mărginită a ideii, dar înțelegerea absolută poate fi atinsă prin ceea ce simțim. Desigur, simțurile sunt cele prin care experimentăm comuniunea cu ceea ce ne înconjoară și poate fi descoperit, descifrat, însă acestea sunt doar un „element de tranziție”, denumit în termeni științifici.

Îmbătat de bucuria cuprinderii spirituale a operelor mamei sale, despre care aceasta îi spusese că sunt importante prin ceea ce transmit fiecărui contemplator, se ridică în grabă și alergă înspre ușa de la intrare, izbindu-se de tocul ușii. Nu așteptă să audă pașii celorlalți urmându-l, ci pășise prin târâmul pe care acum îl „simțea” așa cum, de fapt, o făcuse toată viața. Înțelese că ceea ce îi povestise mama sa despre operele ei îi permitea să se apropie de mesajul pe care îl transmite arta. Când auzi strigătele copiilor în spatele său, se apropie de salcia de pe malul râului și îi îmbrățișă trunchiul.

- Chiar dacă nu pot vedea frumusețea despre care mama îmi vorbea, pot înțelege că pierderea sa ar fi un sfârșit a tot ceea ce ne poate uni și transforma în ființe desăvârșite. Priviți în jur, mi-ați spus că totul este un miracol. Noi înșine suntem minuni ale creației. Prețuiți ceea ce se află în lume, tot ce ne înconjoară, fiindcă nu ne putem lipsi de ceea ce ne definește, dar ne și oferă libertate!

Citise informațiile acestea dintr-o revistă dactilografată în alfabetul Braille, aflând despre schimbarea care se abate asupra lumii și pericolele pe care le creăm chiar noi prin deciziile pe care le luăm. Desigur, nu înțelegea în totalitate schimbarea propriu-zisă, însă putea simți importanța grijii pentru planeta noastră.

Charlie s-a întins pe spate, pe iarbă, privind înspre viitor. Ceilalți, fără a-și adresa vreun cuvânt, i s-au alăturat, chiar și domnișoara Cassandra, iar cerul le împărțea taine, implorând, parcă, să mai aibă ocazia să privească înspre Terra și să o găsească tot verde, pictată în culoarea vieții de către cei care le oferă privire nevăzătorilor...

Sursă imagini:

<https://ro.pinterest.com/pin/4503668371011469/>

Inima codrului adormit

Eliza Suciu, clasa a VI-a B

În inima codrului adormit,
O floriceică a înflorit.
Plăpândă, palidă, cum era ea,
Un ghiocel cât fulg de nea.

Fiind el atât de micuț,
C-un glas subțire liniștea a străpuns:
„Dragii mei frați și surori,
E timpul să ne trezim încântători!”.

Și uite-așa pădurea reînvia,
Floricelele alungau fulgii de nea,
Copăceii cerul înfrunzeau,
Iar animalele cântau.

Se auzea ciripit de păsărele,
Susurul apei cânta cu note grele,
Frunzulițele șușoteau care mai de care
Despre animalele ce strigau în gura mare.

Cu atenție putem vedea niște gândăcei,
Care, oricât de micuți erau ei,
Se grăbeau cât de repede puteau,
Fericți, aceștia alergau.

Nu erau doar ei, ci chiar și cucuvele,
Vrăbiuțe, mierle, scurt spus, păsărele,
Care se întreceau în zbor nestând locului
Spre... ghiciți ce! Inima codrului.

Căci, aici, se formase o adunătură
De gândaci, păsări, animale pe măsură,
În mijlocul căreia stătea ghiocelul mic
Cu un discurs de bun venit.

„Bine v-am regăsit c-un discurs de bun venit.
Primăvara am așteptat și iarna am îndurat.
Acum e vremea să ne bucurăm și afecțiunea să
ne-o exprimăm.
Totul să fie bine cu Primăvara alături de tine!”.

Acum, că ne apropiem de încheiere,
Doresc a vă ura numai plăcere,
Noroc bun și multe bucurii,
Primăvară frumoasă, dragi copii!

UN VIITOR VERDE

„SUNTEM CU TOȚII SEMINȚE PENTRU VIITOR!”

Cum să ne apropiem de natură, astfel încât să observăm detaliile lumii înconjurătoare? Cum să înțelegem că aceasta este „casa” noastră pe care ne dorim să o protejăm? Poate, dacă ne jucăm de-a „arhitecții” și ne mai și documentăm, reușim să înțelegem cât de important este să avem grijă de tot ceea ce am moștenit de la strămoșii noștri. Cu puțină magie, copacii, râurile, norii și viețuitoarele ne-au vorbit pe limba lor, iar noi le-am „tradus” poveștile pe înțelesul tuturor. Acesta a fost scopul activității noastre, iar elevii clasei a V-a au acceptat imediat provocarea mea.

prof. Marcela Ciobănuș

Copacul viselor

Alexandra Joarză, clasa V-a A

Era o noapte senină de vară. Luna strălucea, greierii se auzeau din iarba bătută ușor de vânt. Mă mutasem în casa bunicilor de curând. Eram în camera mea, aceeași în care mama își petrecuse copilăria. Priveam covorul roșu, măsuța și scăunelele care stăteau cuminiți lângă pat. Pe pereți, țesăturile bunicii parcă au luat viață. Fetele brodate frumos stăteau laolaltă vorbind și râzând, iar băieții călăreau năvalnic spre fereastră. Vocea bunicii umplea odaia. Îmi spunea cea mai interesantă poveste. În fiecare an în Noaptea de Sânziene se spune că se deschid cerurile, iar zânele coboară pe pământ. E un timp sacru!

Îmi închid ochii și deodată mă trezesc într-o pădure. Am văzut o lumină palidă și am decis să o urmăresc prin beznă. Când am ajuns într-o poieniță, am înțeles că lumina caldă și ademenitoare venea dintr-un fel de casă făcută într-un stejar falnic. De fapt copacul era casa, iar prin crengi avea cuiburi de vâsc ca niște candelabre. Un miros coplesitor de flori, vise și scoarță mă ademeni spre casă. Când m-am apropiat am găsit în trunchiul copacului o ușă mică de abanos cu un mâner de fildeș. Ferestrele erau cât niște farfurioare care erau făcute din porțelan smălțuit. Mă cuprinse un sentiment nostalgic, dar și de curiozitate. Ce tare mi-aș dori să intru! „Poate zânele care locuiau aici au plecat să adune apă de stele” mi-am zis, știind legenda de la bunica. Încurajată de ideea acesta, intru tiptil-tpitil pe ușa de abanos.

Grafică:

Daria Săvoiu, clasa a V-a B

Înăuntru ceva mi se părea cunoscut. Covoarele erau roșii, măsuța parcă era de jucărie, scăunelele din buturugi, patul de lemn era cam prăfuit și avea pigment de aur cu frunze care îi împodobeau picioarele. Atunci, zăresc pe o pernă, stând liniștită, păpușa mamei. În următoarea cameră munți roz răsăreau de peste tot, iar cerul mov era străbătut de păsări care zburau invers. Următoarea încăpere era chiar camera bunicilor, iar pe pereți erau poze cu amintirile mele unele chiar din viitor. Am rămas cu gura căscată când am văzut pozele. Parcă eram într-un vis! Camerele tot continuau una după alta, din ce în ce mai bizare.

Deodată, se apropie o femeie îmbrăcată într-o ie albă lungă până în pământ, cu păr de aur care era împletit. Pe cap purta o coroană din sânziene și rostea un fel de vrajă pe care abia o înțelegeam.

Atunci m-am trezit. Soarele îmi mângâia obrații, păsările cântau vesele în grădină. O rază de soare cădea pe păpușa veche a mamei. Ce vis ciudat! Avea dreptate bunica: Noaptea de Sânziene e magică!

Într-o poieniță, într-o pădure magică, o noapte magică...

Ioana Ganea, clasa a V-a A

Era o seară liniștită de vară. Luna veghea asupra Pământului și stelele împodobeau cerul întunecat ca abanosul. Vântul spunea povești, iar șoaptele pădurii erau nesfârșite.

Eram la bunici, mă grăbeam să ajung pe câmpia stropită cu mireme pentru a ne bucura de sărbătoarea Sânzienelor. Bunica mereu îmi spunea ce importantă era această sărbătoare. Este noaptea în care Sânzienele aruncă peste oameni petale de flori, brăzdate în lumina lunii, pentru a le aduce noroc.

Când am ajuns acolo, fericirea sătenilor putea să îți alunge orice tristețe. Licuricii aprindeau scântei luminoase, moliile dansau sub praful de stele, copacii cântau melodiile vântului, iar râul povestea despre Sânziene. Am început să dansez, când, o lumină misterioasă s-a ivit dinspre pădurea întunecată. Șoaptele pădurii mă atrăgeau și curiozitatea mea era trezită. M-am îndepărtat cu grijă de bunica pentru a explora codrul luminos. M-am lăsat ghidată de lumina difuză care venea de la un copac misterios. Avea geamuri mici, o ușă din iederă împletită, încadrată de două felinare atârinate de liane și împodobite cu flori de argint.

Curiozitatea mă atrăgea precum soarele vara, dar nu puteam intra. Nu știam a cui este. Cine locuiește acolo? Este o persoană bună? Și chiar dacă aș fi vrut să intru, ușa era prea mică. Deodată, ușa se deschise brusc, iar din copac au ieșit două Sânziene. Erau mici, cu părul blond și argintiu, ca de de mătase, dar chipul lor rămase în întuneric. Mă întrebam dacă sunt adevărate, dar ochii nu mint.

După ce au plecat știam că trebuie să intru. M-am apropiat și, dintr-odată, m-am făcut mai mică, putând intra pe ușă. Ochilor nu le venea să creadă. Era un loc simplu și rustic. Poze și fotografii erau atârinate și agățate de pereți. Covoare împletite din flori și petale multicolore. Un candelabru luminat cu praf de stele și o masă plină cu mâncăruri festive.

Am plecat grăbită luând de pe masă un săculeț cu praf de lună. La ieșire am observat doi ochi care mă priveau din întuneric. Ajungând în mijlocul oamenilor, la sărbătoare, i-am povestit bunicii întâmplarea, dar ea, întristată, mi-a spus că trebuie să duc săculețul înapoi. Acest praf trebuie pus peste petalele de flori, altfel nu vom avea noroc.

Am alergat grăbită în pădure, dar de data aceasta, nu am zărit copacul. Parcă dispăruse. Știam că nu am încotro, am lăsat săculețul jos și am chemat Sânzienele, deși știam că voi avea mari probleme. Săculețul a dispărut ca prin farmec, iar eu m-am trezit la marginea pădurii. În jurul meu cădeau petale de flori, dar dispăreau când le prindeam în mâini. Am realizat că Sânzienele mereu vor exista și am ezitat. Le voi putea întâlni într-o zi.

Copacul din povești

Andra Gherghel, clasa a V-a A

În seara de Sânziene, mi-am vizitat bunicii de la munte. Se spune că în noaptea de 23 spre 24 iunie apare un portal prin care poți călători în lumea zânelor și invers.

Se întâmplă ca de Sânziene, anul acesta, portalul să apară chiar în fața casei mele și evident că decid să pășesc în el. Ajunsă acolo, un cântec magic se aude din pădurea deasă ce se află în fața mea. Cântecul mă duce la o căsuță în copac, dar nu la o căsuță normală în copac, ci la una care era construită efectiv în trunchiul copacului. Seamănă cu un stejar luminat de licurici și fluturași multicolori. Are o ușă mică, din lemn, și ferestre mici, luminate discret.

Intru în căsuță. Este foarte curată și ordonată, dar nu este nimeni în ea. Aflu că zâna acestei case este plecată să strângă apă de stele și flori de sânziene, așa că intru în camera zânei. În dulap sunt aranjate cele mai drăguțe rochițe, iar pe masă sunt așezați cei mai roșii trandafir. Este atât de magic și de captivant!

Ies afară și culeg cele mai potrivite frunze și câteva tulpini, pentru a-i pregăti zânei un cadou, o coroniță. Deodată se aude din nou acel cântec magic. Este un semn că soarele răsare și trebuie să mă întorc la bunici înainte ca portalul să se închidă. Las coronița pe masă și mă întorc la fix.

De atunci, în fiecare an, de Sânziene, ajung în acea lume minunată și de fiecare dată aflu multe lucruri noi despre ea. Cu anii, eu și acea zână ne-am împrietenit și în fiecare an adunăm flori de sânziene și facem o coroniță în cinstea prieteniei și a lumii magice.

Căsuța din copac și tărâmul fermecat

Larisa Trihenea, clasa a V-a A

Era o sâmbătă însorită de vară. Era o zi specială, ziua de Sânziene, pe care o petreceam împreună cu familia, acasă, la bunici. Eu nu înțelegeam de ce este această noapte așa de specială.

- Bunico, spune-mi, te rog, de ce este noaptea se Sânziene așa de importantă pentru tine?

- Se spune că în această noapte, pe la ora douăsprezece, portalul dintre cele două tărâmură – tărâmul nostru și tărâmul fermecat – se deschide. Doar cei aleși pot intra prin acest portal magic. Dar oricine ar ajunge acolo ar face bine să nu se arate zânelor, lor nu le place să fie surprinse cu o vizită din partea unui om. Acum haide la somn! Este târziu. Noapte bună!

- Mulțumesc! Noapte bună, bunico!

Am așteptat până la ora 11:55 în pat, apoi mi-am luat un rucsac în care am pus o lanternă și un măr. Am ieșit în grădina și m-am așezat lângă nucul bătrân și mi-am scos lanterna. După vreo două minute, am auzit un sunet straniu. Era Portalul Magic. Nu am mai stat pe gânduri și am intrat prin el.

Pe celălalt tărâm, era o lumină albăstruie-negricioasă, dar totuși vedeam destul de bine. Am înaintat cu pași încrezători. La un moment dat, am zărit o casă. Deși era destul de stranie, părea și foarte interesantă. Semăna cu o casă-copac. M-am apropiat. Simțeam cum o voce pașnică, binevoitoare îmi spunea să intru. Am intrat, dar am constatat că nu era nimeni. Mi-am amintit că zâna care locuia în această casă-copac era plecată după praf de stele. În interior căsuța era mult mai primitoare. Avea un covor alb cu floricele albastre, tablouri cu fluturi și căluți, o măsuță maronie, cu niște scaune bej și un pat mov foarte drăguț.

O aceeași voce binevoitoare, dar de data aceasta puțin mai îngrijorată, mi-a spus să mă întorc acasă, la bunicii mei, înainte să se întoarcă zâna și înainte să se închidă portalul. Am luat-o la fugă spre grădina bunicilor încă fascinată de acest tărâm. Când am ajuns acasă, am urcat direct în camera mea și m-am așezat în pat unde am adormit imediat.

Când m-am trezit, de dimineață, m-am tot întrebat dacă a fost doar un vis sau chiar s-a întâmplat această aventură magică. În acea noapte, când am ieșit din minunatul tărâm, nu mi-am dat seama cât de dor o să-mi fie de el.

Grafică:

Nicole Dordea, clasa a V-a B

Pădurea sacră

Beatrice Vînceanu Santai, clasa a V-a A

Era Noaptea de Sânziene, când Cerurile se deschid și zânele coboară pe Pământ, când imposibilul devine posibil. Într-o poieniță dintr-o pădure mai întunecată decât beznă pură, scânteii pline de mister săreau tiptil înspre mine, atrăgându-mă rapid înspre ele.

În fața mea, un drum marcat de sclipirile bruște ale micilor steluțe fermecate de pe pământul jilav, era singura lumină către drumul uitării lumii reale. Se zărea, în văzduhul negru ca un cărbune o căsuță fermecată într-un stejar falnic care strălucea tot mai tare.

Ușa mică din lemn veștejit, rotunjită la colțuri, dominată de iederă, se deschidea încet, încet și pot observa mai bine casa. Are ferestre luminate cu licurici, fără pereți, doar un copac masiv. Îmi dă un sentiment de liniște și pare foarte pașnică.

O Sânziană iese pe ușă, îmbrăcată elegant, apoi pleacă cu o gălețușă verde ca smaraldul, pe care scria: apă de stele. Brusc, o lumină magică mă aduce tiptil înăuntru, pentru a nu a fi observată. Mă strecur în casă și nu mă pot abține de la a nu mă uita la obiectele ambientale sclipitoare ale casei: o măsuță și scaune din abanos, un covor auriu, perdele fine ca mătasea și vase de flori de sânziene galbene ca soarele. Amintirile cu poveștile citite în prag de seară de mama cu glasul ei blând mi-au revenit în gând.

O voce îmi spune să mă întorc. Plec ușor înspre casa caldă a bunicilor de lângă pădure. N-o să uit niciodată această experiență mi-am spus. Dar, când m-am trezit a doua zi, nu îmi aminteam nimic.

„ În Noaptea de Sânziene, însă, se deschid Cerurile, iar zânele coboară pe Pământ schimbând atmosfera în una de mister, de poveste, astfel încât stejarul devine locuința acestor creaturi mitice, iar pădurea e acoperită de o ceață prin care doar cei aleși pot vedea.”
(Daria Săvoiu)

O lume magică

Natalia Tudor, clasa a V-a B

Era o zi frumoasă de vară. Alina stătea la bunicii ei. Ea iubește foarte mult cititul. Este preocuparea ei preferată. În fiecare zi citea cel puțin două ore.

Într-o zi, Alina și-a luat o pătură și a plecat în poienița din apropiere. Acolo s-a așezat pe pătură și a început să citească. Tot citind, s-a făcut seară. Era Noaptea de Sânziene, 23 iunie spre 24. Legenda spune că atunci se deschid cerurile, iar zânele coboară pe Pământ. Alina știa despre această Noapte a Sânzienelor. Entuziasmată, s-a dus la bunica ei și a întrebat-o dacă poate să privească cerul în acea noapte, iar bunica fu de acord. Alina stătea liniștită pe pătură și privea cerul. La un moment dat se uită în spatele ei și observă o lumină misterioasă. Curioasă se îndreaptă spre acel loc atrăgător. Cu cât se apropia, cu atât un cântec vrăjit o cuprindea într-un loc de poveste.

Ca prin magie, s-au aprins niște felinare drăguțe. Parcă aceste felinare îi indicau un drum spre ceva. În fața ei se afla un stejar falnic care susținea o căsuță. Aceasta avea o ușă mică din lemn, cu un model alcătuit din flori. Ferestrele erau mici, rotunde și luminate. Această căsuță semăna cu o locuință a unei zâne din povești. Alina era indecisă dacă să bată sau nu la ușă. Cuprinsă de curiozitate a bătut ușor la ușă și, văzând că nu îi răspunde nimeni, s-a uitat pe geam. Era becul aprins, dar nu vedea pe nimeni în casă. Plină de entuziasm, Alina intră în casă.

Aici descoperi multe lucruri minuate cum ar fi o măsuță din lemn, alături de partru scaune mici și drăguțe, un covoraș rotund, cu modele de flori, un hamac țesut cu grijă, din bumbac fin, perdele așezate frumos la geam, cu niște broderii alese, un pat micuț din lemn și o bibliotecă plină de cărți care mai de care interesante și captivante. Alina s-a așezat în hamac. Această căsuță îi amintea de fosta ei cameră.

Era foarte emoționată, deoarece această căsuță semăna cu fosta ei cameră. Observă că această casă îi aparține unei zâne care a plecat după apă de stele și flori de sânziene. Probabil aceasta făcea coronite din flori de sânziene, deoarece pe măsuța care era așezată lângă bibliotecă sunt deja câteva.

Deodată, i s-a părut că aude o voce care o îndeamnă să părăsească casa, fiindcă în orice moment putea să sosească zâna. Alina a ieșit afară, și-a luat pătura și a plecat la bunica ei.

Ajunsă acasă, îi povestește bunicii despre aventura ei. Bunica spune că poate doar și-a imaginat acest basm, deoarece ea nu a văzut niciodată o casă în copac pe acea pajiște. Fata și-a dat seama că doar unii oameni pot să vadă căsuța din copac. Fericită, s-a dus la culcare, gândindu-se doar la aventura ei de neimaginat.

Căsuța din copac

Sofia Popianoș, clasa a V-a A

În noaptea când magiile și miracolele se întâmplă, noaptea de Sânziene din 23-24 iunie, printre stejarii care își apleacă crengle, formând un acoperiș, se vede o mică lumină în depărtare. Dar, apropiindu-mă, de ea, mare mi-a fost mirarea să văd ceva mai mult decât ce mi-aș fi putut închipui. Este casa din copac a Sânzienelor.

Aceasta este construită în interiorul scoarței unui mare stejar care luminează cu becuțele aurii ce pătrund prin gemulețele mici și clare, înconjurată de un praf magic de stele al Sânzienelor, iar acum au plecat în lume să îmbogățească și alte lucruri cu magia lor. El este cel mai înalt și bogat stejar din această pădure, iar prietenii lui, restul copacilor, îi dau importanța pe care o merită, protejându-l de precipitații sau de rău. Acesta are trunchiul așa de fin, precum n-am mai văzut sau simțit la un copac vreodată. Frumusețea lui exterioară te duce cu gândul la un tărâm magic, cu multe minuni, de altfel, așa cum este.

Văd o ușă deosebit de ornată cu felurite frunze, mai mari sau mai mici, și îndrăznesc să pătrund în casă. Intrând, observ o mulțime de luminițe de nuanțe diferite care scot în evidență o căsuță făcută din lemn. Pe aceasta, este așezat frumos, pe mijloc, un bol cu pere. Uitându-mă mai atent, observ că aceste pere sunt parcă mai galbene, mai strălucitoare, mai aurii ca cele obișnuite. Lângă pere se află o carte deschisă în care scrie totul despre ele. Sunt pere magice.

Dintr-o dată, încep să aud voci vesele cântând afară. Sânzienele s-au întors! Am ieșit repede din copac și am alergat departe.

Pădurea misterioasă

Daria Săvoiu, clasa a V-a B

Într-o poieniță dintr-o pădure misterioasă, aflată în apropierea casei bunicilor, se înalță un stejar falnic, a cărui coroană și mărime îl deosebește de toți ceilalți copaci. Cu toate acestea, în zilele obișnuite, stejarul nu are alt rol decât cel de a adăposti printre crengi păsări, sau de a oferi o locuință veverițelor ce se ascund în scorbura sa. În Noaptea de Sânziene, însă, se deschid Cerurile, iar zânele coboară pe Pământ schimbând atmosfera în una de mister, de poveste, astfel încât stejarul devine locuința acestor creaturi mitice, iar pădurea e acoperită de o ceață prin care doar cei aleși pot vedea.

M-am apropiat ușor de poieniță, neștiind dacă este normal ca așa o ceață deasă să învăluie pădurea, însă, în câteva secunde, după ce am făcut primii pași, ceața s-a dat la o parte, iar în fața mea s-a ivit un drum luminat de mici felinare, așezate pe marginile potecii. Ochii mei alunecau ușor asupra drumului, până când un stejar imens luminat de ghirlande cu becuțe și de felinare mi-a tăiat respirația. M-am apropiat mai mult de acesta, observând o ușiță semirotundă, ce părea a fi de lemn. Ridicând ochii spre trunchiul stejarului, mi-au atras atenția trei ferestre luminate, care erau și ele destul de mitite. Până și coroana strălucea orbitor, iar faptul că acest loc era atât de luminat, m-a speriat puțin. Atmosfera din jur, parcă m-a vrăjt, făcându-mă să-mi doresc să intru în căsuță. Emoția era atât de puternică, încât mi-am lăsat grijile de-o parte și am bătut la ușă, și fiindcă nu a răspuns nimeni, am pășit înăuntru.

Cum am făcut primul pas în încăperea, lumina magică a fost primul lucru pe care l-am observat. Acea cameră era plină de luminițe. În jurul acesteia erau aranjate trei scaune de mărimea unui pitic pe care stătea câte o pernă de catifea rezemată de spătar. Sub scaune, era un covor de o nuanță roz-palid, cu accente de auriu. Într-un colț al camerei am zărit patul foarte frumos aranjat, care, din nou, era minuscul. Lângă el era o noptieră pe care era așezată o vază cu sânziene ce miroseau amețitor. Până și perdelele aveau modele cu flori. Din câte am observat, această încăperea avea o atmosferă plăcută, iar culorile dominante erau roz-deschis, auriu, alb și culoarea lemnului - maro. Chiar părea un loc ieșit din povești.

Pentru câteva momente am fost complet absorbită de splendoarea încăperii, însă o voce distantă, subțire, m-a trezit la realitate. Știam că am intrat nepoftită în casa zânelor și nu aș fi vrut să descopere acest lucru, așa că am ieșit tiptil din încăperea, m-am uitat o ultimă oară înspre stejar și am fugit înapoi acasă.

Noaptea de 23 iunie spre 24

Silvana Cârstoc, clasa a V-a B

Într-o zi ploioasă, mă plimbam printr-o poieniță misterioasă care se afla lângă casa bunicilor mei. Noaptea de 23-24 iunie, atunci când zânele își fac apariția prin magia lor necunoscută. O atmosferă plină de mister se apropia încet-încet. Asta înseamnă că eram aleasă. O luminiță palidă mă chema, parcă voia să îmi arate ceva. În fața mea se află o alee îngustă, cu margini făcute din pietre de toate culorile. Un stejar falnic parcă voia să îmi facă cu mâna. Acesta era împodobit cu câte și mai câte frunze, precum catifeaua, atât erau de moi. Un covor rotund și pufoș ducea către o ușă mică. Semnul maro cu pete negre îmi atrăgea atenția. Ferestrele aveau perdele de dantelă care fluturau în vânt.

Deodată, ușa de la intrare se deschide ca prin magie. „Oare chiar există magie?” am spus. „Vrea să mă păcălească cineva?” am suspinat. Cu puțină teamă, am pus pasul meu lin în această casă misterioasă.

Semăna cu locuința unei zâne, însă aceasta nu era acasă. Cred că era plecată să adune apă de stele sau rouă din locuri neumbrate. Lumina magică licărea în diferite culori. O măsuță mică de lemn maro se ivea în colțul camerei. Niște praf de zâne stătea într-un borcan pe obiectul de lemn. Perdelele fine erau țesute cu lumina lunii. Un pat mic, aproape că nu îl puteai vedea, cu perne înflorite de culoarea roz erau așezate în spatele camerei, lângă un covor de blană, parcă de pisică. Scaune decorate în luminițe erau așezate lângă oglinda mare, parcă argintată. Aceasta strălucea în tăcerea supărătoare a stelelor.

Din momentul în care am intrat în căsuță mi s-au trezit amintiri din povești, cu zane și magie, citite de mine. Din întuneric se auzea un zgomot. Mi-am amintit! Trebuia să plec la școală. Alarma deranjantă m-a trezit.

Căsuța din copac

Ana Beca, clasa a V-a A

Este o încântătoare seară de iunie. Aerul încărcat de un parfum floral vibrează de zumzetele insectelor minuscule ce împânzesc curtea. Aș sta întreaga noapte afară, dar începe să se întunece și, uite, mă cheamă bunica din prag. După cină mă scufund în patul moale și cald și adorm îndată.

Mă trezesc deodată. Se aude o melodie venind parcă de nicăieri. Ies agitată din cameră, dar muzica, ce se aude mai limpede acum, mă liniștește. Acum o aud clar, vine de afară și încep să urmăresc glasul acela dulce ce mă îndrumă spre pădure. Odată ce ajung la umbra acelor arbori seculari muzica încetează, lăsând loc unei liniști ireale. Printre copaci se vede o lumină palidă ce conturează, parcă, o cărare prin pădure. O urmăresc vrăjită și zăresc, după o cotitură bruscă, pe lângă un fag, un stejar înalt și gros, cu crengi lungi și frunze verzi, printre care la toamnă se vor pituli ghinde. În stejar sunt sculptate cu măiestrie câteva ferestre mici, luminate auriu și o ușă boltită ce pare a fi făcută din scoarța copacului. Printre frunzele arborelui se zăresc mici puncte de lumină, precum stelele, coborând să lumineze căsuța de vis. Cântecul ce m-a adus până la marginea pădurii pornește a cânta din nou, venind parcă din interiorul copacului.

Mă apropii cu pași ușori de ușa de scoarță de copac ce se deschide singură înspre interior, dezvăluind o cămăruță stranie, în mijlocul căreia se află o pasăre cu aripi viu colorate care cântă cu glas vesel melodia care mă adusese până aici. Pereții cămăruței erau din lemn frumos finisat, iar de jur împrejurul lor erau piese de mobilier arcuite, astfel încât întreaga cameră părea un cerc de mobilier vechi. Era acolo o canapea maro sub formă de semicerc, cu o măsuță rotundă în fața ei. Era un extraordinar tablou înfățișând păsări nemaivăzute, iar în spatele camerei era o scară în spirală ce urca la etajul următor. Intru mirată în încăperea de lângă ea și observ, în spatele ușii, o etajeră pe care e organizată o impresionantă colecție de flori uscate de toate felurile.

Mă întorc să urc scara, dar chiar atunci, micuța pasăre își oprește cântecul și îmi spune că trebuie să mă întorc acasă și mă însoțește până la porțița casei bunicilor. A fost cel mai frumos. copac pe care l-am văzut vreodată.

Casa sânzienelor

Alexia Papuc, clasa a V-a A

Vara aceasta am hotărât să rămân la bunici pentru vacanța de vară și să explorez împrejurările. Este noaptea de 23-24 iunie și nu pot să dorm. O voce parcă mă ține trează. Decid să ies să iau o gură de aer pentru a mă liniști, dar o voce din capul meu mă atrage spre o poieniță dintr-o pădure misterioasă, aflată în apropierea casei bunicilor, pe nu am apucat să o explorez. În timp ce merg, îmi amintesc ce zi era și că este noaptea Sânzienelor și că se spune că astăzi se deschid Cerurile, iar zânele coboară pe Pământ. Este un timp sacru când călătoriile magice pot fi posibile. La acest gând mă bucur. E o atmosferă plină de mister. Vocea din capul meu se transformă, încet, încet într-un cântec puternic și melodios. Fără să vreau mă amestec într-un spațiu ireal, de poveste.

Dintr-odată observ un drum luminat de puternica lumină a lunii care duce spre un stejar bătrân. Cu cât mă apropii mai mult, îmi dau seama că, de fapt, stejarul este o căsuță, parcă scoasă din povești. Observ o ușă mică, din lemn de fagure, în formă de ciupercă. Este învăluită de câteva liane care îi dau un aer magic. Mai zăresc și două ferestre pe ambele părți ale ușiței. Ferestrele sunt mici, luminate, în formă de sferă și pline de flori de toate felurile. Căsuța seamănă cu un copac vechi. Ea îmi trezește un sentiment de melancolie, deoarece când eram mică obișnuiam să mă joc cu o căsuță de jucărie asemănătoare. Îmi fac curaj și intru în căsuță. În interior, rămân uluită de atâtea flori. Presupun că este casa unei zâne plecate să adune apă de stele sau roua din locuri neumbrate. Prin micile ferestre intră o lumină slabă, parcă magică, care luminează încăperea. Obiectele de mobilier din jurul meu parcă sunt din altă lume. Sunt foarte elegante și magnifice și, în același tip, foarte fine. Scaunele și masa sunt făcute din lemn de stejar, iar covorul este din sânziene. Țesăturile de la geamuri sunt lucrate cu grijă. Peste tot unde privesc văd doar flori parfumate și colorate.

Vocea din capul meu revine și îmi spune să plec. Mă îndepărtez ușor de stejar, dar gândul meu rămâne la el. Ajung în pat și încep să visez la stejarul magic.

Cărțile noastre preferate.

Proiecte de lectură

„Războiul care mi-a salvat viața” de Kimberly Brubaker Bradley

Impresii:

„Războiul care mi-a salvat viața” este o carte pe care am îndrăgit-o, deoarece prezintă mai multe teme care descriu viața noastră: războiul, trauma, abuzul mental și fizic, dar și bunătatea, prietenia etc. Cel mai mult m-a impresionat faptul că Ada, personajul principal, în ciuda abuzului mamei sale, reușește, cu perseverență și muncă continuă, să atingă eliberarea emoțională și prin dragostea și sprijinul lui Susan să-și câștige libertatea fizică pe măsură ce învață să meargă. Mai mult, m-a bucurat faptul că Susan o ajută pe Ada să realizeze că, în ciuda handicapului fizic de care suferă, nu este diferită de ceilalți copii. În acest caz, războiul se dovedește a fi pentru Ada și pentru fratele ei, Jamie, însăși salvarea lor de la o viață grea și mizeră.

Din această carte putem învăța ce înseamnă dragostea, încrederea și puterea perseverenței.

Raisa Niculescu, clasa a VI-a A

Această carte este una dintre preferatele mele. Înainte să încep lectura, mi se părea că are un titlu foarte ciudat. Mă întrebam: cum este posibil ca un război să îți salveze viața? Dar, după ce am aflat că Ada, fetița ologă, care a trecut prin atâtea întâmplări dificile, a reușit în final să-și găsească libertatea și seninătatea alături de bătrâna Susan, mi-am dat seama că totul se leagă, totul capătă un sens.

Nu o să vă dau mai multe detalii, deoarece chiar merită să citiți cartea!

Eliza Suci, clasa a VI-a B

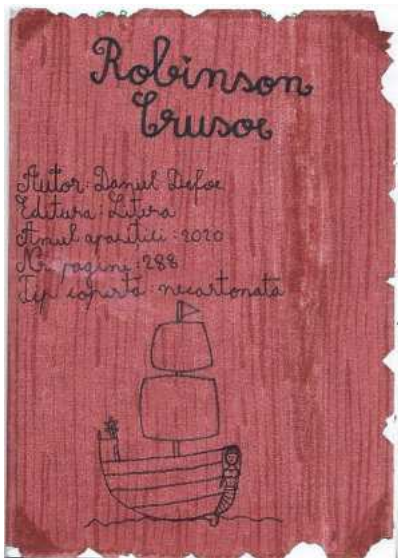
Capitolul preferat: Cartea conține mai multe capitole extraordinare. Cu toate acestea, dacă ar trebui să aleg un capitol preferat, acela ar fi capitolul XL, în care, pe lângă faptul că Ada este, în sfârșit, apreciată, au loc evenimente revelatoare. Ada este o fată puternică, curajoasă, care prinde un spion nazist și sare pentru prima dată, cu calul ei, Untișor, peste zidul de piatră. Atâta curaj, atâta concentrare, atâta perseverență care au făcut posibil acel salt extrem. Nu mulți ar fi reușit, așa că vă puteți da și voi seama cât de specială este Ada.

Citat preferat: „Ești perfect capabilă să înveți. Nu trebuie să pleci urechea la oameni care nu te cunosc. Bazează-te pe ce știi tu, pe tine.”

„Robinson Crusoe”

de Daniel Defoe

Această carte m-a surprins într-un mod foarte plăcut. Vă spun cu sinceritate, chiar am avut multe de învățat citind-o.

Mi-au plăcut mult concluziile legate de întâmplările din viața lui Robinson Crusoe, deciziile acestuia, faptele lui, curajul și puterea de care a avut nevoie pentru a locui pe o insulă pustie aproape jumătate din viață. Nu mi-au plăcut însă întâlnirea lui cu canibalii. Cred că este de-a dreptul anormal să mănânci carne de om, om pe care l-ai cunoscut, cu care te-ai împrietenit, ai trăit și ai conviețuit. Nu cred că sunt singurul copil care consideră oribil un asemenea fapt... Însă, așa cum spune și Crusoe, fiecare societate are regulile, modul ei de viață, și nu este bine să judeci oamenii din această cauză.

Sintetizând, după ce am citit această carte, aș spune că știu ce să fac dacă voi ajunge vreodată pe o insulă pustie, dar vă spun cu siguranță că nu îmi doresc să se întâmple!

Capitolul preferat: *Îmi este greu să aleg un capitol preferat pentru că am citit cartea, așa cum se spune, „cu sufletul la gură”. Cu toate acestea, dacă stau bine să mă gândesc, cred că ultimul capitol este partea mea preferată. Eram foarte curioasă și nerăbdătoare să aflu cum vor putea protagoniștii să scape cu viață din lupta împotriva a 300 de lupi.*

Impresii:

Această carte a reușit să mă atragă foarte mult, să-mi trezească curiozitatea, dorința de a ști ce avea să urmeze în continuare și, pe nesimțite, povestea s-a terminat.

În primul rând, mi-a plăcut mult stilul expunerii și aranjarea în pagină. Părea ca și cum cei doi băieți, personajele principale, și-au trimis e-mailuri adevărate, care, mai apoi, au fost transpuse pe foile acestei cărți. Mi se pare ceva modern, inovator și foarte potrivit cu timpul nostru. Apoi, țin să precizez că m-au amuzat foarte mult replicile lui Istorescu, ale profesorului Gramatescu și a celorlate personaje. Mi se pare că autorul a fost inspirat să scrie o asemenea carte, o aventură la care nu m-am gândit până acum. A fost inspirat și foarte ingenios. Vă recomand să citiți cu atenție această carte. Va merita fiecare secundă alocată lecturii.

Citat preferat: *„Până explicam eu ce și cum, riscam să rămân mai scund cu un cap!”*

Eliza Suciu, clasa a VI-a B

„Unde fugim de-acasă?”

de Marin Sorescu

Impresii:

Cartea „Unde fugim de-acasă?” m-a fascinat. Aventurile copiilor și locurile pe care le vizitau m-au captivat. Mi-a plăcut foarte mult și faptul că această carte este scrisă în rime, ceea ce a făcut-o mai plăcută, dar și mai amuzantă pentru cititori.

Am rămas uimită la finalul cărții. Este diferită și mi-a lăsat o impresie deosebită. Niciodată până acum nu am mai citit o carte minunată ca aceasta! Cu siguranță, o voi reciti și o voi recomanda prietenilor și familiei.

Citate preferat:

- „Pe mine, de exemplu, mă numără ceasul deșteptător, pe la șapte, spunându-mi să mă duc la serviciu, cu limbă de moarte. (Că după aia el adoarme din nou, ori moare până la învierea din dimineața următoare).”
- „Iar când adormi la cinematograful nițel, înseamnă că vezi două filme în paralel. Unul, cel de pe ecran, cu o acțiune cam plicticoasă, și altul, visul tău, pe care ți l-ai adus de-acasă.”

Capitolul preferat: *Îmi este greu să aleg un capitol preferat, deoarece toate m-au purtat în lumi magice, pline de basm. Cu toate acestea, vă recomand primul capitol numit „Lumea-format mic”. Îmi place cum naratorul povestește și prezintă adevărul, acela că copiii sunt cei care colorează planeta, cei care îi dau viață. Fără copii, Pământul ar fi foarte diferit. Adulții, așa cum spune naratorul, vor să deseneze cerul și să treacă de el, nepăsându-le de planeta pe care se află de fapt. Copiii aduc bucurie!*

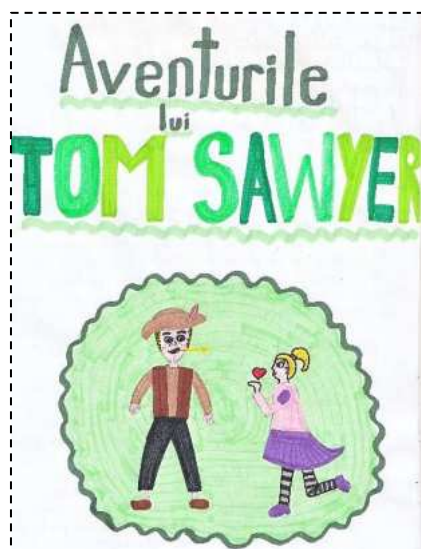
Acestea sunt motivele pentru care primul capitol este partea mea preferată!

Eliza Suci, clasa a VI-a B

Alexia Neiciu, clasa a VI-a A

„Aventurile lui Tom Sawyer”

de Mark Twain

Impresii:

„Aventurile lui Tom Sawyer” este o carte foarte interesantă, cu toate că nu o pot considera una dintre cărțile mele preferate. Conține multe întâmplări interesante: scena în care cei doi copii, Tom și Becky, se sărută, cea în care rămân blocați în peșteră, chiar și cele cu Joe Indianul și Huckleberry Finn. Unele fragmente, norocul meu că foarte rare, m-au cam plictisit, sincer vă spun. De exemplu, atunci când satul era moleșit de căldura puternică din timpul verii, așa m-am simțit și eu.

Dar este o altă lume, un alt timp, în care lucrurile se petrec în alt ritm, o lume pe care este bine să o cunoașteți.

Eliza Suci, clasa a VI-a B

„Cronicile din Narnia”

de C.S. Lewis

Impresii:

Primul volum din seria „Cronicile din Narnia”, „**Nepotul magicianului**”, mi-a trezit multe sentimente, atrăgându-mă extrem de mult. Mi-au plăcut fazele comice cu vrăjitoarea nebună. Cel mai mult însă am adorat faptul că, prin curajul și istețimea lor, Polly și Digory au rezolvat toate problemele pe care le-au creat. Nu mi-au plăcut cruzimea și răutatea de care au dat dovadă Jadis și unchiul Andrew, dar, în final, au primit pedeapsa care li se cuvenea. Vă recomand cu căldură această carte!

Capitolul preferat: Capitolul preferat din această carte plină de magie și de farmec, este capitolul VIII, „**Lupta de lângă felinar**”. Poate vă întrebați de ce l-am ales pe acesta. Ei bine... pot să vă spun că mi s-a părut fascinant, l-am citit cu nerăbdare dorind să aflu dacă copiii o vor putea opri pe vrăjitoare. Cu toate acestea, dacă doriți să trăiți mai multe aventuri, vă recomand să citiți întreaga serie.

Citatul preferat: „O voce începu să cânte. Se auzea de hăt departe, iar Digory nu-și dădea seama dincotro veneau sunetele. Uneori părea că-i înconjoară din toate direcțiile, alteori chiar din pământul de sub ei. Notele mai joase puteau fi chiar vocea pământului...”

Eliza Suci, clasa a VI-a B

Raisa Niculescu, clasa a VI-a A

Impresii:

Pe mine m-a impresionat această carte, deoarece autoarea prezintă opt povestiri amuzante din trecutul ei, care sunt atât de diferite de poveștile și întâmplările trăite de copiii din generația mea. Multe din aspectele prezentate se aseamănă cu ceea ce eu consider a fi copilăria adevărată, pe care au avut-o părinții mei. În trecut, copiii nu se jucau pe telefoane, calculatoare sau tablete, ci stăteau toată ziua pe afară, jucând fel de fel de jocuri antrenate și captivante, mergând cu bicicleta sau rolele. Consider că prin lectura acestei cărți am aflat cum a fost copilăria părinților mei.

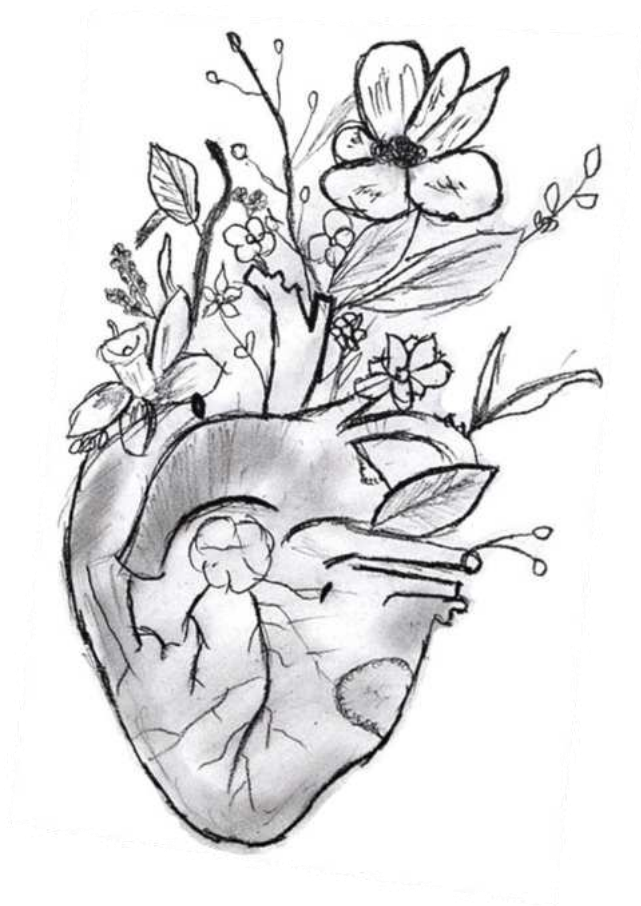
Lumea Adinei este o lume a inocenței, o lume în care minciuna reprezintă un accident, iar interesele de moment și trădările stârnesc amuzament. Calea Moșilor reprezintă toată lumea Adinei, pentru că aici au loc aventurile ei.

Citatul preferat: „Odată am urcat cu Anton pe bloc, ca să vedem eclipsa totală de Lună. Nu mă urcasem niciodată pe bloc până atunci. Și nici nu mai ajunsesem într-un loc atât de înalt în București. ... Și, dintr-odată, Luna a început să dispară. Un bec care se stinge încetul cu încetul, făcând ca bezna din jur să fie și mai prezentă. Apoi, am uitat de București. Ne-am așezat pe jos, pe pietrișul de pe terasă și ne-am uitat numai la Lună.”

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”

Secțiunea *Arte*

Grafică: Mădălina Țimonea, clasa a VII-a A

ABSTRAȚIONISMUL

Coordonator prof. Raluca Filip

Secolul al XX-lea a fost un secol al optimizării. Toate procesele de fabricare, modernizate parțial în secolul al XIX-lea, au fost preluate și rafinate în așa fel încât toate bunurile să fie obținute la viteze incredibile. Uzine enorme și procese drastic standardizate au trebuit să fie utilizate pentru a aproviziona această eră a consumerismului.

În astfel de vremuri aflate într-o continuă și accelerată schimbare, noi idei au început să fie favorizate și căutate de public. Din această dorință, a luat naștere un nou stil artistic: abstracționismul, un succes instant dat fiind natura sa îndrăznească.

Abstracționismul are un caracter aparte, deoarece acesta nu reprezintă lucruri, ci mai degrabă sentimente. El nu preia elemente din jur pentru a le reinterpretă într-un mod firesc nouă, ci, utilizând cele mai simple forme, creează o senzație, un peisaj ambiguu, care rămâne a fi interpretat de însuși privitorul, nu de tablou în sine.

Perfecționat de mari personalități, stilul abstracționist se ramifică în multe subcategorii, mai mult sau mai puțin minimaliste. Două mari ramuri ale acestui stil sunt Abstracționismul Geometric și Abstracționismul Liric.

Abstracționismul liric și Wassily Kandinsky

Abstracționismul liric încearcă să transmită senzații într-un mod lipsit de influențe trecute sau prezente, într-un fel spontan, nefiind menit să reprezinte o idee sau formă exactă. Printre pictorii considerați întemeietori ai acestui stil se numără și Wassily Kandinsky, un pictor de origine rusă.

Născut în Imperiul Rus pe 16 decembrie 1866, Wassily Kandinsky începe studii în artă, iar mai apoi în drept și științe economice la Școala de Artă din Odessa, respectiv Universitatea din Moscova.

În creațiile lui Kandinsky (precum și în cele ale lui Mondrian), este evidentă depărtarea lui de stilul inițial impresionist, însă aceasta este realizată treptat, în mai multe etape.

O primă etapă este atunci când acesta renunță la o carieră ca profesor de drept și științe economice pentru a merge la Academia de Arte din München. Acolo pictează peisaje utilizând forme necizelate, nedefinite, folosind cantități mari de vopsea pe bază de ulei.

Linii intersectate, 1923

Un citat faimos al lui Kandinsky spune astfel: „Culoarea este claviatura, ochii sunt armoniile, sufletul este pianul cu multe corzi. Artistul este mâna care cântă, atingând o clapă după alta și producând vibrații în suflet.” (W. Kandinsky)

A doua etapă începe în anul 1911, când Wassily Kandinsky se îndepărtează și mai mult de originea impresionistă, reprezentând, în schimb, peisaje feerice, neobișnuite. În această etapă, Kandinsky începe să se raporteze la muzică, o artă abstractă în cea mai pură formă a sa, care nu reprezintă lumea din exterior, ci sentimentele interioare ale sufletului.

După o scurtă perioadă petrecută de pictor în Rusia (între anii 1914 și 1921), acesta se întoarce în Germania unde predă la școala Bauhaus. În anii următori, tablourile lui Kandinsky vor lepăda orice dâră de impresionism, creațiile sale începând să redea numai sentimente, nu și lumea înconjurătoare.

Inspirat de senzațiile transmise de muzică, Kandinsky va continua să creeze opere în stilul abstracționismului liric, până la moartea sa în decembrie 1944.

Wassily Kandinsky este considerat astăzi întemeietorul și unul dintre cei mai semnificativi artiști ai abstracționismului liric din secolul XX.

Bratu Paul, clasa a VI-a B

Rusu Ecaterina, clasa a VI-a B

Abstracționismul liric în viziunea elevilor CNGL

Bratu Paul, clasa a VI-a B

Butnaru Daria, clasa a VI-a B

Surse de informare:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Vasili_Kandinski

https://ro.wikipedia.org/wiki/Arta_abstract%C4%83

Atelier de toamnă

Artă cu frunze uscate

Ștefania Fulea, Ania Popa, clasa a V-a A

Ioana Ganea, clasa a V-a A

Ce farmec special are toamna; ce culori, ce arome, ce savoare!

Covorul de frunze așternut în parcuri și pe alei te invită să calci exuberant într-o lume ludică.

Astfel s-a născut atelierul nostru cu lucrări realizate din frunze uscate și alte materiale compatibile: carton, culori, carioci și lipici.

prof. Raluca Filip

Darius Bonciog, clasa a V-a A

Mateo Belia, clasa a V-a A

Raluca Pop, clasa a V-a A

Sofia Popianoș, clasa a V-a A

Alexandra Joarză, clasa a V-a A

Ecaterina Istrate, clasa a V-a A

Sofia Duță, clasa a V-a A

Tudor Enache, clasa a V-a A

Robert Enache, clasa a V-a A

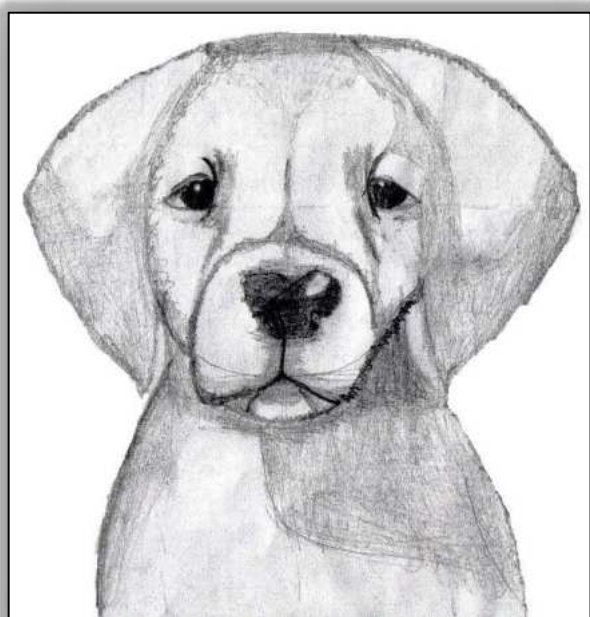

ARTE PLASTICE

PICTURĂ ȘI GRAFICĂ

Arta este un mod de expresie a creativității umane care ne însoțește la fiecare pas. Desenul, grafica, pictura, fotografia pot fi un mod de a-ți petrece plăcut timpul liber, dar pot fi și o pasiune, un mod de a-ți câștiga existența sau chiar de a câștiga celebritatea, lucrările din palmaresul unui artist devenind astfel o referință în lumea artelor. Însă, indiferent de drumul pe care ți-l deschide arta, urmează-l cu încredere, el te va duce spre tine însuși, spre acea dimensiune specială a ființei tale.

prof. Raluca Filip

Andrei Ciobanu, clasa a V-a A

Iris Vlad, clasa a V-a A

Antonia Fodor, clasa a VI-a B

Nadia Beleş, clasa a VII-a A

... indiferent de drumul pe care ți-l deschide arta, urmează-l cu încredere...

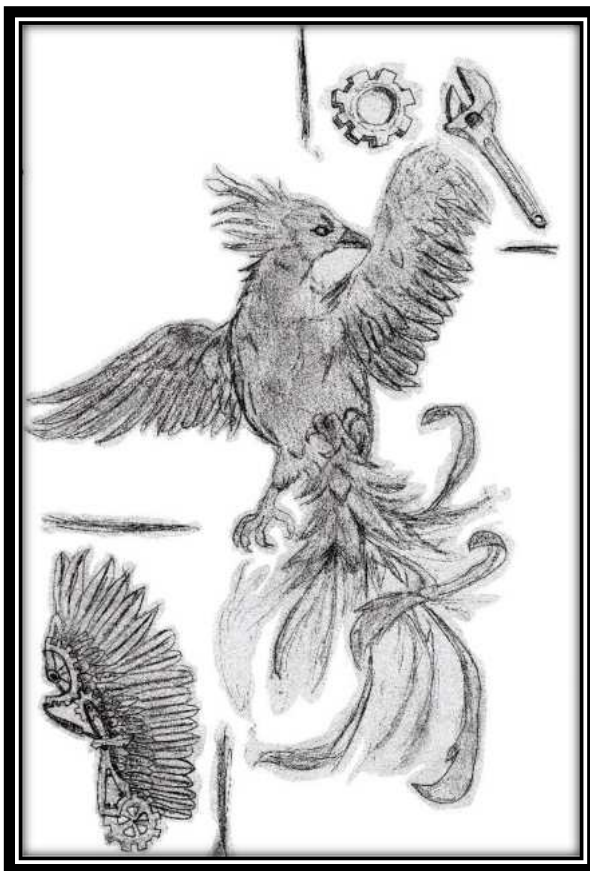
prof. Raluca Filip

Cristian Arghir, clasa a VII-a A

Geanina Boriceanu, clasa a VI-a B

Sonia Trif, clasa a VI-a A

Paul Bratu, clasa a VI-a B

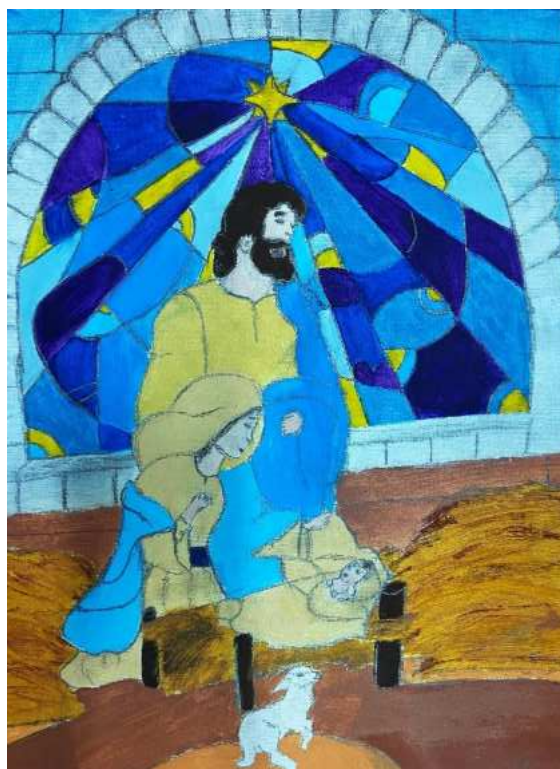
Anastasia Sasu, clasa a VI-a A

Alexia Papuc, clasa a V-a A

Rebecca Jones, clasa a VI-a A

Carina Pereanu, clasa a VII-a B

Beatrice Vrânceanu, clasa a V-a A

Miruna Popențiu, clasa a VII-a A

Nadia Beleş, clasa a VII-a A

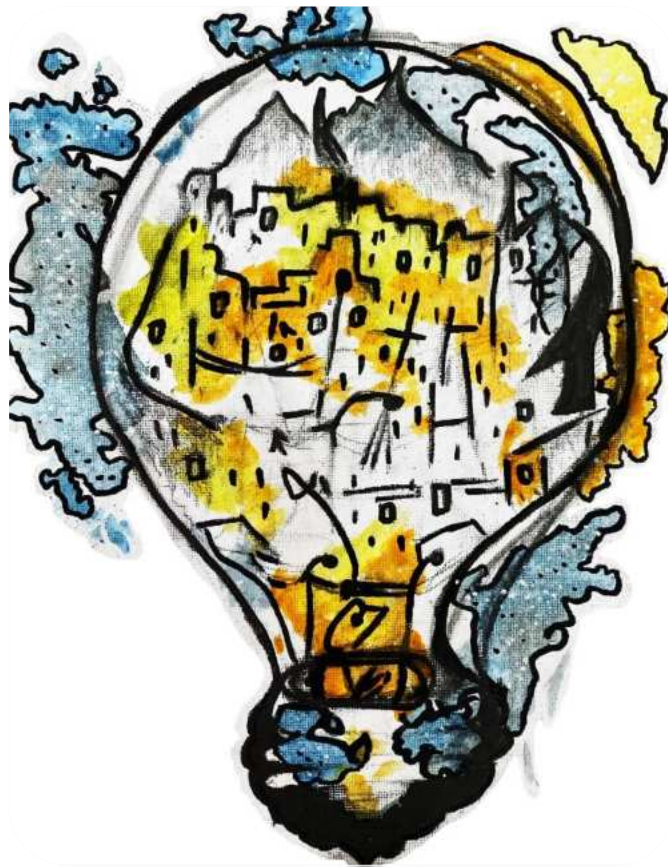

Maria Nicu, clasa a VII-a B

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo“

Secțiunea

Proiecte internaționale

Grafică: Nadia Beleş, clasa a VII-a A

eTwinning și provocările globale

Într-o epocă în care conștientizarea asupra problemelor globale devine din ce în ce mai imperativă, elevii din clasele a VI-a A și B de la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” din Sibiu, coordonați de prof. Alexandra Bega și prof. Marinela Onițiu, au luat inițiativa de a se implica în două proiecte eTwinning – “Water Warriors” și “Unique Art from Reused Parts”, evidențiind angajamentul lor față de două aspecte cruciale ale societății contemporane: conservarea apei și protejarea mediului prin reciclare și reutilizare.

WATER WARRIORS
FINALWORK

“Water Warriors” s-a desfășurat în colaborare cu școli din Turcia, Polonia, Spania, Georgia și Iordania. Prin activități colaborative și schimbul de idei, elevii au fost încurajați să găsească soluții creative și durabile pentru a conserva și proteja apa în comunitățile lor.

Acest proiect a oferit elevilor din clasa a VI-a o oportunitate valoroasă de a învăța despre importanța apei și de a contribui la protejarea acestei resurse vitale. Prin colaborarea internațională și inițiativele creative, acești elevi au devenit agenți activi în lupta pentru conservarea apei, transmitând un mesaj puternic comunității lor. “Water Warriors” demonstrează că prin educație și acțiune, elevii pot deveni factori de schimbare în societatea noastră. Proiectul nu numai că a dezvoltat conștientizarea asupra problemelor legate de apă, ci a și inspirat elevii să devină promotori ai schimbărilor pozitive, consolidând astfel importanța eTwinning în contextul de învățare.

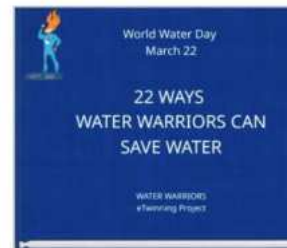
Cel de-al doilea proiect desfășurat la clasa a VI-a, a fost “Unique Art from Reused Parts”, având ca obiectiv principal promovarea reciclării și reutilizării prin intermediul artei. Astfel, proiectul a încurajat elevii să gândească creativ și să transforme obiecte obișnuite și inutile în opere de artă surprinzătoare. În cadrul proiectului, elevii din școala noastră au interacționat și colaborat cu elevi din Turcia și Azerbaidjan.

Desfășurat pe parcursul a patru luni, proiectul a inclus etape bine definite. Elevii au fost inițiați în importanța protejării mediului și reciclării prin prezentări și ateliere interactive, apoi au fost împărțiți în echipe și li s-au atribuit sarcini specifice pentru colectarea și selecționarea pieselor reciclabile. De la cutii de carton și sticle de plastic, până la pietre și hârtie colorată, elevii au dat o nouă viață obiectelor care altfel ar fi fost aruncate. Cu sprijinul profesorilor, au creat opere de artă unice și inovatoare. Lucrările finale au fost prezentate în fața clasei și a colegilor din școlile partenere, demonstrând astfel puterea transformării creative în protejarea mediului și promovarea sustenabilității.

Proiectele “Water Warriors” și “Unique Art from Reused Parts” desfășurate în cadrul platformei eTwinning la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” din Sibiu demonstrează că educația și colaborarea internațională pot reprezenta instrumente eficiente în abordarea provocărilor globale. Elevii, prin implicarea lor activă și creativă, și-au însușit cunoștințe valoroase, devenind în același timp agenți ai schimbării în comunitățile lor. Aceste proiecte reprezintă pași importanți spre formarea unei generații responsabile, conștiente de impactul său și capabile să promoveze soluții inovatoare și durabile pentru problemele contemporane. Ambele proiecte au obținut certificate de calitate la nivel european (European Quality Label), având astfel și o recunoaștere oficială a impactului semnificativ în domeniul educației și al responsabilității sociale.

Coordonatori:

prof. Alexandra Bega, prof. Marinela Onițiu

Ită câteva impresii de la elevii participanți:

I'm glad that I had the opportunity to take part in this amazing project "Water Warriors". I had lots of fun filming videos, painting, colouring and spending time with my great classmates and my incredible teacher, Marinela Onițiu. I really enjoyed all the activities that we did, I think they were fun and interactive, but especially when we met online with other kids from different countries. We all said something about ourselves, and I got to know a lot of them. It was a great experience. I don't think that there was anything I didn't like about this project. I'm so happy that I joined "Water Warriors" because I learnt a lot of new things, mainly about protecting the planet and taking care of it.

(Alexia Neiciu, clasa a VI-a A)

I had an amazing time in the eTwinning project - we made videos and even posters about water and how we can take care of our planet. I like participating in such projects because it's a way to find out more about other students' lives and about traditions in different countries.

(Anastasia Sasu, clasa a VI-a A)

The international eTwinning project called Water Warriors was a very interesting one. We learned how to protect and not pollute water, but most especially nature and environment. I liked all the activities, but the articles we wrote were the best. I would like to participate in other eTwinning projects in the future.

(Raisa Niculescu, clasa a VI-a A)

I really liked this project because we met children from other countries, we did projects together, which is wonderful. I think that this project helped me develop, it improved my English. This experience is worth trying.

(Antonia Muntean, clasa a VI-a A)

I really liked this project because I think it improved my vocabulary and imagination. I really liked it because I did a part of this project with my best friends, and we had fun together. In the future I want to participate in similar projects.

(Simina Muntean, clasa a VI-a A)

In our eTwinning projects, we had the chance to explore fascinating aspects of water and actively contribute to the recycling of plastics. We transformed old objects into new creations, like adorable ducks and charming birdhouses. The entire experience was very enjoyable, and it inspired us to participate in more of these educational projects.

(Ecaterina Rusu, clasa a VI-a B)

Young in Europe- eTwinning project 2023-2024

CHRISTMAS TRADITIONS

*Alexia Neiciu, Paul Cupcea,
Alexandra Bărbuș, Raluca Angelescu,
6th grade*

Carols

During the Christmas Holidays the most wonderful tradition is carolling. Carols are the songs with which children, young people or even adults welcome Christ's coming to the world.

In Romania, as well as in other Eastern European Christian countries, the Magi are celebrated at the same time as Christmas. The "walking with the star" takes place in the week between Christmas and New Year's Eve. Examples of Romanian star songs with anonymous authors:

Oh, what wonderful news! („O, ce veste minunată!”), We went carolling („Am plecat să colindăm”), Up at the heaven's gate („Sus la poarta raiului”), On the streets of Bethlehem („Pe străzile din Viflaim”).

<https://www.verticalonline.ro/din-iubire-pentru-cantec-si-colind>

The 2023—2024 school year came with new challenges for the 6th A grade students: an eTwinning project with partners from 7 countries: Sweden, France, Italy, Spain, Greece, Turkey and Romania. The project - as its name Young in Europe suggests - focuses on 10-14 year-olds' interests and their way of seeing life and learning as part of Europe.

The project mainly consists of the students writing articles for an online magazine <http://www.strandaren.se/young-in-europe> on a given topic while working in small groups. Then, the students meet other learners from different countries and discuss these articles - and not only. In December some of our 12-13 year-olds met and talked to 14-year-old students from Sweden. Everybody appreciated this video meeting as it gave us the opportunity to meet other teenagers from a different country and use English in a real-life situation.

There are a lot of benefits for everybody in this project: first of all, writing an article really helps us be more confident about using English and working in a team. Also, we develop research skills and higher levels of cognitive processes, such as analysis and synthesis. More than that, we get to enrich our knowledge and become aware of other cultures and traditions, thus becoming open and valuable citizens of the world.

This is only the beginning of the project as it is to continue through this school year, with other articles to be published on their daily routine in January, for instance - and other meetings with different countries every month. It is both challenging for students to do research, to collaborate, to write, to talk and also an engaging waited-for moment when talking in online meetings.

If interested in seeing some of our work, do read their articles here, or just go to the above-mentioned magazine for more articles and feedback given by the other project members.

Coordonator: prof. Marinela Onițiu

Traditional Christmas food

Besides carolling and decorating the tree, we also have some traditional food for the holidays. One of the tastiest meals is 'stuffed cabbage leaves' (sarmale), which is made with cabbage leaves stuffed with minced meat. It's delicious! A popular dessert is 'sweet bread' (cozonac). A lot of people like it with cocoa, Turkish delight and nuts. 'Boeuf salad' is another appreciated meal. It consists of diced boiled vegetables like carrots, potatoes, pickled cucumbers, peas and meat with a thin layer of mayonnaise. All the family members, like children, grandparents, cousins, aunts and uncles, meet on Christmas Day to enjoy the delicious meals.!

<https://www.sweetconcept.ro/cofetarie/cozonac-clasic-cu-nuca-si-cacao>

Christmas tree

The Christmas tree is usually natural or artificial. It is traditionally associated with the celebration of Christmas. It's brought into homes and decorated with Christmas lights (initially there were candles, but nowadays people use string lights), ornaments, garlands, candies and sweets (in the period before Christmas). The tradition says that the Christmas tree is decorated on Christmas Eve, on December 24. An angel or star may be placed at the top of the tree.

This activity is one of the most beloved traditions for Christmas, everyone enjoying decorating the tree and spending time with their loved ones.

Tradition from the folklore

When two people meet on Christmas day, one says 'Christ is born!' and the other answers 'Indeed He is born!'.

On Christmas morning it is said we should go and wash our face with water in which we put a silver coin. We will be as clean as silver.

On Christmas night many people leave a candle lit, often at the icon of Jesus, so luck will see the house in the dark and will come inside.

When people don't receive carolers, close doors or don't offer gifts (apples, nuts, oranges, money etc), the magic effects are the opposite - for not respecting the rules of this tradition.

https://infocarlibaba.blogspot.com/2012_11_25_archive.htmlable

CHRISTMAS TRADITIONS in ROMANIA

*Gabriella Jones, Rebecca Jones, Raisa Niculescu
Anastasia Sasu, 6th grade*

Christmas in Romania is a special time filled with unique traditions that bring families and communities together. As the winter chill descends, the Romanians engage in a series of rituals and celebrations that transform the country into a festive wonderland.

The holiday season starts on the evening of December 24th, known as Christmas Eve or „Ajunul Crăciunului”. Families gather for a festive dinner where traditional dishes are enjoyed. The evening is marked by the joyous singing of carols, a cherished tradition called „Colindatul” (Carolling). Groups of children, dressed in traditional outfit and armed with musical instruments, including drums and various types of string instruments, visit homes, churches, and public places, singing enchanting carols and spreading wishes of joy, health, and prosperity. In return for their performances, the carolers receive treats, fruits, or coins, creating a sense of warmth and generosity. On that night, all the families in Romania and the rest of the world feel happy not only because of the gifts they expect from Santa Claus, but also because it is the birth of our lord and savior, Jesus Christ.

Young in Europe- eTwinning project 2023-2024

Some children even try staying up all night to see the great old man - Santa Claus or Father Christmas - but sadly they never succeed.

In Moldova, another Christmas tradition known as „Mersul cu Capra” holds a special place in the hearts of communities, especially in rural areas. Translated as “The Goat's Walk” or “The Goat Dance”, this lively custom involves a group of performers dressing up in colour

ful costumes, with one person portraying a goat. The goat, adorned with bells and ribbons, leads the group in a festive procession through the village or town, spreading merriment and cheer. The performers sing traditional carols and engage in playful antics, entertaining onlookers of all ages. The custom is believed to have ancient roots, blending elements of pre-Christian rituals with Christian festivities. „Mersul cu Capra” not only adds a touch of joy to the Christmas celebrations but also serves as a cultural link to Moldova’s rich heritage, fostering a sense of community and shared tradition among its people.

Christmas Day, known as „Crăciunul”, is celebrated on the 25th of December with religious service, and family gatherings. Families come together again for a festive meal, sharing stories and exchanging gifts placed under the Christmas tree. Very excitedly, all the children open their gifts that Santa Claus known as „Moș Crăciun” brought during the night. The tree itself, adorned with decorations and lights, holds a central place in Romanian households, symbolizing the festive spirit. The cheerful holiday atmosphere extends beyond the home, with town squares and public spaces adorned with colorful lights, decorations, and sometimes even Christmas markets, offering handmade crafts and seasonal delights.

*Gabriella Jones, Rebecca Jones, Raisa Niculescu
Anastasia Sasu, 6th grade*

The food itself is very important for the celebration of this holiday. One popular dish is „sarmale,” which are cabbage rolls filled with a mix of minced pork, rice, and spices. Another favorite is „mămăligă,” a cornmeal porridge or polenta often served with roast pork. The Christmas table also features „ciorbă de perișoare,” a sour soup with meatballs, and pickled vegetables like cucumbers and bell peppers. For dessert, mothers and grandmothers prepare a variety of festive sweets, such as „cozonac”, a sweet bread with nuts, cocoa, and raisins, and „ștefăniță,” a layered pastry with honey and nuts. These dishes not only taste delicious but also bring families together to celebrate the joy of the holiday season.

Moreover, „Plugușorul” is another beloved Romanian tradition that takes place around the New Year. It is a custom where groups of children, often dressed in traditional outfits, go from house to house to wish neighbors and friends a prosperous and fruitful year. The name „Plugușorul” is derived from “plug,” which means ‘plough’ in English. This symbolizes the coming of spring and the renewal of nature. The children go from house to house carrying a small plough or handmade decorations. They sing special songs, recite poetry, and perform traditional dances, bringing good wishes for a bountiful harvest in the upcoming year. In return for their performance, the children receive small gifts or sweets from the households they visit. „Plugușorul” is not only a festive and joyful event but also a cultural expression that connects communities and reinforces the sense of togetherness during the holiday season.

Overall, Christmas in Romania is more than just a holiday; it is a vibrant expression of cultural identity, religious faith, and the stable spirit of community. The combination of traditional customs, delicious food, and the joy of giving creates a magical atmosphere that brings people together, making Romanian Christmas traditions a truly captivating and integral part of the country’s rich heritage.

Young in Europe

CHRISTMAS TRADITIONS

Simina Muntean, Carina Bunea, Antonia Muntean, David Opreşiu, 6th grade

The Christmas Tree

In Romania, the Christmas tree is a symbol of joy. Before Christmas Eve, families decorate it with lights, handmade ornaments and traditional crafts. It stands as a centerpiece in the festive homes.

On Christmas morning, the children are excited to find their very beautiful presents under the tree.

Food traditions

Our Christmas food traditions are: stuffed cabbage rolls, polenta, sweet bread and aspic.

Our favorite ones are cabbage rolls with meat. We love this tradition that Romania has because we love to eat tasty food. We sometimes eat cabbage rolls with sour cream.

I love my traditional food because they are the best in the world.

Star singer

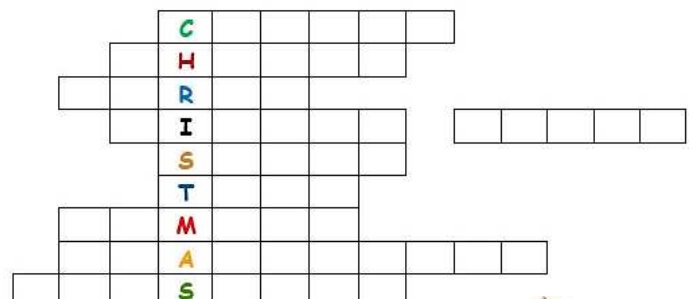
Star singers in singing processions are children and young people walking from house to house with a star on a rod and often wearing crowns and dressed in clothes to resemble them. The singing processions have their roots in an old medieval ecclesiastical play, centred around the Biblical Magi of the Christmas story in the Gospel of Matthew. It is observed usually during the period between 27 December and 6 January.

Carols

A carol is a traditional Christmas song in Romania. In traditional Romanian rural society, preparations for going carolling started well before Christmas. The village youth would begin to form groups in different places and choose a leader in order to practise singing in unison. These groups are called groups of carolers. Then, starting on Christmas Eve, the groups would go to different houses and begin singing. In some villages, they go first to the mayor's house, followed by the teacher's house, whereas in other parts there is no pre-established order.

Christmas traditions -rebus

1. What do people sing at Christmas?
2. Jeaus ..... was born on the Christmas Day.
3. Who gave birth to Jeaus?
4. Children love making houses of .....
5. Who comes at night an brings children presents?
6. What do people decorate for Christmas?
7. Who do you spend Christmas with?
8. For Christmas we have different .....
9. What do children find under the Christmas Tree in the morning?

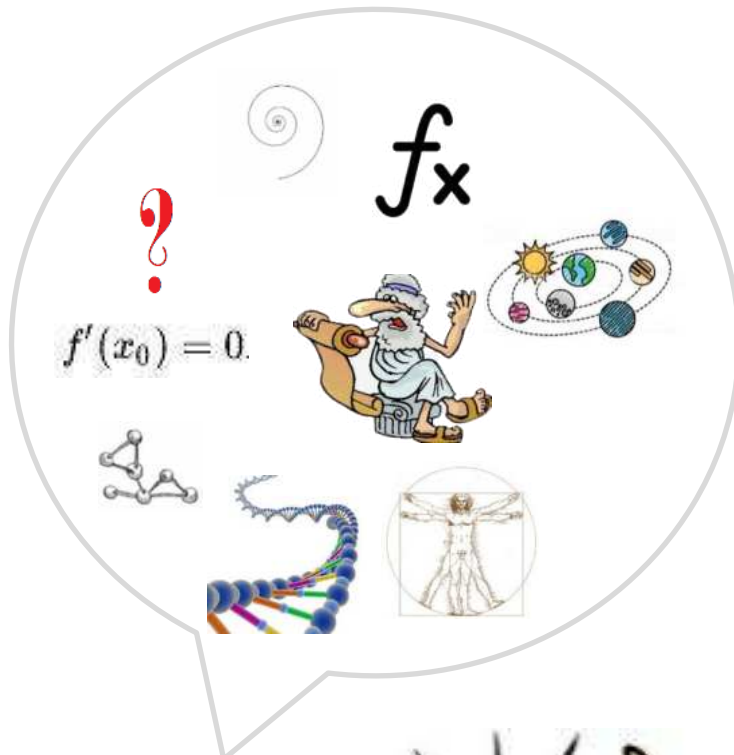
https://www.google.com/search?sca_esv=053a0ad92a20350a&q=traditii+https://ro.pinterest.com/pin/36211762630623114/

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo“

Secțiunea

Științe

$$E = mc^2$$

De la bărcile vechi la motoarele actuale: O călătorie pe apele istoriei mărilor

Coordonator: prof. Cătălin Dumitru

Din timpurile lui Magellan și până în zilele noastre, istoria bărcilor a fost una captivantă, marcată de inovații și schimbări semnificative. Explorând evoluția acestor ambarcațiuni, putem descoperi fascinantele transformări ce au avut loc pe apele lumii.

Începuturile: Bărcile de expediție ale lui Magellan

În timpul expediției sale celebre din secolul al XVI-lea, Fernão de Magellan a folosit bărci precum caravela și nao. Aceste nave cu vele erau propulsate în principal de vânt și depindeau de priceperea marinarilor pentru a naviga pe mări nesfârșite. Într-o lume în care cunoștințele cartografice erau limitate, aceste bărci au jucat un rol crucial în explorarea noilor teritorii.

Grafică:
Luiza Murgu, Teodor Armean, Vlad Ambrozie, clasa a VIII-a A

Epoca Velelor și Clipperelor

Cu trecerea secolelor, tehnologia navigației pe ape a evoluat, și au apărut nave cu vele mai mari și mai eficiente. Clipperul, cu designul său subțire și velele impunătoare, a dominat apele în secolul al XIX-lea, facilitând comerțul mondial și schimbul cultural. Aceste nave rapide au redus semnificativ timpul necesar pentru traversarea oceanelor.

Revoluția motorului și bărcile moderne

Odată cu inventarea motorului cu aburi, în secolul al XIX-lea, navigația a cunoscut o schimbare radicală. Bărcile cu motor au înlocuit în mare măsură vecele ca sursă principală de propulsie. În secolul următor, inovațiile în domeniul motoarelor au dus la apariția bărcilor cu motoare interne, transformând complet modul în care oamenii se deplasează pe ape.

Explorând mările cu bărcile cu motor din zilele noastre

În prezent, avem o diversitate impresionantă de bărci cu motoare, de la ambarcațiuni de agrement la nave comerciale și de cercetare. Navele moderne sunt dotate cu tehnologii avansate de navigație, motoare eficiente și facilități de confort. De la croaziere de lux până la pescuitul în largul mării, bărcile cu motor îndeplinesc o gamă largă de scopuri.

În zilele noastre, nu mai folosim aceste tehnologii doar pentru scopuri ideale în viața de zi cu zi. Încă de la începuturile secolului XX, a început să apară noțiunea de agrement în domeniul bărcilor. Astăzi, se organizează chiar și competiții sau chiar concursuri internaționale de bărci de viteză sau cu vele. „Bărcile de mare viteză sunt alimentate de un motor de 3.000 cai putere, folosit de obicei la elicopterele militare. Bărcile pot atinge astfel peste 320 km/h.”

(<https://www.ziaruldeiasi.ro/stiri/video-formula-1-pe-apa-viteze-de-peste-300-de-km-h-cu-barcile>)

Concluzie:

De-a lungul istoriei, bărcile au fost martore la transformări remarcabile, reflectând progresul tehnologic și schimbările care au intervenit în modul de viață uman. De la aventurile periculoase ale lui Magellan, până la zilele noastre, când explorăm mările cu confort și eficiență, evoluția acestor ambarcațiuni este o poveste fascinantă despre ingeniozitatea umană.

Articol realizat de:

Text - Lazăr Mihai, clasa a VI-a B

Caravela – Rusu Ecaterina, Dinu Damira și Sarealba Ana, clasa a VI-a B

Clipper – Oprișiu David și Vlad Tudor, clasa a VI-a A

Machetă lego - Lazăr Mihai și Matei Pop, clasa a VI-a B

Surse de informare:

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Ambarca%C8%9Biune>

<https://marinetime.ro/blog/>

TERRA sub lupă

O privire asupra surprinzătoarelor daruri ale naturii

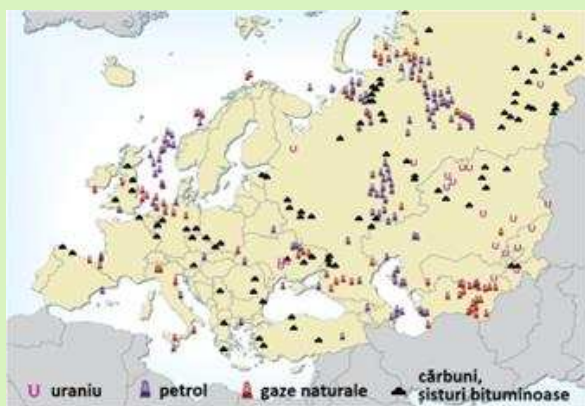
Tradiția îndelungată a industriei și a activităților economice a dus la restrângerea resurselor naturale specifice, declanșând o criză a resurselor, ceea ce ridică probleme economice într-un scenariu de viitor. Industria de un înalt nivel și înalta ramură a economiei europene este constituirea tradițiilor meșteșugărești și refacerea nivelului standardului înalt de viață a cetățenilor europeni.

În acest sens, am putea afirma că, dacă toată lumea de pe această planetă ar avea același stil de viață și consum de energie, astăzi am fi epuizat resursele naturale ale Pământului. O lungă perioadă de timp, țările dezvoltate au alimentat industriile proprii importând materie primă din colonii (Africa, America, Asia).

Prof. Ana Marinescu

Care sunt resursele specifice Europei?

Uniunea Europeană deține doar 7% din populația lumii, dar utilizează 20 % din biocapacitatea Pământului!

Care sunt resursele Europei?

- Bazine carbonifere, mine de fier, rezerve de sare, terenuri arabile, fond forestier, resurse hidroelectrice/termale și un important potențial turistic.
- Este deficitară la resursele de petrol identificate în ultimele decenii în platformele Continentale (Marea Nordului, Marea Neagră).

Cauzele consumului de resurse

Dezvoltarea durabilă are în vedere exploatarea, raționalizarea și verificarea nivelului de poluare a mediului. Este important să avem în vedere reciclarea deșeurilor și economisirea resurselor pentru generațiile viitoare, deoarece consumul tot mai mare aduce anumite amenințări:

- epuizarea resurselor energetice;
- pierderea biodiversității din cauza defrișărilor;
- deficitul de apă, eroziunea solului, modificările climatice;
- transferul activităților economice (transferul tehnologiei și resursei umane) în țări în curs de dezvoltare, subdezvoltate cu resurse și cu forță de muncă numeroasă.

În concluzie, sunt necesare schimbări urgente pentru a utiliza mai sustenabil resursele naturale.

TERRA sub lupă

Un mod de a rezolva criza resurselor naturale

Pentru a rezolva problema resurselor energetice în care bazinele carbonifere sunt în continuare restrângere și responsabile de poluare, țările europene promovează proiecte care valorifică resurse precum: lumina solară, vântul, apele geotermale.

Exemple din țara noastră:

- În acest moment, cele mai mari parcuri de energie solară din țara noastră sunt în județele Satu Mare, Brașov, Bacău, Giurgiu, Sibiu și Gorj. O soluție pentru obținerea unei cantități mai mari de energie verde este instalarea de panouri solare în zona de sud a țării unde cantitatea de insolație solară este mai mare;
- Sisteme hidroenergetice pe râurile din Carpați (Bistrița, Lotru, Olt);
- Energia geotermală – este o resursă cu un potențial mare în viitor - (în Câmpia de Vest a țării, zona Oradea-Arad);
- Centralele eoliene în partea centrală și de vest - sunt deja proiecte implementate, susținute de Uniunea Europeană.

Cum poți să participi la păstrarea unui mediu prietenos?

- Fii atent la culoarea containerelor instalate la școală, în parcuri sau pe stradă, dar și acasă: **galben, albastru, verde, maro și negru!**
- Folosește produse cu ambalaje biodegradabile, pune-ți sandvișul în caserolă, folosește caietul până la ultima coală;
- Reciclează! Aproape orice obiect uzat poate fi reutilizat cu puțină imaginație;
- Nu cumpăra decât produsele de care ai nevoie;
- Economisește apa și energia electrică. Stingi lumina când ieși din cameră și folosești un pahar cu apă atunci când te speli pe dinți!
- Te deplasezi în oraș pe jos, cu transportul în comun, cu trotineta electrică sau cu eco-bicicleta! Le găsești în spațiile amenajate în oraș.

Surse de informare:

1. XXX - **Protecția mediului și sănătatea planetei:** Oradea, Editura Aquila, 2018
2. **Adriana Trocea - Europa epuizează resursele planetei. De mâine consumăm resurse naturale care aparțin generațiilor viitoare** - <https://wwf.ro/noutati/comunicate-de-presa/europa-epuizeaza-resursele-planetei>
3. <https://geografilia.blogspot.com/2015/07/harti-geografie-umana-si-economica.html>
4. <https://www.google.com/search?q=resurse+naturale>

Muntean Antonia și Muntean Simina, clasa a VI-a A

Imagini din trecut. Istoria Holocaustului în Sibiu

Folosind această sursă importantă de istorie orală – participanții direcți la evenimentele din trecutul relativ recent – zece elevi ai Colegiului Național „Gh. Lazăr” din Sibiu au fost implicați într-un proiect implementat de Institutul „Elie Wiesel” în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Sibiu. La proiect au mai participat elevi din alte două licee din Sibiu - Colegiul Național „Samuel von Brukenthal” și Liceul de Artă.

Proiectul cultural-educațional „Imagini din trecut. Istoria Holocaustului în Sibiu” a urmărit cunoașterea istoriei tragice a comunităților de evrei și romi din Sibiu, discriminați, persecutați sau exterminați în perioada celui de-Al Doilea Război Mondial.

Noutatea pentru elevii implicați în proiect a fost că au descoperit o parte a trecutului comunităților de evrei și romi din Sibiu, din perspectiva experiențelor trăite de aceștia în perioada Holocaustului, experiențele relatate în cadrul unor interviuri. O altă noutate a fost că istoria acestor evenimente s-a materializat în panouri de benzi desenate, ilustrate de Octav Ungureanu după scenariul creat de cercetători ai Institutului „Elie Wiesel” în colaborare cu elevii și profesorii coordonatori din școlile partenere.

Este important de menționat că folosirea benzilor desenate în redarea unor evenimente din trecut, poate reprezenta o metodă de predare a istoriei, firul narativ al evenimentelor fiind redat prin cuvinte puține și imagini sugestive. Din Ghidul de redactare a scenariului, elevii au înțeles că realizarea unei benzi desenate nu este simplă ci implică respectarea unor convenții grafice și o rigoare științifică strictă, că o bandă desenată nu este un simplu instantaneu sau un stop-cadru.

Scrierea scenariului, pentru panourile de benzi desenate, a avut la bază interviul realizat cu Căldărar Iova, din comuna Brateiu, supraviețuitoare a deportării în Transnistria, interviu pus la dispoziția elevilor de doamna Ana Bărbulescu, cercetător științific la Institutul „Elie Wiesel”.

În implementarea proiectului au fost parcurse mai multe etape și au fost organizate întâlniri după cum urmează:

27 septembrie 2023 – a fost organizat la CNGL Sibiu un seminar cu reprezentanții Institutului „Elie Wiesel”. Seminarul a avut un scop informativ, iar la dispoziția elevilor au fost puse: surse de documentare pentru scrierea scenariului, Ghidul de redactare și panourile de benzi desenate realizate până în acel moment;

11 octombrie 2023 – a avut loc o întâlnire pe Zoom a elevilor cu domnul Marius Cazan, cercetător științific la Institutul „Elie Wiesel”. Întâlnirea a fost o etapă intermediară până la finalizarea scenariului. Elevii au prezentat scenariul scris până în acel moment și au fost îndrumați pentru activitatea următoare;

25 noiembrie 2023 – a avut loc vernisajul expoziției de bandă desenată, precedat de un dialog despre istoria comunităților de evrei și de romi din Sibiu, organizat în Sala Festivă a Colegiului Național „Samuel von Brukenthal”.

Panourile cu benzi desenate realizate după scenariul scris de elevi sunt expuse în Piața Albert Huet din Sibiu și vor putea fi vizitate acolo până în data de 23 ianuarie 2024.

Istoria se învață din manuale, citim în cărți despre evenimentele din trecut, dar nu explorăm trecutul de lângă noi. Ignorăm sau nici măcar nu știm faptul că în comunitatea din care facem parte trăiesc încă oameni care pot depune mărturie despre evenimentele istorice cunoscute sau mai puțin cunoscute și că acești supraviețuitori sunt o sursă importantă pentru aflarea adevărului. **(Coord.: prof. Daniela Rotărescu)**

Implicarea în proiectul „Imagini din trecut. Holocaustul în Sibiu” a reprezentat o experiență de cunoaștere profundă, dar și tulburătoare, a unui capitol întunecat din istoriei omenirii. Acesta ne amintește că nu trebuie să uităm faptele întâmplate pentru a putea preveni repetarea acestora. Ne învață că trebuie să luptăm împotriva discriminării și a tuturor formelor de extremism care pot amenința viețile oamenilor și pacea în lume. Proiectul dezvoltat de Institutul Național pentru Studiarea Holocaustului din România „Elie Wiesel” a fost realizat prin intermediul benzilor desenate, fiindcă acestea au puterea de a pătrunde în sufletul privitorului și de a fi înțelese de oricine.

(Radu Larisa, clasa a VIII-a B)

Proiectul a fost finalizat printr-o expoziție cu panouri de benzi desenate, realizate pe baza scenariilor scrise de elevii implicați în proiect. Vernisajul expoziției, desfășurat în sala de festivități a Colegiului Național „Samuel von Brukenthal” din Sibiu, a fost precedat de un dialog despre memoria și istoria comunităților locale de evrei și romi.

Participând la vernisajul expoziției am remarcat discursurile celor implicați în proiect: organizatori, profesori coordonatori și elevi participanți. Au fost evidențiate implicarea și entuziasmul elevilor care au înțeles că pot reînvia amintiri care deveniseră doar cuvinte. Prin transpunerea în imagini a unor amintiri tulburătoare și alcătuind povești pătrunzătoare cu scopul de a învinge ignoranța care tinde să acapareze societatea, proiectul și-a atins scopul. Nu putem rămâne indiferenți când discutăm despre un astfel de masacru care nu poate fi justificat sub nicio formă. Vorbind despre Al Doilea Război Mondial și crimele asociate acestuia plasăm epicentrul evenimentelor în Europa (Polonia, Germania, etc.) și nu conștientizăm că au avut loc evenimente tulburătoare și în România sau chiar mai aproape de noi, în orașul în care trăim. Câți dintre noi cunosc faptul că Holocaustul (Shoah - שואה, termenul ebraic pentru denumirea Holocaustului, „arderea prin foc”) se intersectează cu istoria comunității în care trăim, că din această comunitate au fost oameni deportați și supuși la chinuri și umilințe de neimaginat? Câți dintre noi știm despre oamenii care nu s-au mai întors niciodată în comunitate pentru că au murit?

Proiectul „Imagini din trecut. Holocaustul în Sibiu” a arătat că aceste evenimente nu trebuie uitate, fiindcă războiul a avut loc și aici, iar oamenii au suferit pretutindeni.

Frățilă Sara, clasa a VIII-a B

La sfârșitul proiectului, elevii au fost invitați să-și exprime impresiile:

- ✓ Ce ai învățat prin intermediul acestui proiect?
- ✓ Ce sentimente ți-a trezit acest proiect?
- ✓ Cum a fost experiența de lucru în cadrul proiectului?

Răspunsurile s-au dovedit a fi pe măsura entuziasmului cu care a fost întâmpinat proiectul prezentat.

~ Prin intermediul acestui proiect am învățat să respect mai mult persoanele de alte etnii.

~ Acest proiect mi-a transmis foarte multă tristețe, pentru că mi-am dat seama cât de diferite și de grele au fost viețile acestor oameni.

~ Experiența de lucru a fost una frumoasă. Am învățat lucruri noi și am reflectat asupra vieții.

(Ban Larisa)

~ Am învățat despre istoria Holocaustului și despre modul în care au fost tratați oamenii în acea perioadă.

~ Acest proiect mi-a transmis speranță pentru o lume mai bună. Prin intermediul acestuia, oamenii pot învăța despre adevăratul parcurs al Holocaustului în România.

~ Colaborând cu colegii din alte clase, am reușit să leg prietenii și să crez amintiri de neuitat!

(Brot Ștefania)

~ Acest proiect m-a învățat cât de dificilă a fost, în trecut, viața oamenilor de etnie rromă.

~ Mi-a transmis un sentiment de empatie și tristețe pentru ei.

~ A fost o experiență foarte bună pe care aș dori să o repet.

(Roman Andreea-Alexandra)

Ce știm despre scrierile antice?

Din cele mai vechi timpuri ale antichității, oamenii din diverse zone ale lumii au lăsat dovezi scrise despre activitățile lor, pe felurite suporturi. Vă invităm să descoperim împreună secretele celor mai vechi forme de scriere, prin ochii și prin îndemânarea copiilor din clasa a V-a B!

Coordonator: prof. Cătălin Dumitru

Grafică: Iannis Tudorașcu

Scrierea cu pictograme

Pictografia este o forma de scriere în care ideile sunt transmise prin desene sau un șir de desene simbolice. Scrierea pictografică a apărut în cursul mileniului al IV-lea î.H, în Mesopotamia și Egipt.

Curiozități: Scrisul era cunoscut doar de unii oameni ai Orientului Antic. Printre aceștia se numărau funcționarii, preoții și scribii.

(Bogdan Bran, Dragoș Lucuța, Darius Ciobanu)

Scrierea cuneiformă

Acest tip de scris a fost folosit în Mesopotamia. Acesta a fost inventat de către sumerieni în secolul al IV-lea î.H. și a fost folosit până în jurul anului 1.800 î.Hr.

Curiozități: Termenul „cuneiform” provine din cuvântul latin „cui” și descrie forma triunghiulară a semnelor imprimate pe o tăbliță. Scrierea cuneiformă conține aproximativ șase sute de semne. (Daria Săvoiu, Natalia Tudor)

Scrierea egipteană - hieroglifele

Hieroglifele au fost folosite în Egiptul antic. Hieroglifele au apărut în jurul anului 3.500 î. H.

Curiozități: Numele scrierii provine din limba greacă: hieros = sacru și gliefen = a scrie.

Egiptenii foloseau peste 400 de semne.

(Matei Jurj, David Jurj, Dragoș Neagu)

Cifrele Brahmi

Scrierea Brahmi a apărut în secolul al III-lea î.H, în India. Aceasta se regăsește în mai multe locuri ale subcontinentului încă din secolul III-lea, generalizându-se începând cu secolul al XIX-lea.

Curiozități: Bhaskara a fost primul care a scris cifra „0” sub forma unui cerc în sistemul de numerație indo-arab.

(Daria Maria Burdușel, Antonia Herciu, Nicole Dordea)

Alfabetul fenician

A fost creat de către fenicieni, tocmai de aceea se numea Alfabet fenician. Alfabetul fenician a dat naștere și vechiilor alfabeturi: ebraic, aramaic și alfabetul grec.

Curiozități: Fenicia a luat naștere în regiunea Levant, aceasta fiind o civilizație talasocratică antică.

(Silvana Cârstoc, Ema Hancaș, Antonia Luțaș)

Limba chineză este cea mai vorbită limbă din lume, ea fiind principala limbă în China, Taiwan și Singapore.

Curiozități: Cu toate că s-au descoperit înregistrări scrise începând cu secolul XIV-le Î.H, literatura clasică chineză a început în perioada cunoscută ca primăvara și toamna.

Cea mai veche carte cu pagini de hârtie a fost păstrată până azi, fiind scrisă în China, în secolul al III-lea după Hristos.

(Octav Mănițiu)

Legenda curcubeului

Curcubeul are o legendă minunată.

Demult, era un băiat orfan pe nume, Agu. El avea moștenire un târnăcop și o seceră. Băiatul a început să sape în piatră și, la un moment dat, a făcut o mare zonă. Primăvara el pune o sămânță în pământ și, vara, pământul era acoperit de verdeață. Toamna, Agu își strângea recolta pe care o avuse.

Într-o vară, a secerat o săptămână, zi și noapte. El își umpluse hambarul, dar mai avea încă mult de secerat. Lucrând, el văzuse, venind în zbor, șapte cocori foarte frunoși. Apoi a pornit spre muntele Yao. Cea mai mică spuse:

- Surioarelor, e așa de frumos pe Muntele Yao, hai să ne lăsăm mai jos!

Cele șase surori au acceptat și s-au lăsat pe lanul lui Agu, transformându-se în șapte fete frumoase. Agu se duce la ele și le întreabă:

- Cine sunteți voi?

- Noi suntem fiicele împăratului de Jad și am venit să te ajutăm, răspunseră ele. Cum te cheamă?

- Agu, a spus el.

Zânele au început să lucreze. Băiatul s-a bucurat foarte tare! Cea mai mica zână l-a rugat pe băiat să-i ascundă aripile, ea dorea să rămână alături de Agu. Când au terminat de secerat, cele șase surori și-au pus aripile și au plecat. Cea mai mică a spus:

- Voi plecați înainte, că mi-am pierdut aripile!

Zâna cea mică s-a căsătorit cu Agu și peste un an a născut un băiețel, pe nume Micuțul Frumos.

Împăratul de Jad s-a supărat foarte tare pe zâna cea mică și l-a trimis pe Spiritul Tunetului să o aducă înapoi. El i-a spus fetei să se întoarcă, dar ea nu a vrut. Împăratul a mai încercat o dată cuvântul și ea i-a spus că și-a pierdut aripile. El s-a dus la împărat și i-a zis să afle adevărul și aflase că le ascunsese. Spiritul i-a zis zânei că dacă nu se întoarce îi omoară soțul și copilul, ea acceptă și îi spune lui Agu că o să meargă în a șaptea lună la muntele Yao și o să se prindă de capătul curcubeului pentru a o trage în ceruri.

Când s-a împlinit timpul, tatăl și fiul au plecat să aștepte curcubeul în cinci culori. Când acesta a apărut, s-au prins de el și zâna i-a tras la ea, în ceruri.

Împăratul era foarte furios. El a încercat să-l omoare pe Agu de câteva ori, dar nu a reușit. Atunci, într-o zi când Agu și zâna erau plecați, el l-a împins pe Micuțul Frumos de pe curcubeu și acesta a căzut din cer pe pământ.

De atunci, cei doi părinți plâng mereu, lacrimile lor se prefac în curcubeu și așteaptă ca băiatul să se prindă de curcubeu și ei să îl tragă iarăși în cer.

(Text și imagine: Octav Mănițiu)

Cum funcționează corpul uman?

Igiena Sistemului Nervos

Coordonator: prof. Gabriela Săndulescu

În cadrul orei de biologie, noi, elevii clasei a VII-a A, la inițiativa doamnei profesoare Sandulescu Gabriela, am realizat și am prezentat proiecte tematice. Temele proiectelor au avut la bază sistemul nervos și sistemul endocrin, subiecte studiate și aprofundate de noi la clasă. Pe scurt, sistemul nervos și sistemul endocrin funcționează într-o strânsă legătură unul cu celălalt pentru a coordona activitatea normală a întregului organism. În timp ce sistemul nervos utilizează semnale electrice rapide pentru a comunica prin neuroni cu organele corpului, sistemul endocrin este format din glande care produc și eliberează hormoni în sânge, cu rol în controlul unor funcții vitale din organism, cum ar fi creșterea și metabolismul.

Cunoscând aceste informații, sarcinile de lucru au fost repartizate pe grupe, fiecare dintre acestea fiind nevoite să creeze proiecte sub anumite forme. Astfel, „Grupa literaților” a realizat eseuri, ghicitori și rebusuri despre cele două sisteme ale organismului, „Grupa creativilor” a întocmit prezentări ale materiei și diverse machete ale creierului și măduvei spinării, iar „Grupa artiștilor” a prezentat scenete ce redau afecțiunile sistemului nervos.

Prin prezentările noastre, am vrut să scoatem în evidență faptul că menținerea unei relații echilibrate între sistemul nervos și sistemul endocrin este vitală pentru sănătatea și bunăstarea noastră. În contextul actual în care suntem expuși la tot mai mulți factori de risc, conștientizarea și protejarea acestei relații este mai importantă ca niciodată. Este esențial să avem grijă atât de sănătatea noastră fizică și mentală, cât și de mediul în care trăim.

În concluzie, cu ajutorul proiectelor realizate, am reușit să înțelegem și mai bine materia predată la clasă, într-un mod distractiv, prin implicarea noastră creativă.

Așteptăm cu nerăbdare următoarele proiecte!

*Mădălina Țimonea, Tudor Giurca,
clasa a VII-a A*

Prezentare:

Igiena sistemului nervos este foarte importantă și merită să îi acordăm atenția cuvenită. În jurul nostru se află mulți factori de risc de care nici nu ne dăm seama cum ar fi: telefonul, stres-ul, odihnă (somm) insuficientă. Dacă nu luăm în considerare acești factori, pe termen lung ei pot provoca depresie, anxietate, scleroză, meningită, epilepsie și multe altele. Din această cauză, vom împărtăși cu voi câteva reguli importante pentru viața de zi cu zi:

1. Alimentație sănătoasă;
2. Utilizarea controlată a telefonului;
3. Respectarea programului de somn.

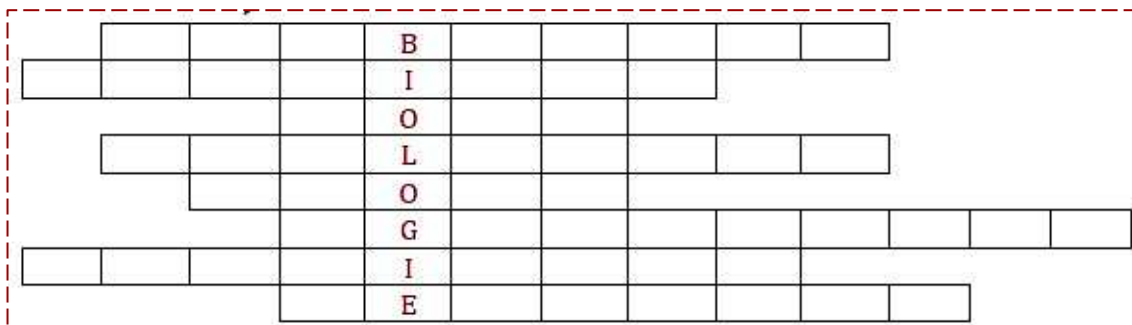
Igiena Sistemului Nervos

Lucru în echipă și realizarea proiectului:

După repartizarea grupelor, am decis să lucrăm câte două persoane. De partea scrisă, s-au ocupat Oana și Mădălina, documentându-se și găsind informațiile potrivite. Pe lângă asta, Miruna și Iulia au modelat cu ajutorul plastilinei un creier, care a fost mai apoi așezat pe machetă. Iar nu în ultimul rând, Nadia și Teodora au făcut o planșă creativă, cu poezii, ghicitori și un rebus. Am realizat această activitate cu mare interes, lucrând împreună.

Să trecem la ... JOACĂ!!

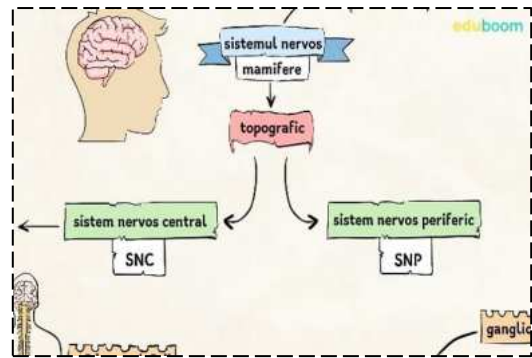
1. Stare normală și reversibilă a creierului, cu o durată de șapte-opt ore pe zi;
2. Ce detrimă continua stimulare a creierului;
3. Un hormon al stresului;
4. O boală care reprezintă un grup de tulburări neurologice de lungă durată, caracterizată prin una sau mai multe crize epileptice;
5. Este o activitate pe care o putem face în natură sau la sală, care previne patologiiile sistemului nervos;
6. Frica de locuri publice;
7. O boală care apare după cincizeci de ani și care se caracterizează prin lentoare în mișcare, rigiditate musculară și tulburări de echilibru,
8. Boală care se manifestă prin tristețe, lipsă de speranță etc.

Importanța muncii în echipă:

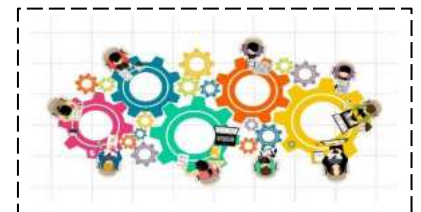
V-ați întrebat vreodată de ce este importantă munca în echipă? Ei bine aceasta nu este doar un lucru pe care profesorii vi-l dau de făcut la școală, munca în echipă reprezintă mult mai mult de atât. Aceasta promovează comunicarea ideilor ce se pot susține reciproc și facilitează colaborarea pentru a rezolva probleme. Important este și comportamentul, deoarece când se lucrează în echipă trebuie să existe încredere și respect între membrii echipei.

Făcând acest proiect la biologie, ne-a ajutat să ne fixăm mai bine informațiile despre sistemul nervos, să ne documentăm mai mult și, totodată, să ne distrăm toate într-un mod interactiv.

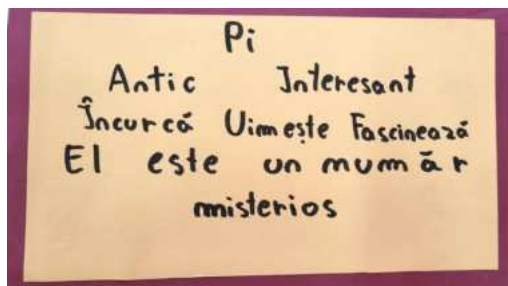
Ghicitoare:

„Encefal și neuroni
Meninge, centri nervoși
Și chiar măduva spinării
Toate într-unul adunate
Din ce sistem fac oare parte?”

**Oana și Nadia Beleț,
Miruna Popențiu,
Mădălina Herban, Iulia
Lucuța, clasa a VII-a A**

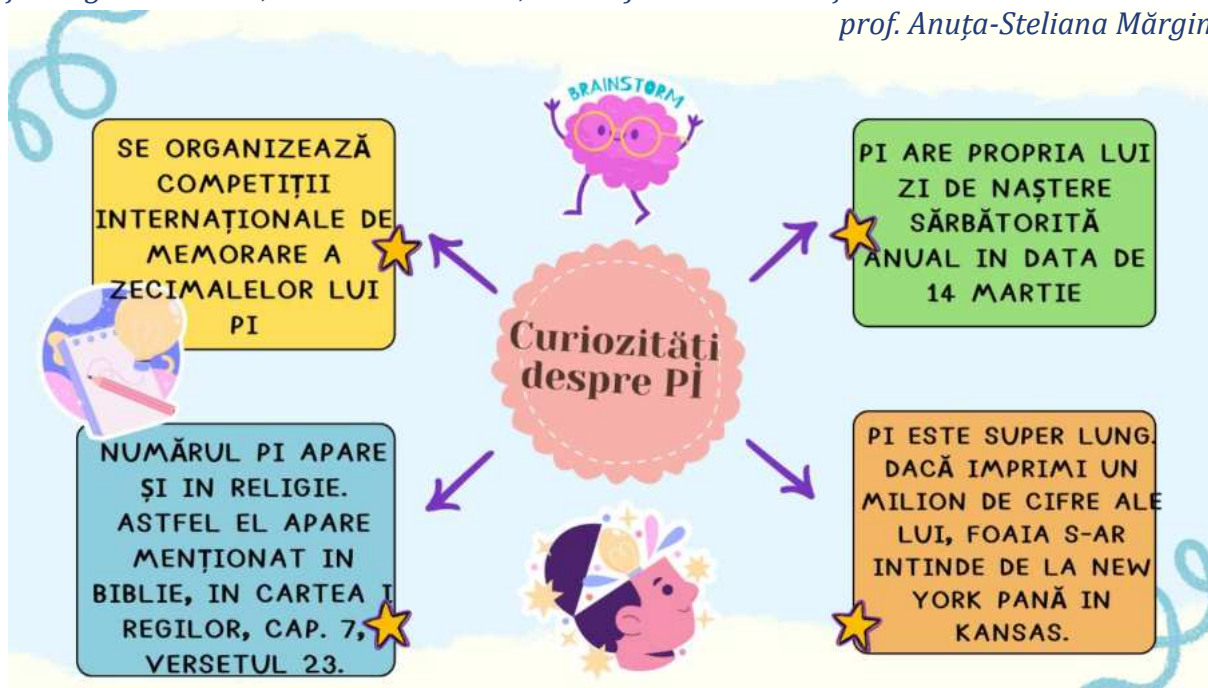
Descifrând misterele lui Pi

„Numărul π este ca un drum nesfârșit care se desfășoară în inima matematicii, dezvăluind mereu noi mistere și minuni cu fiecare cifră descoperită.”

De-a lungul secolelor, numărul π (pi) a stârnit fascinația matematicienilor și cercetătorilor din întreaga lume. Este unul dintre cele mai importante și omniprezente constante matematice, fiind folosit într-o gamă largă de domenii, de la geometrie și fizică până la inginerie și informatică. Cu toate acestea, există încă multe aspecte fascinante și inedite ale lui π care așteaptă să fie descoperite și înțelese. Și pentru a scăpa de întrebarea „Ce este Pi?” pe care elevii mi-o adresează an de an în momentul în care acest număr apare printre noțiunile de matematică pe care le predau, am provocat elevii clasei a VII-a B să se documenteze și să prezinte, atât mie, cât și colegilor de clasă, într-un mod inedit, ce au aflat. Iată ce a ieșit!

prof. Anuța-Steliana Mărginean

✚ Astfel, în anul 1879 a fost compusă o strofă de poezie, în limba franceză, cu ajutorul căreia se puteau reține primele 30 de zecimale ale numărului Pi.

„Que j'aime à faire apprendre un nombre utile aux sages!

Immortel Archimède, artiste, ingénieur,

Qui, de ton jugement, peut priser la valeur?

Pour moi, ton problème eut de pareils avantages.”

„Cât de mult îmi place să îi învăț pe înțelepți un număr util!

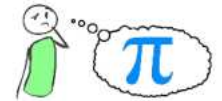
Nemuritorule Arhimede, artist, inginer,

Cine, după tine, poate să [îi] prețuiască valoarea?

Pentru mine, problema ta a avut astfel foloase.”

Numărând literele fiecărui cuvânt franțuzesc, avem partea întreagă a numărului Pi și primele 30 de zecimale: $\pi = 3,141592653589793238462643383279$

✚ În anul 2015, Ziua Pi a căpătat o importanță deosebită pe 3/14/15 la 9:26:53 (a.m. și p.m.), data și ora reprezentând primele 10 cifre ale

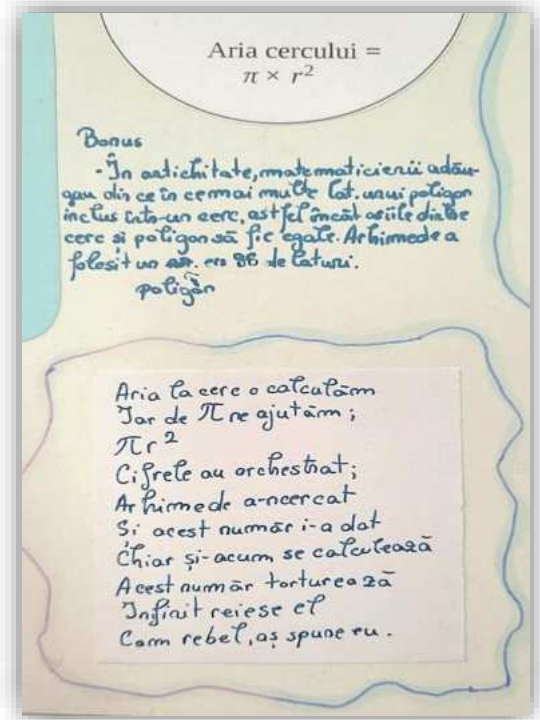
Poezii despre Pi

Eu, pi, o constantă matematică,
Nemărginită de zecimale încă,
Port un alai de cifre-n urma virgulei;
Tu m-ai putea reține, dacă vrei.

Am aflat că un tânăr student
Cu un raționament eficient
A memorat zeci de mii de zecimale
Dintre cele o sută de mii de trilioane.

Matematicienii și învățații au calculat
Arhimede, prin metoda epuizării, a aflat
Primele cifre ale valorii mele,
Încadrând cercul între două poligoane ideale.
Sunt destinat, după trecerea mileniilor,
Calcului circumferinței cercurilor;
De William Jones am fost numit Pi
Și-aduc matematicienilor numai peripeții.

Frățiță Sara

Multe cifre am eu
Știu și-ndur mereu,
O valoare infinită
De nimeni mărginită?
Cine sunt oare eu?
(Pi)

Pi e un număr important, ce trebuie iubit,
Din toate numerele neînsemnate, diamant
neasemuit.
Cei ce temeinic asta vor prețui,
Ei veșnic bine vor trăi
Și matematicieni desăvârșiți vor deveni!

Pi este numele meu,
Dat de matematicianul - Eu.
William Jones m-a botezat
După înșiriala cuvântului „perimetros”
Acest om școlăritat,
A reușit să facă din pi un număr faimos

Hunyadi Andreea

Pi, număr divin, etern și sublim,
Ce taină poți fi, în fiecare simț.
Cât de măreață e ecuația ta,
În lumea noastră, atât de vastă
și de strălucitoare.

Mărginean Alexandra

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”

Secțiunea

Concursuri și proiecte

educaționale

Grafică: Mara State, clasa a VII-a A

Educația pentru mediu.

Ce am învățat în Săptămâna Verde, 2023

În perioada 27 – 31 martie, cadrele didactice din Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” au propus elevilor o gamă largă de activități menite să aducă în atenția acestora fenomenul schimbărilor climatice care afectează planeta în ultimii ani, dar și metode de contracarare a acestui fenomen.

Activitățile desfășurate în cadrul Săptămânii Verzi au fost foarte apreciate de elevi. Aceștia s-au bucurat să descopere locuri noi în mijlocul naturii, să cunoască oameni implicați în protejarea mediului, fiind deschiși și pregătiți în a le urma sfaturile de bună practică.

Partenerii implicați în activitățile propuse au fost în mod deosebit asociații nonguvernamentale - Asociația Anii Drumeției, Asociația Tur Alpin, Asociația Apă Canal, Direcția Silvică Sibiu și Asociația Cu Verdele-n SUS.

Coordonator: prof. Raluca Filip

PROIECTUL „SĂ CREȘTEM O PĂDURE”, WORKSHOP DESFĂȘURAT ÎN CADRUL PROGRAMULUI EDUCAȚIONAL „SĂPTĂMÂNA VERDE”, 2023.

Proiectul „Să creștem o pădure” a fost realizat în parteneriat cu **Asociația Non-Guvernamentală „Cu Verdele-n SUS” Sibiu**. **Doamna Mary Thomits**, reprezentanta asociației, a realizat o expunere a problemelor cu care se confruntă asociația, dar și soluțiile adoptate.

Din temele abordate:

- Scurt istoric despre înființarea și activitățile asociației;
- Activități de voluntariat;
- Dezvoltarea de parteneriate cu instituții locale și naționale;
- Acțiuni de informare despre fauna și flora locală – măsuri de protecție;

Despre Asociația Non-Guvernamentală „Cu Verdele-n SUS” Sibiu:

Din experiența voluntarilor:

„Chiar și un singur pomișor plantat ne aduce o mare satisfacție și, vizitându-l, ne luminează sufletul și inima. Dăm un exemplu autorităților și oamenilor din jur că ne pasă.”

„Copii de doi ani participă la activitățile de plantare, chiar și un vârstnic de 82 de ani a fost dornic să salveze pădurea, să îi dea viață.”

„Lucrăm în siguranță. Suntem însoțiți de cadrele sanitare ale Crucii Roșii Române. Plantarea este însoțită de bucurie, de acorduri de chitară, de satisfacție și de entuziasm.”

„Vă rog din suflet! Reciclați! Generația mea a învățat despre reciclare la o vârstă fragedă. Aveam concursuri la școală cu cine aduce cele mai multe deșeuri de acasă. Trebuie să ținem cont că plasticul nu se descompune nici într-o sută de ani și elimină toxine. Se cunoaște deja că broaștele țestoase sunt pe cale de dispariție. Poluarea, defrișările... distrug natura din jurul nostru, iar sănătatea oamenilor este tot mai precară.”

O poveste amuzantă:

În primul an, când am participat la activități de împădurire, am găsit niște puieți plantați cu vârful în jos (rădăcina era deasupra solului). Am discutat cu domnul care tocmai îi plantase și am aflat că așa cred unii oameni că se pune pomul. Ne-am distrat pe cinste și, când a venit timpul să alegem un nume pentru organizația noastră, ne-am amintit de întâmplare și am stabilit că, în mod sigur, vom planta cu verdele în sus.

*Au participat la proiect:
prof. Raluca Filip – coordonator activitate
prof. Daniela Lorinczi, prof. Melina Popa
elevii claselor a IX-a D, VII-a A și VII-a B*

Cu Verdele-n SUS a luat ființă în toamna anului 2014 cu scopul de a implica sibiienii, prin activități concrete, în protejarea pădurilor din județul Sibiu. Considerăm că este foarte important ca generațiile viitoare să se bucure de tot ceea ce are de oferit natura, pornind de la premisa că pădurea este un ecosistem valoros, ce merită toate eforturile noastre pentru a fi conservat .

Partenerul principal al asociației este Ocolul Silvic, care a aprobat crearea asociației, dar și proiectele de mediu pe care le propune în fiecare an. Membri asociației sunt oameni cu suflet, care își dedică timpul liber activităților de conștientizare, dar și activităților practice, concrete, de îmbunătățire a mediului. Este vorba despre voluntari care au promovat asociația prin intermediul rețelelor de socializare și al afișelor, au ajutat asociația să obțină bani cu ajutorul cărora să aducă la viață proiectul lor de suflet: „Să creștem o pădure” – organizația a obținut parcele de pământ în Arpaș și în Șura Mare (județul Sibiu), pe care, împreună cu sute de voluntari, au plantat pomi. Suprafața împădurită a crescut de la an la an, periodic voluntarii verifică și întrețin pomii plantați.

*Sara Frățilă,
Larisa Radu, clasa a VIII-a B*

Noi, sibienii, suntem atât de privilegiați. Locuim într-o zonă pitorească înconjurată de Munții Făgăraș, ce domină perspectiva peisajului nostru urban, dar și de Munții Cindrel, care sunt sursa identității noastre locale (tradiții locale specifice creșterii oilor, aer curat, ape nepoluate, dar și oameni de cultură, filosofi, poeți).

Drumeția la munte spre locuri ce-ți taie respirația prin frumusețea lor sau vârfuri muntose care te apropie de Divinitate este unul dintre cele mai plăcute și provocatoare modalități de a-ți petrece timpul liber. Te descarcă de tumultul cotidian, lăsând astfel loc pentru încărcarea sufletului cu energia naturii.

Plantele, copacii, fauna, glasul pădurii sunt fascinante și indispensabile ființei umane. Respectul și admirația pentru natură sunt valori deosebite ce trebuie cultivate, promovate și împărtășite elevilor noștri.

Coordonator: prof. Raluca Filip

Drumeții montane cu elevii de gimnaziu

A fost prima dată când am luat parte la activități legate de reciclare și curățare a mediului înconjurător. Am aflat mai multe despre regenerarea pădurii și că pot să particip la plantarea de puiți și, implicit, la salvarea planetei. (Armenean Teodor, VIII A)

Drumeție în Munții Cindrel: descoperim Vf. Măgura, vizităm Căsuța din Munți și plantăm pomi fructiferi (vișin și păr), în colaborare cu Asociația Tur Alpin.

DRUMUL APEI

Activitatea din prima zi a Săptămânii Verzi a constat în descoperirea secretelor istorice ale orașului nostru și aflarea multor informații despre Asociația Apă-Canal, care a fost înființată în urmă cu 129 de ani. Reprezentanții asociației ne-au explicat modalitățile în care oamenii din vechime localizau sursele de apă. Apoi, ne-am plimbat prin Centrul Vechi și unui coleg - Tudor Purcar din clasa a VIII-a B - i-a fost înmănat Premiul Picușor, fiindcă a știut un lucru important despre istoria apei. (Sebastian Oloșutean, VIII B)

Am aflat care este drumul apei înspre casele noastre, elementele chimice utilizate pentru sterilizarea ei, metodele de separare a apei de impurități în timpul vizitei la stația de epurare din Poplaca. Am învățat cum este filtrată apa pe care o bem și cât de complicat este procesul de îndepărtare a toxinelor din această substanță. (Boldea Miruna, VIII A)

(Au participat la proiect elevii claselor a VIII-a a și a VIII-a B, diriginți: prof. Raluca Filip, prof. dr. Daniela Lorinczi)

Vizita la Stația de Epurare din Poplaca

O picătură de informație din Oceanul cunoașterii

Drumul apei - descoperim istoria alimentării cu apă a orașului Sibiu: sisteme de drenare și aducțiuni, primele fântâni publice, procedee de sterilizare, legătura dintre prezența apei potabile și epidemiile de holeră din trecutul Sibiului.

(Ghidajul a fost asigurat de reprezentanți ai Societății Apă Canal)

ȘCOALA VERDE 2023

„Omul nu este și nu va putea fi niciodată un stăpân al naturii, ci un partener înțelept al ei.”

Una dintre cele mai interesante activități la care au participat elevii clasei a VII-a B a fost cea organizată în colaborare cu Direcția Silvică Sibiu, Regia Națională a Pădurilor ROMSILVA. La propunerea părinților, și cu implicarea domnului inginer Trif Ioan Alin Cristian, am avut șansa de a vizita Direcția Silvică și de a afla foarte multe informații despre protejarea mediului, despre importanța pădurii în existența umană, despre controlul tăierilor copacilor din arealul Sibiului etc.

În prezentarea realizată de către domnul Trif s-a insistat asupra necesității protejării fondului forestier, dar și asupra cunoașterii legislației în vigoare, a păstrării și valorificării fondului forestier existent pe domeniul public al Sibiului, a necesității existenței ariilor protejate, în județul nostru fiind 15 obiective care fac parte din așa-numitele „Zone naturale protejate de interes național și monumente ale naturii”.

„Prin însăși natura sa, pădurea are o contribuție fundamentală asupra dezvoltării armonioase a ramurilor economiei unei regiuni. Ocupând teritorii întinse și regenerându-se în condiții naturale, ea a fost socotită multă vreme ca o resursă inepuizabilă. Produsele ei au avut un rol determinant în civilizația omului. Ele au fost recoltate fără nici o preluște și în cantități din ce în ce mai mari. Pe măsura evoluției sale, omul a intervenit în mod abuziv în viața pădurii suprasolicitând-o și secătându-i resursele. Considerându-se stăpân atotputernic, el a căutat să-i dirijeze procesele biologice, să-i schimbe structura și locul și să creeze culturi forestiere care să le înlocuiască pe cele naturale. În graba cu care a urcat treptele civilizației el n-a mai ținut cont și de ceilalți factori ai mediului său natural de viață. „Omul nu este și nu va putea fi niciodată un stăpân al naturii, ci un partener înțelept al ei”.

Andrei Mănițiu, clasa a VIII-a B

Coordonator: prof. dr. Daniela Pănăzan Lórcnczi

Proiecte de mediu: Planeta verde

Clasa a VI-a A, prof. Ramona Szasz

Colegii noștri mai mici au participat cu mare entuziasm la o serie de activități comune cum ar fi un traseul ghidat, „Drumul apei”, dar au desfășurat și alte proiecte dedicate Mediului: vizionare de film documentar, atelier de arte plastice și amenajarea sălii de clasă, precum și o vizită tematică la Biblioteca Județeană Astra.

Grafică:

Raluca Angelescu, Matei Dull, Paul Cupcea, Alexandra Bărbuș, Alexia Neiciu, Simina și Antonia Muntean, Carina Bunea, clasa a VI-a A

Primele așezări omenești

O CĂLĂTORIE ...în timp

Coordonator: prof. Marioara Vonica

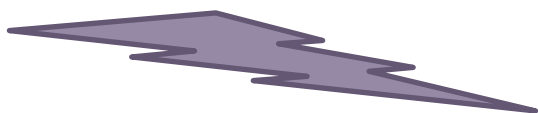
Din cele mai vechi timpuri oamenii au fost preocupați de îmbunătățirea nivelului de trai, ei folosind resursele naturale oferite de mediul înconjurător. Pentru a se proteja de intemperii au folosit la început peșterile, grottele, apoi au construit adăposturi primitive, iar astăzi așezările umane au clădiri atrăgătoare și sunt realizate din materiale de calitate. În luna octombrie, elevii clasei a VI-a, la tema „Așezări omenești”, au construit machete de adăposturi primitive și le-au prezentat în fața clasei precizând materialele folosite, avantajele și dezavantajele acestora.

Cum am realizat macheta:

Echipa noastră a construit două căsuțe: una primitivă și una modernă. Am construit casa primitivă din bețișoare de lemn. Structura de bază este alcătuită din piloni și o platformă rezistentă. Interiorul este decorat cu un covor, o masă și un scaun.

Căsuța modernă este realizată tot din bețișoare de lemn, dar este mult mai mare, pentru că locuințele din zilele noastre sunt mai mari decât cele din perioada antică. Această machetă nu este decorată, deoarece am dorit să arătăm că minimalismul este foarte popular în zilele noastre.

Anastasia Sasu, Jones Rebecca, Niculescu Raisa, Jones Gabriella

Machete realizate de:

Anastasia Sasu, Jones Rebecca, Niculescu Raisa, Jones Gabriella, Pîrvu Maria, Bichiș Radu, Daina Natalia, Neacșu Emilia, Pop Matei, Suciu Eliza, Călinoiu Tudor, Presăcan Natalia și Rusu Ecaterina.

Aventuri în Epoca de Piatră.

Pietruța și olăritul

În epoca de piatră, într-un sat din îndepărtatul continent care nu fusese încă descoperit de către europeni, trăia o fetiță. Aceasta se numea Pietruța.

Pietruța era o fetiță foarte cuminte și harnică. Aceasta iubea să o ajute pe mama sa, care meșterea vase și farfurii din lut. Ea își ajuta mama ducând vasele în căsuța alăturată atelierului, unde se afla cuptorul pentru ars.

Familia ei fusese însărcinată cu îndatorirea de a confecționa vase din lut pentru toți cei care aveau nevoie, sarcina urmând să îi revină Pietruței, deoarece mama acesteia era destul de bătrână și nu mai putea face față cererilor.

Aceasta își tot întreba mama când va fi rândul ei să preia atribuțiile familiei, însă mama îi spunea că trebuie să mai învețe meșteșugul.

Însă nici nu trecuseră bine cinci răsărituri, căci Pietruța fusese trezită brusc de niște strigăte puternice. S-a ascuns în cuptor și a rămas acolo până când liniștea s-a așternut peste sat. Spre seară, a fost anunțată că părinții ei dispăruseră și că trebuia să se apuce de lucru.

Văzându-se singură în fața mesei de olărit, aceasta se sperie, înțelegând de ce mama ei insistase că trebuie să mai învețe. Nu era pregătită!

În acel moment, ea realizează ce avea de făcut, trebuia să își găsească părinții și trebuia să o facă cât mai repede posibil, până nu era prea târziu. **(Maria Pîrvu)**

Știați că:

- ▣ Există și astăzi comunități care trăiesc în colibe construite din trestie, lemn sau lut;
- ▣ Constructorii antici foloseau planuri, modele și desene realizate după calcule matematice exacte pentru fiecare parte a clădirii - apeducte romane, pagode japoneze, piramide, sau edificii publice;
- ▣ În epoca actuală sunt folosite în construcții tehnologii avansate care folosesc cunoștințe din fizică, geologie, IT (Opera din Sydney, Centrul EPCOT din Florida etc.).

Bibliografie:

1. XXX - Enciclopedia Copiilor: Oradea, Editura Aquila, s.a.
2. Educație Tehnologică - manual clasa a VI-a: Editura Aramis, autori Marinela Mocanu, Loredana-Irena Săndulescu, Magda Dache

23 - 27 octombrie 2023

Experiențe trăite de elevii clasei a VI-a A
(diriginte prof. Ramona Szasz)

Luni, 23 octombrie 📖 📖+ ✨

Săptămâna a început cu o activitate care ne-a trezit pe toți. Este vorba despre **Crosul Inimii**, alergarea de rezistență, desfășurată la „Școala Regele Ferdinand”. Acolo am înconjurat terenul de sport din curtea școlii de câteva ori, în alergare ușoară la început, și mai spre sfârșit am terminat cu alergare de viteză. A fost o activitate foarte frumoasă, la care ne-am distrat de minune și unde primii elevi care au terminat cursa au fost premiați.

A fost într-adevăr o provocare mult mai grea decât m-aș fi așteptat.

În a doua parte a zilei am mers, cu autobuzul, la atelierul de ciocolată **Chocolate Delice**, unde un patiser ne-a povestit despre istoria ciocolatei și cum se prepară aceasta. La atelier am realizat chiar noi bănuți de ciocolată, ornați cu diverse toppinguri. Cât timp bănuții au fost puși la frigider pentru a se întări, am preparat un desert dulce și sănătos din rondelle de orez, unt de arahide, fructe proaspăt tăiate și să nu uităm de delicioasa ciocolată care a fost pusă deasupra cu un POLONIC! Acestea au fost delicioase și aș repeta această experiență zilnic.

Marti, 24 octombrie 🚗

Astăzi am vizitat **Academia Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu” Sibiu**. Acolo ne-au făcut un tur complet al Academiei. Am văzut sala lor de sport, sala de înot, sala de computere și o demonstrație cu câini dresați pentru investigații. Câinii erau foarte bine antrenați și mereu ascultau de stăpânii lor. Acest lucru m-a impresionat, mai ales că eu sunt o iubitoare de căței.

Acolo am învățat lucruri utile și am asistat la prezentări de tehnică și echipament militar, la exerciții demonstrative prezentate de echipele canine ale Centrului Chinologic, precum și la programul susținut de fanfara militară. Roboții au fost și ei în centrul atenției la acest eveniment. Unul dintre ei era un cățeluș care făcea mici sărituri și își mișca lăbuțele.

Miercuri, 25 octombrie 🧢 🍷 🌲

Astăzi am mers la **Arka Park Păltiniș**. A fost incredibil! La început, ne-au echipat cu hamuri și căști de protecție, iar apoi ne-au explicat cum să folosim carabinele. Sunt foarte ușor de folosit.

După ce instructorii au terminat cu explicațiile, am început să ne alegem traseele. Fiecare și-a ales un traseu și am început aventura. Mai întâi, am ales un traseu mai ușor, ca să ne obișnuim, iar după aceea, am început un traseu puțin mai greu, cel puțin așa am crezut noi. De fapt, alesesem unul dintre cele mai grele trasee, pe care ne-am zbatut din răspuțeri să reușim să-l finalizăm, dar tiroliana de la finalul traseului a compensat tot efortul depus.

De pe tiroliane puteai vedea încântătorii copaci colorați în toate culorile toamnei: galben, portocaliu, roșu și maro. Înălțimea până jos, la sol, de la prima tiroliană dintre cele trei era înspăimântătoare. Erau aproximativ 10-15 metri!

A fost, de departe, ziua mea preferată.

Joi, 26 octombrie 📄 🖨️

Astăzi am vizitat **Muzeul Atelier de Tipografie** din Sibiu. Acolo ne-au fost prezentate prese vechi, pe care le-am și folosit. Cu ajutorul acestora am tipărit invitații cu multe modele multicolore pe ele.

Vineri, 27 octombrie 🖋️ 📄 ❤️ ✨ ◻️

Astăzi scriu în acest jurnal o scurtă descriere a fiecărei zile din minunata noastră **Săptămână Altfel**. M-am distrat de minune în aceste zile împreună cu colegii mei dragi și cu draga noastră doamnă dirigintă, care a plănuțit cele mai frumoase activități pentru noi.

De-abia aștept să văd ce activități interesante vom mai face pe parcursul acestui an școlar. (Alexia)

SAPTAMANA ALTFEL clasa a 6 A

LUNI ☆	MARTI ☆	MIRCURI ☆	JOI ☆	IMPRESII ☆
● Crosul inimii	● Academia Fortelor Terestre	● Rasinari- jocuri	● Muzeul de tipografie	● Mi-au placut foarte mult toate activitatiile in special fabrica de ciocolata si excursia la Arka Parck pentru ca m-am distrat foarte tare.
				● Nu pot sa zic ca o activitate nu mi-a placut pentru ca toate activitatiile au fost minunate si am invatat ceva din ele.
● Fabrica de ciocolata				

Neiciu Alexia, Bărbuș Alexandra, Niculescu Raisa, Muntean Simina, clasa a VI-a A

23 - 27 octombrie 2023

Experiențe trăite de elevii clasei a VI-a B
(diriginte prof. Alexandra Bega)

Am participat, alături de colegii noștri din clasa a VI-a A, la o parte dintre activitățile descrise în paginile anterioare. Dar am avut și alte experiențe pe care le vom împărtăși cu voi în rândurile ce urmează:

Vizita la Biblioteca Județeană ASTRA

Vizita la biblioteca Astra a fost foarte plăcută și interesantă. Am aflat informații fascinante din lumea cărților și a literaturii. Doamna bibliotecară, care ne-a găzduit, ne-a explicat cât de importantă este lectura pentru noi, deoarece ea ne ajută să comunicăm mai ușor și ne dezvoltă imaginația. Am văzut **colecțiile de carte veche**, cărți care au fost tipărite între secolele XV-XVIII. Ceea ce mi s-a părut extrem de interesant este faptul că în trecut, cărțile nu erau scrise în limba română sau engleză, ci erau scrise în limba latină sau slavonă, limbi care nu se mai vorbesc în ziua de astăzi. Unele cărți aveau literele chirilice care sunt foarte diferite față de literele pe care le cunoaștem astăzi.

O istorie interesantă are și sala festivă a bibliotecii. Aceasta a fost construită în epoca modernă și a găzduit sute de evenimente. Această sală este cunoscută în istorie ca „**Prima sală de teatru român din Trasilvania**”.

Curs de prim ajutor

Cu toții cunoaștem faptul că există tehnici de prim ajutor folosite în cazul în care unei persoane i se face rău din anumite motive, dar nu toate persoanele știu cum să folosească aceste tehnici care pot face diferența dintre viață și moarte. De aceea, doi paramedici ne-au arătat cum să le folosim corect, cu ajutorul unui manechin. Primul pas, atunci când dorim să ajutăm o persoană inconștientă, este să ne asigurăm că suntem în siguranță (dacă ne aflăm într-un mediu toxic, pe carosabil...). Al doilea pas este să verificăm dacă persoana este conștientă sau nu și dacă mai respiră, punând obrazul pe fața acesteia. Înainte de a face manevrele de resuscitare, este nevoie să sunăm la 112.

Cum procedăm?

Ceea ce trebuie să facem este să punem podul palmei pe mijlocul sternului persoanei inconștiente, apoi punem mâinile una peste cealaltă și facem cate 30 de compresii. De asemenea, în locul acestei manevre, putem să facem respirația gură la gură care ajută la fel de mult ca și măsura de resuscitare. Dacă pacientul nu se trezește, trebuie să continuăm manevra până la sosirea echipajului SMURD. Nu uitați, orice ajutor contează!

Boriceanu Geanina, clasa a VI-a B

Experiențe trăite de elevii claselor a VIII-a

(prof. Raluca Filip, prof. dr. Daniela Lorinczi, prof. Delia Bonea, prof. Daniela Găvan, prof. Dumitru Cătălin)

Asta e esența sportului: să mergi până la propriile limite și să vezi dacă ești în stare să treci dincolo de ele. (Pascal Bruckner)

Competițiile sportive

Școala Altfel a fost presărată și de numeroase competiții sportive. Clasa noastră (a VII-a A), a jucat cu clasele a VII-a B și a VIII-a B. Meciurile de volei au fost echilibrate, dar ne-am impus cu un scor pozitiv. Titularii echipei noastre au fost: Victor, Șopi, Iancu, Vlad, Karina, Flavius. Pe lângă aceștia am avut și rezerve: Andrei, Larisa, Ana, Andreea și Maria. Arbitrul a fost Munty, care a arbitrat extraordinar. Antrenarea noastră a fost doamna profesoară Găvan Daniela. Aceasta ne-a pregătit printr-o serie de antrenamente intensive și eficiente (ca la Barcelona). La finalul zilei, am plecat acasă victorioși. Am câștigat „Cupa Lazăr”!

(Mihalache Victor, clasa a VIII-a A)

Din fericire, echipa noastră a câștigat toate meciurile. Am avut o experiență minunată deoarece iubesc orice sport sau competiție. Toate acestea au fost posibile cu ajutorul profesoarei de sport Găvan Daniela.

(Vlad Ambrosie, clasa a VIII-a A)

Descoperim frumusețile naturii. Drumeție în Munții Cindrel (traseu turistic Gura Râului-Rășinari)

Anul acesta școlar am descoperit un alt traseu turistic din Munții Cindrel. O rută mai scurtă care leagă teritoriul administrativ al localității Gura Râului cu cel al satului Rășinari. Drumeția a fost organizată în cadrul Programul Anii Drumeției, un proiect al Consiliului Județean pentru promovarea turistică a județului Sibiu. Am descoperit peisaje spectaculoase, păduri seculare, floră montană rară, panorame superbe cu piscuri montane și localități limitrofe. Importante sunt și informațiile legate de floră și faună pe care le-am primit de la inimosul nostru ghid, doamna Dana Băncioiu.

Călător prin țara mea. Vizită la Cazanele Dunării

Au participat la excursie elevii claselor a VIII-a însoțiți de prof. Raluca Flip, prof. Daniela Pănăzan

În acest an, în *Săptămâna Altfel* am mers împreună cu doamna dirigintă și colegii mei la Cazanele Dunării.

O experiență inedită, care mi-a plăcut cel mai mult, a fost plimarea cu șalupa pe Dunăre. Peisajele văzute erau spectaculoase și pline de culoare. Am văzut statuia lui Decebal, care ne-a impresionat pe toți prin imensitatea ei, apoi am văzut Tabula lui Decebal, despre care am aflat că a fost scufundată și reconstruită deasupra apei. La întoarcere, am vizitat rezervația naturală Cheile Carașului, cu Peștera Liliacilor. Această experiență va rămâne cu siguranță în memoria mea datorită locurilor frumoase pe care le-am vizitat și a timpului *altfel* petrecut împreună cu colegii mei.

(Fleacă Larisa)

Cine amestecă în Cazane?

Săptămâna altfel a început în forță – cu o excursie la Cazanele Dunării. Am trecut pe la sălașul strămoșesc al Trovanților, am coborât în Peștera Muierilor (unde eu am coborât și mai mult sub povara tavanului jos), după care am admirat ansamblul Calea Eroilor, conceput de Constantin Brâncuși, cu maiestuoasa Coloană a Infinitului, cu sobra Masă a Tăcerii, cu împietrită Alee a Scaunelor și cu singuratica Poartă a Sărutului. După aceea, ne-am oprit în locul în care urma să stăm peste noapte – stațiunea Băile Herculane. Acolo ne-am oprit la Pensiunea Paradis și am luat masa, după care am pornit în pribegie, în aerul feeric care se abătea asupra noastră învăluindu-ne încet, în căutarea statuii lui Hercule. După ce am traversat calea întunecată a serii ce picura încet asupra Herculanelor, am ajuns la picioarele de bronz ale lui Hercule, împietrite în glorie. Iar apoi m-am târât prin noapte până la hotel unde singurătatea s-a scurs în mine și nu am putut dormi...

A doua zi, am pornit la drum odată cu soarele, spre largul Dunării... Cazanele fierbeau și bolboroseau, stârnite parcă de însuși Hercule străjuit de chipul din stâncă a lui Decebal, printre picăturile amare de ploaie. Apoi am făcut o ultimă oprire la Drobeta-Turnu Severin, unde am fost surprinși de măreția ruinelor unui castel străvechi și de cea a turnului de apă... Iar la sfârșit, la întoarcere, m-am scufundat într-o mare de senzații... A fost teribil... de minunat!

Și... am rămas fără cuvinte... le-am epuizat pe toate cele care mi-au venit în minte... cel puțin până data viitoare.

(Băilă Cristian)

În săptămâna altfel am vizitat Cazanele Dunării, însă în drum spre destinație ne-am oprit la Târgu-Jiu, la Coloana Infinitului. Am vizitat parcul în care sunt expuse sculpturile lui Brâncuși și, datorită priveliștii frumoase, ne-am oprit să facem fotografii.

Am aflat multe informații despre viața artistului român Constantin Brâncuși, dar și despre opera sa. De exemplu, Coloana Infinitului a fost inaugurată la 27 octombrie 1938, are o înălțime de aproximativ 30 de metri și este compusă din 16 module octaetrice suprapuse. Dar ideea realizării unei coloane a infinitului este mai veche, au existat și alte variante anterioare ale acesteia realizate din lemn.
(Vîrcolacu Călin)

Cea mai palpitantă aventură din excursie mi s-a părut plimbarea cu vaporul pe Dunăre, la Orșova.

Drumul de la Cazane la Orșova a fost interesant, dar la Orșova a fost ceva cu adevărat fantastic. Acolo, am putut observa copacii cu frunze verzi ca smaraldul, iar Dunărea, fluviul nostru nemărginit, de culoare albastră ca a cerului care ne veghează în fiecare zi, ne-a lăsat să plutim pe el, cu gândul la minunățiile ce ne așteptau în clipele următoare, deoarece Dunărea este înconjurată de peisaje de poveste în care fiecare moment devine din ce în ce mai captivant.

A fost o aventură în care am avut parte de bucurie și de mult entuziasm pe care le-am trăit alături de colegii mei de clasă. Am dobândit multe amintiri de neuitat.
(Bokor Radu)

... Timpul a trecut atât de repede încât nici nu ne-am dat seama că am ajuns la Băile Herculane. Am vizitat centrul localității și am rămas profund impresionați, dar și indignați de aspectul clădirilor istorice din cea mai veche stațiune balneară din România. Este atât de trist faptul că această stațiune, care are un trecut istoric atât de bogat, de grandios, un loc de referință pe harta țării noastre încă din timpul lui Traian, este atât de degradat. Cred că este cel mai trist și mai pustiu oraș pe care l-am văzut vreodată.
(Armenean Teodor)

Grafică: Diana Stoica, clasa a VIII-a A

Descoperim Peștera Muierii. Știai că?...

Una dintre opriri a fost la Peștera Muierii, în județul Gorj. Ghidul nostru ne-a povestit despre istoria acesteia, despre faptul că peștera adăpostea foarte mulți copii și femei, atunci când bărbații plecau la război. Cele mai vechi dovezi ale utilizării ei datează din anul 1870 și este prima peșteră electrificată din România. Surpriza și bucuria acestei vizite au fost cei doi lilieci pe care i-am trezit și care au zburat deasupra noastră.

(Ludoșan Eduard)

Peștera are o lungime de aproximativ 7000 m. Ea este așezată pe patru niveluri, dar vizitatorii au acces doar la primul nivel. Am văzut aici mai multe încăperi: Sala Altarului, Valul Altarului, Amvonul, Candelabrul Mare și am vizitat Stânca Însângerată, denumită așa din cauza scurgerilor oxidului de fier.

(Buta David)

Aici a trăit ursul de peșteră care este cel mai mare urs din istorie. El măsoara aproape doi metri și avea la maturitate o greutate de 1000 de kg. Ursul de peșteră a dispărut acum 24.000 de ani în timpul glaciațiunii.

(Iancu Alexandru)

MESAJ CĂTRE VIITORII LICEENI

Orice provocare poate fi începutul unei experiențe de formare!

prof. Oancea Monica-Maria

„Joacă-te învățând – Învată jucându-te”

În rândurile ce urmează mi-am propus să prezint proiectele câtorva elevi din clasa a XI-I, profil matematică-informatică, intensiv. Pe parcursul mai multor ore, ne-am folosit de platforma Classroom, de softurile Canva, Powerpoint, Minecraft și de abilitățile de realizare a problemelor în C++, mediul de programare CodeBlocks. S-a lucrat în echipe de doi elevi, fiecare echipă a dat dovadă de creativitate aplicată pe tema labirintului după studierea tehnicii de programare Backtracking în plan. S-au dezvoltat abilități de lucru în echipă și fiecare a contribuit cu imaginația proprie.

Ce este Labirintul?

Se cunoaște că labirintul poate reprezenta o provocare de a parcurge un traseu plin de surprize, ce se poate încheia cu un final fericit sau nu. În informatică, labirintul se prezintă ca o zonă memorată într-un tablou bidimensional, ce poate conține numere cu diferite semnificații. Aplicând corespunzător algoritmul, cu validarea datelor, se determină soluția optimă ce conduce la rezolvarea cu succes a problemei.

Problema maimuței:

Într-o cameră cu dale pătrate se află o maimuță și niște banane. Numărul bananelor, poziția maimuței și pozițiile bananelor se citesc de la tastatură. Maimuța se poate deplasa în fiecare din cele opt poziții vecine. Energia consumată este egală cu o unitate la deplasarea ortogonală, respectiv 1.41 unități pentru deplasarea pe diagonală. Se cere traseul optim și energia totală consumată de maimuță pentru a ajunge la toate bananele. Traseul optim este identificat printr-o energie consumată minimă.

Dacă dimensiunea camerei este 3×4 , $nb=4$, pozițiile bananelor sunt (1,2) (2,1) (3,2) (3,4), iar poziția inițială a maimuței (1,4), atunci un traseu este: (1,4),(1,3),(1,2),(2,1),(3,2),(3,3),(3,4) iar energia consumată este 6.82. (Vlad H. și Ionuț N.)

Problema melcului:

Un melc se află pe o masă unde sunt așezate prisme, fiecare având baza un pătrat de latura 1 și diverse înălțimi. Pe una din prisme se așează melcul care poate trece de pe o prismă pe alta (paralel cu marginile mesei) numai dacă prismele au aceeași înălțime sau dacă melcul coboară. Să se precizeze dacă și pe ce traseu poate melcul să coboare de pe masă.

Se pot observa soluțiile dacă se pleacă din rândul doi, coloana doi. (Tudor T.)

PROBLEMA LABIRINTULUI

Gigel dorește să meargă la ziua de naștere a Vioricăi, iar misiunea noastră este să îl ajutăm să descifreze labirintul spre petrecere. Fiecare încăpere prin care trece are 4 uși, fie deschise (notate cu 1), fie închise (notate cu 0).

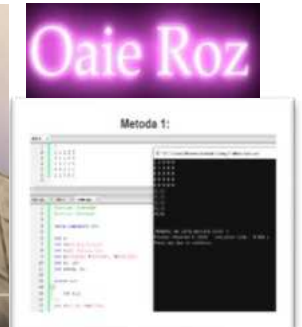
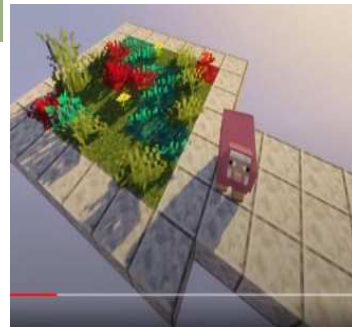
Trebuie să găsim cel mai scurt drum, să nu întârzie Gigel la petrecere!!!!

(Beatrice C.)

Proiectul „Oaie Roz” - poate fi vizualizat prin intermediul platformei Minecraft. Cred că majoritatea a auzit de el. Minecraft este axat pe creativitate și construcție, permițând jucătorilor să construiască, folosind o multitudine de cuburi, într-o lume tridimensională.

Printre celelalte activități din cadrul jocului se numără explorarea, adunarea resurselor, meșteșugul și construirea uneltelor, dar și lupta. În proiectul meu am fost nevoit să creez un program în care o oaie roz trebuia să meargă și să mănânce iarba albastră. Dacă mănâncă/calcă altfel de iarbă, acestea îi cade lâna și moare. (Silviu G.)

Se poate observa, din proiectele surprinse prin imagini, că cerințele problemelor sunt din povești sau din viața reală. Indiferent de tema propusă, algoritmică reușește să simuleze perfect rezolvarea corectă a cerințelor, programul preia datele, aplică cerințele, se iau decizii, se folosesc funcțiile studiate și soluțiile se prezintă în diverse forme.

Revin la ideea că învățarea se poate face aparent prin joacă, iar rezultatele sunt spectaculoase, răsplătite cu nota zece și satisfacția misiunii împlinite. (prof. Monica Oancea)

Problema bebelușului

Problema bebelușului

Pașă Irena, Monica Luca

Clasa a XI-a

Conținutul proiectului

- 01 Cerința problemei
- 02 Date de intrare/ieșire
- 03 Animație cu rezolvarea problemei
- 04 Program C++
- 05 Verificare program C++

Date de intrare/ieșire

Se citește o matrice de dimensiuni $n \times m$ și un număr natural k . Datele de intrare sunt reprezentate prin valoarea 1, uși închise prin valoarea 2 și cele deschise prin valoarea 3. Din poziția în care se află, bebelușul dorește să exploreze apartamentul, deplasându-se exclusiv ortogonal. Acesta poate trece prin ușile deschise și prin pătrățelele cu valoarea 0. Se citește o matrice de dimensiuni $n \times m$. Apoi, se citește coordonatele bebelușului și matricea care reprezintă schema apartamentului. Datele de intrare și de ieșire se pot observa în imaginea din stânga.

Se dă schema unui apartament, reprezentată din numere de la 0-3. Un bebeluș este plasat într-o anumită poziție aleasă și se cere să se marcheze terenul parcurs de acesta cu cifra '4'. Pereții sunt reprezentați prin valoarea 1, ușile închise prin valoarea 2 și cele deschise cu valoarea 3.

Din poziția în care se află, bebelușul dorește să exploreze apartamentul, deplasându-se exclusiv ortogonal. Acesta poate trece prin ușile deschise și prin pătrățelele cu valoarea 0. Se citește o matrice de dimensiuni $n \times m$. Apoi, se citește coordonatele bebelușului și matricea care reprezintă schema apartamentului. Datele de intrare și de ieșire se pot observa în imaginea din stânga. (Irina P., Luca M.)

Preluăm ștafeta!!!

ONLINE – Ora de programare!

prof. Staroste Tațiana

Unul dintre cele mai discutate subiecte din ultimii ani este cel despre job-urile viitorului și despre cât de importantă este programarea în această schimbare. Pentru că evoluția rapidă a tehnologiei va însemna o revoluție importantă pe piața muncii și nu numai, iar cunoașterea unui limbaj de programare va oferi o serie de beneficii, indiferent de domeniul în care vei activa.

Codificarea și programarea sunt competențe cheie care vor deschide noi posibilități elevilor și studenților. Învățarea programării ne ajută să înțelegem lumea în schimbare rapidă din jurul nostru. Programarea este mai mult decât o activitate bazată pe logică, care stimulează abilitatea de a rezolva probleme (problem solving) sau gândirea critică. Comunicarea și creativitatea sunt alte două beneficii importante de care elevii au parte prin învățarea programării.

În acest context, elevii claselor a V-a și a VI-a ale Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu au participat la două activități de învățare intensivă a programării și a codificării în lunile octombrie, respectiv noiembrie 2023.

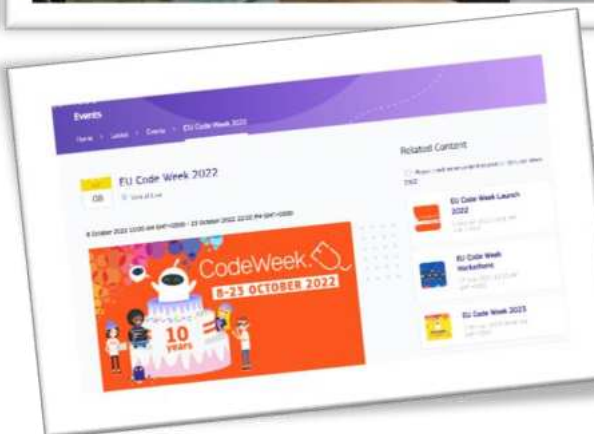

În perioada 7-22 octombrie 2023 a avut loc la nivelul Uniunii Europene Săptămâna de Programare #Codeweek. EU Code Week este o inițiativă de bază care își propune să aducă codificarea și alfabetizarea digitală tuturor într-un mod distractiv și captivant. În cadrul orelor de Informatică și Tic elevii claselor a 6-a ale școlii noastre au accesat pagina dedicată acestui eveniment și au avut de ales din șase teme distractive pentru a codifica personaje interactive în lumea pe care ei au creat-o.

Întotdeauna, primul program pe care îl creează elevii este cel care afișează mesajul "Hello, world!", astfel că elevii au început să programeze afișând pe ecran exact acest mesaj.

În luna noiembrie 2023, cu ajutorul a doi programatori profesioniști, elevii clasei a V-a B au învățat să-și creeze propriul joc în cadrul unui Hackaton de programare. Bit&R Hackathon a fost un eveniment de două zile în care copiii au învățat codificarea în HTML, CSS și JavaScript folosind platforma Bit&R. La sfârșit, își pot împărtăși proiectele în mod public pe platforma Bit&R pentru ca alții să le vadă sau să se joace. Evenimentul a fost plin de codificare, jocuri distractive și pauze de relaxare.

(prof. Tațiana Staroste)

„Joacă-te învățând – Învăță jucându-te”

Elevii au savurat din plin acest eveniment, chiar dacă a fost un pic mai lung, mărturiile lor demonstrând setea lor pentru cunoaștere și pentru acest domeniu atât de interesant și de prezent în viețile lor.

Ora de programare!

„Hello, world!”

H
A
C
K
A
T
O
N

Bit&R

#Codeweek

Surse de informare:

- <https://adfaber.org/de-ce-toata-lumea-vorbeste-despre-programare/>
- <https://codeweek.eu/>
- <https://bitandr.com/hackathon>

Pentru mine a fost foarte frumos și foarte important pentru că eu sunt pasionat de programare și îmi doresc să progrez în acest domeniu care este foarte folositor, dar și distractiv.

David Prodănoiu

Mie mi s-a părut foarte interesant, am descoperit un alt univers și am învățat foarte multe lucruri. Am văzut cum lucrăm cu o hartă interactivă și am învățat ce înseamnă metavers sau securitate cibernetică.

Antonia Luțaș

Pentru mine a fost captivant acest proiect, pentru că am programat pentru prima oară. Îmi doresc de mult timp să învăț programare. A fost un pic greu, dar a meritat.

Dragoș Neagu

Mie mi s-a părut foarte distractiv să învățăm să programăm în HTML, CSS și JAVA SCRIPT. A fost o experiență unică, iar doamnele au fost foarte blânde și răbdătoare cu noi. Ne-au explicat până am reținut cu toții noile noțiuni, iar când cineva nu înțelegea ceva îi explicau până când pricepea, iar la final am primit biscuiți! A fost una din cele mai minunate lecții și mi-a fost foarte ușor să rețin!

Ștefan Ghișe

Cred că a fost o experiență amuzantă și în același timp interesantă și sigur lucrurile învățate aici ne vor ajuta pe viitor.

Daria Burdușel

Mi-aș dori să mai avem astfel de activități antrenante. Am fost tot timpul concentrată la informațiile primite. Timpul a trecut foarte repede și subiectul a atras atenția tuturor.

Natalia Fodor

CUM AM DEVENIT FUNDRAISER LA 9 ANI

Jurj Matei, clasa a V-a B

A fost odată ca niciodată... stați, stați, nu dați pagina pentru că nu urmează o poveste de adormit copii, ci urmează povestea participării noastre la Maratonul Internațional al Sibiului.

Povestea noastră nu începe în anul 2017, când am alergat prima oară, ci începe atunci când ne-am născut, în anul 2012.

În România, unul din zece copii se naște prematur. Doi din douăzeci am fost eu și fratele meu, David. Fiind atât de mici, am avut nevoie timp de șase săptămâni de incubatoare, aparatură și îngrijiri medicale.

Pe atunci, aparatura nu era chiar de ultimă generație, iar condițiile din spitale erau foarte rele. De aceea, când mama noastră ne-a adus acasă, a hotărât că pentru a se schimba ceva este nevoie de mai mulți oameni și de implicarea lor. Atunci a decis să se implice în proiectele asociației Baby Care. Unul dintre acestea a fost participarea la maraton.

De atunci, mama a participat la acest proiect an de an, și când aveam numai patru ani ne-am alăturat, eu și fratele meu.

În anul 2017, mama noastră a câștigat titlul de cel mai bun Fundraiser al maratonului, iar banii strânși de ea au fost destui pentru a cumpăra un incubator. Vă spun un secret ... unul din incubatoarele de acolo îi poartă numele :).

După atâția ani, ne-a predat nouă ștafeta, ne-a învățat cum să facem și ne-a ajutat... așa că, în 2019, fratele meu a câștigat acest premiu, iar în 2021, eu am fost cel care a reușit să strângă cei mulți bani dintre toți copiii înscriși în proiecte.

Împreună cu colegii mei de clasă

Să fii fundraiser este o mare responsabilitate pentru că oamenii trebuie să creadă la fel de mult ca tine în proiectul tău, trebuie să fii sincer și implicat pentru a-i convinge. Pentru mine acest concurs a însemnat foarte mult, pentru că am vrut să dau o șansă în plus la viața micuților ce urmau să se nască la Maternitatea din Sibiu și am vrut să răsplătesc, în felul meu, ajutorul primit cu ani în urmă.

Ce a însemnat activitatea mea de fundraiser? Probabil că vă întrebați. Să știți că nu este deloc ușor, dar atunci când îți dorești cu adevărat, totul devine mai simplu.

Vă puteți imagina un copil de nouă ani povestind oricui îl întâlnea despre ventilatorul pe care trebuia să-l cumpărăm și despre cum acesta va putea salva viețile altor copii? Ba chiar le ceream tuturor să doneze pentru asta? Într-un final, am reușit să-mi conving învățătoarea și colegii de clasă, să alerge împreună cu noi. M-am gândit că și taxa lor de participare ar putea ajuta la obținerea sumei necesare. Așa că, în acel an, am alergat împreună cu ei.

Cu banii donați de oameni noi, împreună cu ceilalți participanți, am reușit să cumpărăm un ventilator care îi ajută pe copiii născuți prematur, la fel ca pe noi, să respire. Îi ajută să trăiască.

Știți ce a fost cel mai dificil? A fost faptul că, după luni întregi în care am rugat oamenii să doneze, a trebuit să mă țin de cuvânt, să fiu la start în ziua maratonului și să termin cursa.

Nu sunt o fire sportivă, așa că mi-a fost mai ușor să le vorbesc oamenilor despre ventilatoare, prematuri și donații decât să alerg 1200 de metri. Dar eu știu că toate lucrurile importante în viață se obțin cu greu, așa că am fost foarte fericit că am terminat cursa cu bine. Înainte de fiecare cursă, emoțiile sunt atât de mari încât simți că-ți sare inima din piept, dar gândul la cauza pe care o susțineam m-a făcut să merg tot înainte.

Sunt fericit să știu că ajutorul meu și al familiei mele a însemnat o parte din felul în care sunt salvați copiii prematuri de astăzi.

Mi-aș dori ca mai mulți oameni să fie implicați și interesați de problemele altora.

Valoarea unei persoane constă în ceea ce este capabil să ofere și nu în ceea ce este capabil să ia.

(Albert Einstein)

Drumul de la joacă la performanță

Orice provocare poate fi începutul unei experiențe de formare!

Perioada copilăriei simbolizează vârsta la care începem să descoperim lumea, vârsta la care, în funcție de înclinațiile firești și de modelele exterioare, identificăm preocupări care ne fac plăcere și ne relaxează. Practicate constant, acestea pot să ajungă un hobby permanent sau chiar o profesiune. Vă invităm în rândurile ce urmează să urmăriți preocupările colegilor voștri din clasa a V-a B.

Tenisul este un joc de echipă

(Natalia Tudor)

Mă numesc Tudor Natalia. Practic tenisul, un sport minunat. Când merg la tenis sunt foarte liniștită și relaxată. Desigur, tenisul nu este ușor. Acesta este un sport care îți antrenează forța, mușchii, alergatul și agilitatea. Cu cât practici acest sport mai mult, cu atât devii mai priceput.

Practic acest sport de trei ani. Pentru a juca tenis, ai nevoie de o rachetă și o minge. Nu poți să joci singur, trebuie să ai și un partener sau un adversar. Diferența dintre un partener și un adversar este una destul de mare. Cu partenerul poți să joci de plăcere, dar cu adversarul joci cu punctaj. Tenismena mea preferată este Sorana Cîrstea. Visul meu este să ajung și eu ca Sorana, fiindcă ea este foarte pricepută și talentată. Desigur, mă inspiră și alți jucători.

(Catherine Pulsifer, Pași mici)

Nu dezvoltăm nimic cu un singur pas uriaș. Indiferent cine ești sau ce faci, fiecare dintre noi a trebuit să facă o mulțime de pași individuali pentru a îndeplini o sarcină, o slujbă, o carieră sau chiar un hobby. Fiecare pas servește pentru a ne muta înainte chiar dacă este un centimetru la un moment dat.

Câteva informații și avantaje ale tenisului:

- te ajută să gândești rațional: adică, la tenis, ca să câștigi un punct, trebuie să pui adversarul în dificultate, astfel spus ai nevoie de o strategie de joc;
- te ajută să te dezvolți armonios: fizic și mental.

<https://mesajele.com/viata/citate-hobby-cuvinte-inspirate-ale-intelepciunii>

Constant în aer

(Antonia Luțaș)

Am multe pasiuni, dar majoritatea sunt destul de comune, deci am ales să vă prezint ceva mai neobișnuit. „Circul”. Nu, nu mă refer la termenul “Circ” sub binecunoscuta formă de “scandal”, ci adevăratul Circ. Cel în care te cațeri pe un trapez (chestia aia care seamănă cu un leagăn) sau pe un tissu (bucățile alea de material, de obicei roșu), să jonglez, să fac acrobații. Cel mai mult îmi place tissuul. Îți permite să inventezi, să îți publicul cu sufletul la gură când te înfășori în el până sus și îți dai drumul, să zbori. Unul dintre beneficiile circului este că oricând greșești sau pierzi o bilă la jonglat poți să o faci să arate ca și cum îți doreai să se întâmple sau dai vina pe cineva absolut „random din public”.

Prima oară când am interacționat cu el a fost acum trei ani, când am fost într-o tabără la Murani, lângă orașul Timișoara.

Mi-a plăcut nespus, iar acum merg în fiecare vară și am primit și un tissu pentru a-mi spori abilitățile. Legat de asta, aș vrea să le mulțumesc minunaților mei mentori în acest domeniu, Imi și Uca. Sunt cei mai buni tutori pe care i-am avut până acum (să fim serioși, după părinți). Mii de mulțumiri! (în fine, dacă o să vedeți asta...)

Circul a scos la suprafață tot ce am eu mai bun, de aceea este hobbyul meu nr. 1. Mi-am făcut o mulțime de prieteni în tabere și de abia aștept să îi revăd. Circul mă face să mă simt liberă, ca o pasăre în bătaia vântului. Vă recomand cu drag această activitate!

Origami - hobbyul meu

(Daria Burdușel)

Hobbyul meu este să fac origami. Am descoperit că am această pasiune uitându-mă pe YouTube și repetând fiecare pas în crearea unui suport de creioane din hârtie.

În acest an școlar m-am înscris la cursul de origami organizat la Palatul Copiilor din Sibiu. Până acum am învățat tehnica de realizare și am început să fac primele mele piese. Lucrez și acasă și am creat un Moș Crăciun pe care o să îl dăruiesc mamei. Dar am realizat și alte lucrări, printre care câteva inele, un iepuraș și un suport de telefon.

Nu merg singură la acest curs, merg împreună cu Sofia, cea mai bună prietenă a mea. Mie îmi place să fac origami. Sper să rămână o pasiune și în viitor.

Drumul de la joacă la performanță

Orice provocare poate fi începutul unei experiențe de formare!

Echitația - pasiunea mea

(Daria Săvoiu)

Echitația este un sport special, pot spune chiar neobișnuit, pentru că este realizat cu ajutorul unui cal cu care trebuie să te înțelegi foarte bine pentru a reuși să îl practici.

Numele meu este Daria, am 11 ani și, cred că v-ați dat seama, echitația este hobbyul meu. Eu am mai multe pasiuni, însă am alessă v-o prezint pe aceasta, fiindcă pentru mine reprezintă o bucurie, o deconectare de la viața de zi cu zi, pentru că mereu îmi oferă o stare de libertate. Dacă aș putea, aș retrăi momentele pe care le petrec călare zi de zi, oră cu oră și minut cu minut.

Am început să călăresc la vârsta de cinci ani. Sora mea lua cursuri de echitație și în timpul acela, într-o zi de toamnă, am încălecat prima oară pe un cal. Nu am avut emoții, m-am simțit foarte bine și atunci am dorit să retrăiesc acel moment, așa că, oricând aveam ocazia, mergeam la plimbări sau luam lecții. Acest lucru îl fac și în prezent, dar în plus față de atunci, merg și în tabere.

Pot spune că această pasiune mi-a deschis multe drumuri, cum ar fi înclinația spre limba engleză. Totul a pornit de la dorința mea de a mă informa cât mai mult despre echitație. Citeam multe cărți, vizionam multe videoclipuri, dar toate în engleză, deoarece știam că Anglia este o țară mult mai dezvoltată din punctul de vedere al echitației, așa că am decis să preiau informațiile de la experți. Astfel, m-am îndrăgostit de această limbă, vorbind-o zi de zi și îmbogățindu-mi vocabularul cu multe cuvinte noi.

Pentru că îmi imaginam o lume plină de cai, am decis ca toate informațiile și dorințele mele să fie transpuse într-o lume în miniatură. În acest fel, am creat un spațiu de joacă din lemn, decorat cu multe accesorii ce se găsesc la o herghelie reală, în care se adăpostesc cinci cai. Acest spațiu este subiectul principal al cărții scrise de mine, „Daria & Horses book”, în care explic toate jocurile pe care le-am conceput cu ajutorul spațiului de joacă, în engleză, printre care am introdus și informațiile pe care le-am acumulat în timp.

Acestatea fiind spuse, doresc să vă transmit că este foarte important să credeți în pasiunile voastre, fiindcă acestea vă pot crea noi experiențe sau vă pot deschide noi drumuri, cum s-a întâmplat în cazul meu.

Ce înseamnă muzica pentru mine?

(Baciu Vlad Mihai)

Hobbyul meu este muzica. Încă de mic, doamna educatoare mi-a remarcat talentul. Am început să cânt încă de la șase ani, iar profesorul meu de muzică a rămas impresionat când m-a auzit. Genul de muzică care îmi place este pop.

Primul meu concert a fost la Biblioteca Astra cu piesa „Trenul - tuc – tuc” pe care am cântat-o împreună cu o altă fată. Au mai fost multe alte concerte și concursuri: „Vis Muzical”, „Lucky Kids”, Târgurile de Crăciun de la „Șura Mare” și „Piața Mare”, „Capitala Muzicală”, încă unul de la Arad etc. La toate aceste concursuri am cântat piese de toate felurile, de la melodii melancolice la melodii ritmate și foarte vesele. Câteva exemple ar fi „Cheamă un înger”, „De la capăt”, „Dance Monkey”, „Când fost-a prunc micuț Iisus”, „Oarecare” etc. Dintre toate aceste piese, cel mai mult mi-a plăcut piesa „De la capăt” a trupei Voltaj.

Am obținut numeroase premii printre care: premiul special la „Capitala Muzicală” (Sibiu, 2022), premiul II la Concursul „Lucky Kids” (Roman, 2022), premiul I la Concursul „Vis Muzical” (Mediaș, 2023).

Am terminat în luna iunie cinci ani de muzică la Școala Populară de Arte și Meserii „Ilie Micu” din Sibiu. Pentru anul III am obținut o diplomă, iar pentru anul V am obținut o altă diplomă. Am dat chiar și un interviu la „Turnul Sfatului”. O dedicație de a mea care a fost folosită ca motto la interviu a fost: „Vreau să muncesc mult pentru a putea încânta oamenii cu cântecele mele”.

În prezent, sunt în anul VI de studiu și continui să mă bucur de pasiunea mea. Am trăit atâtea experiențe până acum... Îmi mulțumesc foarte mult domnului meu profesor, Țicală Iulian-Bogdan.

Aș vrea să vă spun că pentru a face performanță în domeniul muzical nu e așa de ușor pe cât pare, dar că munca și perseverența dau roade în timp.

Consiliul elevilor din CNGL

Bazar caritabil

„Să o aducem pe Larisa cu bine la școală”

Împreună suntem mai puternici!

„Pe data de 29 noiembrie am decis să organizăm un bazar cu dulciuri, mâncare și ornamente pentru a o ajuta pe colega noastră, Larisa, în următoarele intervenții medicale.

Proiectul a fost un succes și pot spune că am observat implicare din partea claselor participante. Momentul în care s-a dat startul micului târg a fost unul minunat pentru mine, văzându-i pe elevi atât de implicați și uniți pentru Larisa a fost cu adevărat emoționant.”

Miriam Șușu, președinte CSE

(<http://cdicngl.pcinfosibiu.ro/publ/Bazar%20Larisa.pdf>)

Impresii despre Bazar

(**Alexandra Joarză**, clasa a V-a A)

Era o zi de noiembrie când doamna dirigintă ne-a anunțat că anul acesta vom participa la bazarul de Crăciun pentru a o ajuta pe colega noastră, Larisa. M-am pus pe gânduri. Oare ce să fac? Îmi veniseră niște idei, oare să fac prăjituri, brelocuri, ornamente? Am decis să confecționez brățări, măcar la ele mă descurc. Era ziua de luni, cu două zile înainte de bazar. Mă apucasem să fac tot felul de modele care de care mai colorate. Marți, același program, dar mai intens. Mă tot gândeam că nu voi reuși să mă încadrez în timp! Miercuri, în ziua bazarului, ajunsesem la școală, dar pentru mine, cele trei ore până la ora unsprezece, se simțiseră ca o veșnicie. Toți vorbeam doar despre bazar! Am aranjat produsele la masa noastră: turtă dulce, prăjituri, ornamente, dulciuri, brățări, ceai, desene, toate își așteptau cumpărătorii. Un lucru care nu se știe despre mine este că eu iubesc să fac activități care implică comerțul. Orele treceau ca minutele, dar mă distram foarte tare! Masa noastră devenea din ce în ce mai goală, ziua se apropia și ea de final, dar zâmbetele nu. Începusem să strângem, dar eu nu mă puteam gândi la altceva în afară de frumusețea și energia acestui bazar.

Pentru mine, această experiență a fost de neuitat! Consider că nu numai eu m-am distrat, deoarece am văzut așa de multe lucruri pozitive: zâmbetele copiilor, încurajările colegilor, felicitările vizitatorilor și bucuria de a ști că și noi, chiar dacă suntem mici, am putut ajuta cu ceva.

Impresii despre Bazar

Sunt Beatrice Vrînceanu și am 12 ani. Am adus la bazarul organizat pentru Larisa patru tablouri realizate de mine. Am început să fiu preocupată de acest hobby atunci când aveam zece ani.

Una dintre picturi, care este și preferata mea, era un tablou cu flori abstracte pe fond negru. Mi-a fost greu să mă despart de ele, dar știam că fac un lucru bun. Celelalte picturi au fost peisaje din anumite anotimpuri și locuri diferite: un munte acoperit de zăpadă, un drum înconjurat de flori care te invită la drumeție și un peisaj de vară la malul mării.

Am mai participat la activități de acest gen în ciclul primar, cu fosta doamna învățătoare, Alina Botei. Spre exemplu, în apropierea Crăciunului, mergeam la orfelinatul din Sibiu pentru a dona cărți, haine și jucării copiilor, sau, anul trecut am mai mers și la Tălmăcel cu daruri puse în cutii, cadouri pentru cei mici. Copiii se bucurau foarte tare atunci când primeau pachetele cu funde roșii în vârf.

Părinții m-au sprijinit și m-au încurajat întotdeauna să particip la activitățile cu scop caritabil, la fel și foștii și actualii mei profesori.

Bazarul a decurs mai bine decât ne-am propus, strângând mai mulți bani față de suma propusă inițial. Mi-a plăcut foarte mult activitatea! Am avut parte de emoții noi și de distracție, am colaborat și ne-am bucurat să facem împreună un lucru bun.

Sper să mai avem ocazii de acest tip pentru a ajuta și alți copii!

(Beatrice Vrînceanu, clasa a V-a A)

Mă numesc Papuc Alexia Bianca și sunt elevă în clasa a V-a A. Am participat la finalul lunii noiembrie la Bazarul pentru Larisa. Am confecționat împreună cu colega mea, Sofia Diță, decorațiuni de Crăciun. De exemplu: conuri pictate, origami și globuri pictate. Pentru a avea produse cât mai multe și mai variate, ne-am sfătuit cu colegii mei, pe grupul clasei, ce să aducem: unii au adus băuturi, alții au adus dulciuri, iar unii diverse decorațiuni. Când a trebuit să ne organizăm masa, la început, a fost un dezastru, dar pe parcurs ne-am organizat.

Cu toții am fost impresionați de colegii din clasele mai mari, deoarece unii făceau *bugers* pe loc, iar alții au adus o mașină de făcut popcorn. Pentru mine nu este prima oră când am participat la o asemenea activitate. În clasele mai mici, am făcut o strângere de fonduri și am fost la un orfelinat pentru a duce câteva cadouri de Crăciun copiilor de acolo.

A fost o experiență inedită! Mă bucur că am putut contribui la vindecarea Larisei!

(Alexia Papuc, clasa a V-a A)

O PERFORMANȚĂ REMARCABILĂ!

Premii și mențiuni la etapele naționale ale Olimpiadei de Limba și Literatura Română pentru elevii de gimnaziu

La **Olimpiada Națională de Limba și Literatura Română pentru gimnaziu**, care s-a desfășurat la Arad, în perioada 10-13 aprilie 2023, cei patru elevi care au reprezentat județul Sibiu, au fost toți de la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”. Spre bucuria lor, a părinților și a profesorilor care i-au pregătit, cei patru elevi au obținut distincții: la clasa a V-a, eleva Suciș Eliza-Maria (prof. coordonator Maria-Daniela Lorinczi), a obținut Mențiune MEN, la clasa a VI-a, eleva Țimonea Mădălina (prof. coordonator Anamaria Coroian), a obținut Mențiune MEN, la clasa a VII-a, elevul Băilă Cristian-Andrei (prof. coordonator Maria-Daniela Lorinczi) a fost distins cu Premiul Special.

La clasa a VIII-a, eleva Ciobănuț Alexia (prof. coordonator Marcela Ciobănuț) a obținut Mențiune a MEN. Însotit de către doamna profesoară Marcela Ciobănuț, elevii lăzăriști au reușit să-și canalizeze întreaga atenție asupra probelor de la etapa națională (scrisă și orală), s-au concentrat și au reușit lucrări, cu certitudine deosebite, care le-au adus premii binemeritate.

Băilă Cristian-Andrei – Premiul Special, clasa a VII-a, Arad 2023

Foto: Ora de Sibiu

Concursul Național Transcurricular „Ionel Teodoreanu” de la Iași, la care au participat elevi clasăți pe locurile I, II sau III la etapele județene ale Olimpiadei de Limba și Literatură Română, a adus talentatei Sara-Alexandra Frățilă (prof. coord. Maria-Daniela Pănăzan Lorinczi), din clasa a VII-a B, un binemeritat Premiu Special. Câștigătoare a etapei județene din Sibiu, Sara și-a învins emoțiile și a reușit să se claseze, în ierarhia națională, pe locul 12. Fără nicio îndoială, în acest concurs, Sara a dovedit că dragostea pentru literatură, plăcerea de a scrie, înclinația artistică modelează personalitatea și formează caractere.

Olimpiada Națională „Lectura ca Abilitate de Viață”

s-a desfășurat ...altfel: proba scrisă în fiecare județ, iar proba orală la Constanța. Școala noastră a fost reprezentată de doi elevi foarte merituoși: Tudor Giurca (prof. coord. Anamaria Coroian), la nivelul 1 (clasele V-VI) și Alexia Ciobănuț (prof. coord. Marcela Ciobănuț), la nivelul 2 (clasele VII-VIII). „Naționala” s-a desfășurat la Constanța, în perioada 12-14 mai 2023, acolo unde s-au prezentat primii 25 clasăți la proba scrisă, desfășurată la Sibiu, în 29 aprilie 2023.

Talentul, pasiunea pentru lectură, dragostea pentru carte – iată trei aspecte care-i definesc pe cei șase premianți la etapele naționale ale Olimpiadei de specialitate. Conducerea școlii a subliniat importanța rezultatelor obținute: „Ne bucurăm foarte mult de rezultatele obținute de elevii noștri la Olimpiada Națională de Limba și Literatură Română. Este o performanță deosebită, de aceea îi felicităm din toată inima pentru reușita și ambiția lor. Acești elevi s-au remarcat și la alte concursuri de profil desfășurate la nivel județean și național, unde au obținut premii. Sunt deosebiți și merită laudele noastre. Îi felicităm de asemenea, pe colegii noștri profesori care s-au ocupat de pregătirea lor cu multă pasiune și dăruire. Și nu în ultimul rând, aducem mulțumiri și părinților acestor copii, care au fost alături de ei și care i-au susținut”.

FELICITĂRI TUTUROR!

Prof. dr. Maria-Daniela Pănăzan Lőrinczi

Tudor Giurca – olimpic național la Lingvistică și OLAV – 2023

Foto: Ora de Sibiu

EXPERIENȚE, SENTIMENTE, IMPRESII

Dincolo de emoții

Olimpiada Națională de Limba și Literatura Română, la care am participat în perioada 10-13 aprilie 2023, la Arad, a însemnat pentru mine o experiență memorabilă, nouă, inedită.

În ziua de 10 aprilie, după un drum lung și istovitor, am ajuns la Arad, un oraș pe care nu îl mai vizitasem niciodată. Am fost plăcut impresionată de arhitectura variată a orașului, cu multe parcuri înflorite și monumente celebre, dar mai ales de faptul că, acolo, părea că primăvara ajunsese mult mai repede decât în orașul nostru, ceea ce a făcut ca în sufletul meu să încolțească un sentiment de speranță că totul se va termina cu bine. În seara acelei zile a avut loc festivitatea de deschidere a Olimpiadei, care s-a desfășurat la Filarmonica Arad, o clădire imensă, grandioasă, cu vitralii colorate, vibrând de emoție și încântare. Oamenii valoroși, precum scriitori, profesori, diverși invitați oficiali ai orașului și ai țării m-au impresionat prin prezența lor acolo, dar mai ales prin cuvintele alese pe care le-au rostit, mângâindu-mi sufletul și oferindu-mi încredere și speranță. A fost o seară deosebită, care s-a încheiat cu câteva reprezentări artistice ale unor elevi ai liceului de artă din Arad, copleșindu-mi simțurile prin muzica, dansul și coregrafia lor. După aceste momente, noi, toți copiii din lotul de la Sibiu, ne-am plimbat, împreună cu doamna profesoară Marcela Ciobănuș, însoțitoarea grupului nostru, prin Târgul de Paști ce se afla în apropierea hotelului unde eram cazați. Pentru câteva ore, emoțiile păreau să se fi desprins de mine, însă, când am ajuns în cameră, acestea m-au năpădit din nou, amintindu-mi, de fapt, motivul pentru care mă aflam acolo, iar gândurile au început să îmi bâzâie neconținut prin stupul minții.

A doua zi, m-am trezit dis-de-dimineată, iar inima îmi bătea cu putere în pereții pieptului, gândindu-mă la ce subiecte puteau să îmi vină la proba scrisă. M-am întâlnit cu toți ceilalți elevi în fața Colegiului Economic, unde urmau să se desfășoare probele. Doamna profesoară Ciobănuș ne-a încurajat pe toți, iar vorbele ei liniștitoare au reușit să mai alunge din emoțiile noastre. Proba scrisă a fost o adevărată provocare. După ce am văzut subiectele, m-am liniștit și m-am concentrat pe ceea ce aveam de făcut. Mi-am așternut cu grijă pe hârtie ideile, iar la subiectul cu scrierea imaginativă, m-am simțit în largul meu, lăsându-mi gândurile să zboare și creionul să scrie. După terminarea probei, neliniștile mele s-au mai spulberat, deoarece subiectele au fost pe placul meu și știam că m-am descurcat. În după-amiaza acelei zile, am vizitat, împreună cu copiii din toate colțurile țării, Muzeul de Istorie și de Științe ale Naturii din Arad. Am legat multe prietenii, iar ziua s-a încheiat într-un mod foarte plăcut, la o cofetărie, cu o prăjitură Pavlova și multe râsete, alături de elevii lotului sibian și de doamna profesoară.

Olimpiada școlară

Următoarea zi aducea cu ea noi emoții, deoarece urma să se desfășoare proba orală, o experiență nouă pentru mine, care speram să nu mă pună în dificultate. După ce m-am prezentat, a trebuit să vorbesc liber în fața profesorilor examinatori despre „ingeniozitatea copiilor”, un subiect ce mi-a permis să mă joc cu cuvinte și idei, pe care le-am asociat cu diferite experiențe culturale și cărți citite de mine. După ce am terminat cu bine proba orală, am mers împreună cu ceilalți elevi la restaurant pentru a ne bucura de o pizza bine meritată.

Seara a sosit mai repede decât mă așteptam și odată cu ea, rezultatele. O cascadă de emoții și trăiri mi-a inundat sufletul. Deși mă simțeam epuizată după aceste zile de foc, mențiunea pe care am obținut-o, drept răsplată a muncii mele, m-a revigorat din plin. Poate că, dacă emoțiile nu ar fi fost atât de mari, s-ar fi putut și mai bine, însă acest rezultat m-a făcut cu adevărat fericită. Prima persoană cu care am împărtășit această bucurie a fost, bineînțeles, doamna mea profesoară de limba și literatura română Anamaria Coroian, căreia îi mulțumesc din suflet pentru pregătirea temeinică pe care a făcut-o cu mine, pentru susținerea și bunăvoința ei.

În ultima zi din programul Olimpiadei, am fost la Teatrul de Marionete din Arad, unde am vizionat piesa comică „Istoria muzicii pentru copii...” aducându-ne tuturor multe zâmbete și bună dispoziție. Apoi, a urmat festivitatea de premiere, unde m-am bucurat alături de alți copii să fiu felicitată și aplaudată pentru munca mea. A fost un moment deosebit, care sunt sigură că îmi va rămâne în suflet pentru toată viața.

Privind în urmă, printre prietenii legate, emoții de tot felul și idei noi, îmi dau seama că această experiență mi-a adus, pe lângă o colecție de amintiri frumoase, certitudinea cuvintelor lui Nicolae Iorga: „Învățătura trebuie să fie uneori un drum, întotdeauna un orizont”.

Mădălina Țimonea, clasa a VII-a A

EXPERIENȚE, SENTIMENTE, IMPRESII

Eliza Suciu, clasa a VI-a B

ZIUA 1

Totul a început când m-am trezit într-o neobișnuită zi de luni, când știam că a venit timpul să merg la Olimpiada Națională de Limba și Literatura Română, care se ținea în Arad.

Eram în gară și am început să mă uit în jurul meu. Totul mi-era tare necunoscut. Nu am mai văzut până atunci o gară din România. Totuși, exact așa mi-am închipuit-o. Cum stăteam și admiram gara, a venit trenul. Urcând în el, ne-am îndreptat spre compartiment, așezându-ne la locurile noastre. Nu mai mersesem până în acel moment cu trenul, însă m-am acomodat bine cu situația. Timpul nu a trecut repede, dar nici încet. Mare parte din călătorie am privit pe geam toate priveliștile uimitoare. Uneori am mai și citit. Astfel a trecut timpul și am ajuns la gara din Arad. M-am îndreptat cu tata spre apartamentul la care ne-am cazat, pe jos făcând doar câteva minute. Ne-am instalat confortabil și, peste câțva timp, fusesem nevoiți să plecăm la festivitatea de deschidere.

Să vă zic sincer, asemenea festivitatea nu am mai văzut în viața mea. Chiar dacă la început au venit mai mulți oameni importanți care au avut niște discursuri pompoase, pentru a ne distra, am privit dansuri și am ascultat muzică interpretată de elevi. Acolo am primit un cadou de bun-venit oferit de organizatorii olimpiadei.

Prima zi s-a încheiat cu bine. Am ajuns înapoi la apartament și ne-am pus la culcare. În noaptea aceea nu am prea putut dormi din cauza emoțiilor pentru ziua următoare, în care se ținea proba scrisă.

ZIUA 2

În dimineața zilei în care avea loc proba scrisă am fost foarte somnoroasă. A trebuit să mă spăl de câteva ori cu apă rece ca gheața ca să mă trezesc.

Am ajuns la Colegiu și m-am îndreptat spre sala de clasă unde trebuia să dau examenul. Aveam emoții, dar sper că erau constructive. Când m-am așezat pe scaun cu testul în față, știusem că venise momentul.

Trebuia să dau proba atunci și acolo. Am început să rezolv. Mi-a plăcut mult cuvântul de legătură din cele trei texte-suport, empatia. Subiectele puteau fi mult mai grele, dar și mult mai ușoare, totuși să nu uităm că suntem la o olimpiadă. Nu mi-am dat seama cât de repede a trecut timpul. Tot auzeam că a trecut o jumătate de oră, și încă una, și așa mai departe. Am avut suficient timp să mă verific. Predând lucrarea, mi-am luat o piatră de pe suflet. Mi-am strâns lucrurile și m-am dus la celelalte persoane din lotul meu.

Restul zilei ne-am plimbat prin oraș, am vizitat muzee și am traversat poduri de peste Mureș. Lotul Sibiului, din care făceam și eu parte, a mers la o cofetărie. Acolo ne-am cunoscut mai bine și am format legături. Am aflat diferite lucruri unul despre celălalt. La început, doamna profesoară îndrumătoare a lotului ne-a povestit despre proba orală. Ea ne-a făcut cinste și cu o prăjitură foarte delicioasă.

Seara acestei zile a fost una liniștită și fără prea multe griji pentru ziua care avea să urmeze, în care se va ține proba orală.

ZIUA 3

Începutul zilei a treia a mers ca pe roate. Am putut să mă trezesc la ce oră doream, dar chiar și așa, tot pe la 7.00 m-am ridicat din pat. Micul dejun a fost gustos și rapid. Mai apoi, neavând nimic oficial în plan, m-am plimbat cu tata prin oraș. Am fost la un restaurant bun, „Cocoșul de aur”, unde am luat un prânz copios. În tot acest timp, am reușit să mai repet toate informațiile esențiale pentru proba care avea să urmeze.

A trecut ce-a trecut vremea și sosise proba orală. Îmi amintesc și acum momentul când urcam pe scări emoționată. Acolo m-am întâlnit cu o fată care urma să dea proba în același timp și în aceeași sală cu mine. Am povestit puțin cu ea până să ajungem în clasă. Ne-au întâmpinat atunci două doamne profesoare, evaluatoarele noastre. Acestea ne-au lăsat să ne alegem locurile, eu așezându-mă într-un colț din spatele sălii.

Am așteptat să vină toate cele cinci fete din grupa mea și am început proba. Ne-au chemat rând pe rând să ne alegem un bilet. L-am nimerit pe cel cu numărul 25. Era un text inedit despre un băiețel care s-a urcat în podul bunicului său și i-a găsit caietele de la școală. A trebuit să rezolv cele trei cerințe și, la momentul potrivit, am fost chemată în fața clasei.

M-am așezat pe scaunul din fața catedrei și am început să vorbesc. M-am prezentat și am răspuns întrebărilor de pe foaie. La final, mi-am luat la revedere și m-am îndreptat înapoi la locul meu. Am așteptat până ce ultima fată și-a prezentat lucrarea, apoi m-am reîntâlnit cu colegii din Sibiu. Am povestit cu ei și apoi am plecat cu tata la bowling. Ne-am distrat acolo și am jucat tot felul de jocuri, la final întorcându-ne la apartament pentru a mânca ceva.

Pe la ora 7 seara am pornit-o la Colegiul Economic, unde s-au ținut toate examenele. Doream să aflăm rezultatele inițiale, dar, ajunsă acolo, am văzut că acestea nu s-au publicat. Ne-am plimbat apoi prin parc și am traversat râul Mureș. S-a făcut ora 8 și rezultatele nu se întrezăreau. Am mers la hotelul Continental Forum ca să ne întâlnim și cu ceilalți copii din lot. Era mare agitație. Cu cât se făcea mai târziu, cu atât se strângeau mai mulți oameni. Se făcuse ora 9 și chiar ora 10 și nu aveam niciun clasament. Am mai petrecut ceva vreme cu ceilalți elevi din lotul Sibiului, astfel trecând timpul mai repede. Într-un final, la ora 11 noaptea, s-au afișat rezultatele. Toată lumea a fost uimită. Unii plângeau, alții se bucurau. Eu, sincer, m-am supărat și totodată uimit de rezultatul meu. M-am întors la cazare mâhnită.

A fost o noapte scurtă și somnul mi-a fost foarte profund. Probele s-au încheiat, rezultatele s-au aflat, activitățile s-au terminat, iar în ziua următoare trebuia să mă întorc acasă.

ZIUA 4

Dimineața zilei a patra a început liniștit. M-am trezit târziu, pe la 10 și jumătate. Aflasem rezultatul și mă împăcasem cu locul ocupat. Când intru în bucătărie, îl aud pe tata cum îmi spune că s-a produs o eroare și codurile s-au amestecat. Uitându-mă, descopăr că sunt cu 10 locuri mai în față și am luat mențiune. Eram atât de curioasă ce am greșit și ce am făcut corect, așa că doream să văd lucrarea. Am ieșit din bloc la ora 10.50 și contestațiile se terminau la ora 11, din acest motiv eram foarte grăbiți eu cu tata.

Închipuiți-vă, contestațiile se terminau la ora 11, era 10.59 și ne aflam în fața colegiului. Ne-am îndreptat spre sala unde ne puteam înscrie ca să ne vedem lucrarea. Am observat că mulți așteptau să și le vadă pe ale lor, așa că nu ne-am mai grăbit. Am așteptat destul de mult până m-am dus singură să-mi văd lucrarea. M-am întâlnit acolo cu mulți copii din clasa a V-a și am aflat multe povești neplăcute din cauza încurcării de coduri. După ce mi-am văzut testul, m-am întors la tata, care mă aștepta în fața Colegiului.

Am luat prânzul, ne-am întors la apartament și ne-am făcut bagajele. Când totul era pus la locul lui, ne-am îndreptat spre gară. În drumul acela scurt am început să-mi iau adio de la minunatul Arad și experiențele trăite aici. Chiar dacă am stat doar patru zile, zici că am trăit o viață acolo. Totul mi-era așa familiar, de parcă era orașul meu. Cu toate acestea, Sibiul este cel în care m-am născut și am crescut, și la care atunci mă întorceam.

Ajunși în gară, am așteptat trenul. După ceva timp de întârziere, acesta a venit. Luându-l, ne-am îndreptat la compartimentul nostru. Eram eu, tata, profesoara însoțitoare și eleva din clasa a VIII-a din lotul Sibiului. Drumul a fost rapid. Totuși, am sesizat ce întorsătură de situație au luat rezultatele de la olimpiadă. Gândiți-vă, atâția copii care credeau că au ocupat primele locuri și mai apoi au aflat că sunt printre ultimii! Câțiva elevi au plâns în hohote și s-au bucurat enorm de rezultate, ca mai târziu să afle că, de fapt, au obținut altceva! O greșeală a făcut toți copiii din a V-a să plângă și să rătăcă la această olimpiadă.

Într-o încheiere scurtă, vă spun că nu a durat mult și am sosit în gara de la Sibiu. Apoi am luat un autobuz și am ajuns acasă la familia mea, toți fiind foarte bucuroși să ne vadă. Și uite așa am încheiat povestea despre experiența interesantă avută la Olimpiada Națională de Limba și Literatură Română.

Impresii de la Concursul Național Transcurricular de Lectură și Interpretare „Ionel Teodoreanu”, Iași, ediția a XVII-a, 2023

PREMIUL SPECIAL - Sara Alexandra Frățilă, clasa a VII-a B

Gonind înspre nordul-estul țării, ne-am avântat în leagănul culturii, orașul Iași, cu o istorie literară complexă, încântătoare. Drumul a constituit o călătorie de lectură și de cunoaștere a țării. Proba scrisă se apropia vertiginos, inima îmi era zbuciumată de răsufierea neînduplecată a examenului care mă aștepta. Am dorit ca intrarea în Capitala Valahiei să mă ajute să simt brațele culturii și literaturii românești cuprinzându-mă... Astfel m-a întâmpinat Iașul și mi s-a recomandat cu un zâmbet.

Cu o ultimă ocheadă asupra simbolisticii culorilor și elementelor componente ale unui tablou, am încheiat pregătirea pentru concurs și am eliberat dorința de a cunoaște Capitala Moldovei. Fiindcă am ajuns la o oră târzie și nu am participat la Festivitatea de Deschidere, am cinat și ne-am prezentat camerei de hotel care avea să ne găzduiască pentru următoarele trei nopți. La lăsarea întinericului, m-am întins pe spate pe canapeaua extensibilă și mi-am îmbrățișat gândurile, privind înspre plafonul brăzdat de glas de greieri și de primăvară, printre florile ilustrate. A doua zi urma să susținem, elevii participanți la Concursul Național Transcurricular „Ionel Teodoreanu”, întâia probă, cea scrisă; eu îmi stăpâneam cu greu teama și îmi încetineam ritmul bătăilor inimii...

Purtând în spate stiloul, carnetul de elev și o bucată împachetată de ciocolată, am intrat în curtea Colegiului. Mi-am întâlnit camaradele și pe doamna profesoară însoțitoare, Laura Galaftion (care a însoțit lotul din județul Sibiu), am schimbat câteva zâmbete neliniștite (din pricina probei, desigur), părinții m-au încurajat, ne-au urat succes, apoi, alături de Lorena, Ioana și Delia, am pășit pe treptele Colegiului Național „Costache Negruzzi” și am fost ghidate de elevi voluntari către sălile în care aveam să susținem proba.

Cele trei ore care ne-au fost acordate pentru scrierea testului mi s-au înfățișat în chip de călătorie printre gândurile, ideile și emoțiile mele, care aveau o forță impunătoare. Am predat lucrarea, mi-am înșfăcat ghiozdanul și coborât în grabă treptele, aterizând în brațele părinților. M-am așezat alături de noile mele prietene și am așteptat să aflăm când urmau să ne fie ascultate ideile în cadrul probei orale (la ora 15). Părinții mei au plecat în explorarea Iașului, iar eu am luat prânzul la internatul Colegiului Național de Artă „Octav Băncilă”, alături de lotul sibian. Ne-am întors la colegiu, precedând Teatrul Național și observând afișul de prezentare al spectacolului de operă „Cavaleria Rusticană” de Pietro Mascagni.

În amfiteatrul unității de învățământ care găzduiește concursul în fiecare an am vizionat un spectacol al artelor dansului, muzicii și a unor îmbinări ale acestora. M-au impresionat vocile îngerești ale domnișoarelor care au interpretat arii de operă, coregrafiile de balet și dans contemporan pregătite de tinere eleve ale Colegiului de Artă. După o scurtă pauză, am ascultat vorbele unor scriitori ieșeni, Nichita Danilov și Lucian Dan Teodorovici (“Afinități electivă în spațiul literaturii”, întâlnire în cadrul Prelecțiilor negruzziște).

Dialogul a fost întreținut de domnul profesor doctor Antonio Patraș. Concertul de operă care ne aștepta ne-a împiedicat să ascultăm dialogul scriitorilor până la capăt, însă dorisem nespuse de mult să asistăm la un spectacol de operă, iar doamna profesoară ne-a oferit această ocazie! Nefiind îmbrăcate elegant, ne-am temut că nu ne vom încadra în regulile protocolului, însă am traversat centrul orașului în goană, trecând pe lângă anticarii care ferecaseră ușile tarabelor, sperând că vom ajunge la timp și nepermițând îmbrăcăminții să ne oprească din drum. Un spectacol de operă! La Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași! O neașteptată bucurie oferită de concursul la care am participat! Mi-aș fi dorit să ne însoțească și părinții, opera din Iași fiind de renume național, iar interpreții săi cunoscuți și peste hotare.

Cortina sălii înfățișa o pictură care ne justifica călătoria și amintea de probele concursului. Ridicarea acesteia și distingerea primei voci m-a fermecat... povestea m-a cuprins și mi-a demonstrat că iubirea poate conduce la acțiuni iraționale. Mi-am spus însă că, în artă, dragostea este o mărtașă sursă de inspirație și că aceasta poate constitui subiectul sau obiectul unei capodopere, precum în cele două compoziții de operă la care am avut ocazia să asistăm, „Cavalleria rusticana” și „Pagliacci”. Spectacolele m-au impresionat și mi-au deschis apetitul pentru opera pusă în scenă. Astfel am încheiat ziua primei probe, în pas de dans, acompaniați de muzică și teatru...

Am descoperit comorile orașului Iași în ziua probei orale. Alături de părinții mei, doamna profesoară și prietenele mele, am admirat Biserica Trei Ierarhi și Catedrala Mitropolitană, am sărutat moaștele sfinților și am spus o rugăciune care să îi apropie pe Dumnezeu și pe Maica Domnului de sufletele noastre și să ne fie alături în timpul probei orale, în drumul spre casă și în toată viața noastră. Încrederea și liniștea sufletească pe care ne-a oferit-o vizitarea celor două lăcașe de cult ne-au permis să ne delectăm cu înghețată și să discutăm temeinic despre noi înșine, nedorind să ne întoarcem în Sibiu fără a ne fi cunoscut cum se cuvine. Am vizitat toate cele patru muzee ale Palatului Culturii: de Istorie a Moldovei, de Etnografie a Moldovei, de Artă și pe cel al Științei și Tehnicii (numit „Ștefan Procopiu”). Am observat, în ordine cronologică, domnitorii Moldovei, înfățișați în partea superioară a pereților uneia dintre săli. În urma vizitei, ne-am despărțit de părinții mei și am luat prânzul în sala de mese a internatului, apoi, la ora 14:40, am plecat înspre școală.

Am ajuns la timp, mi-am reîntâlnit părinții și am fost anunțați că elevii nu vor mai intra în săli la ora stabilită, urmând să fim chemate în funcție de clasă în care învățăm. Astfel, cu douăzeci de minute mai târziu decât a fost programat, am fost condusă de un elev voluntar înspre sala în care am susținut proba scrisă, am așteptat, privind înspre ușa din lemn, alături de alte două eleve care m-au încurajat și m-au sfătuit, apoi mi-a fost permis să intru în sală, am extras un bilet de Artă Plastică, m-a întâmpinat poezia „Ploaie” de Magda Isanos și am început să scriu, ascultând, „în tandem”, răspunsurile celorlalte eleve. M-am simțit eliberată de solicitarea mea în prima bancă, m-am recomandat, am susținut o scurtă prezentare, apoi am citit, cu intonație care a fost stârnită de emoțiile (re)trăite cu mai multă intensitate, poezia și răspunsurile așternute pe fila primită. Am părăsit sala cu zâmbetul pe buze alături de ultimele trei eleve din clasa a șaptea, astfel încheind probele concursului.

Am urcat treptele către amfiteatru, mi-am îmbrățișat părinții, le-am vorbit Deliei (surprinsă de subiectul probei sale – iarna) și doamnei profesoare, iar, la întoarcerea loanei și Lorenei din sălile în care au susținut proba, ne-am înghesuit în mașină și am pornit înspre Parcul Copou, teiul poetului Mihai Eminescu fermecând închipuirea vestigiului. Doamna profesoară a venit alături de celelalte loturi, întâlnindu-ne cu o a doua înghețată în mână și cu zâmbete nerăbdătoare, dar liniștite pe buze. Arborele melifer ne-a încântat, într-adevăr, prin însemnătatea poetică pe care o are, nu doar prin creația scriitorului Mihai Eminescu, ci și prin a celor care au fost inspirați de povestea teiului.

Concursul Național Transcurricular de Lectură și Interpretare „Ionel Teodoreanu”, Iași, ediția a XVII-a, 2023

Sara Alexandra Frățilă - Premiul special

Am omis să scriu despre ceea ce m-a impresionat nespus de mult. Pe băncile dinaintea bisericii și a Catedralei, pe cele din parc și din alte locuri vizitate... am zărit persoane citind. Nu maneveau, pe ascuns, un telefon la adăpostul filelor cărților; citeau nederanjați de trecători... O imagine ruptă, parcă, dintr-un basm (din paradis, aș spune).

Rezultatele ne-au fost aduse de părinții mei, care s-au întors la Colegiu și au fotografiat listele deja descoperite de doamna dirigintă, prof. Maria-Daniela Pânăzan Lorinczi, pe site-ul Colegiului. Am petrecut următorul ceas alături de Delia, în Cărturești. Ne-am întors, apoi, la internat, am cinat, am povestit și am izbit ultima noastră plimbare pe tărâmul Moldovei la Palatul Culturii, ajungând la o oră târzie, fără să avem ocazia de a ne bucura de jocul de lumini promis de articolele de pe internet, însă întâmpinându-i pe părinții mei cu un zâmbet și petrecând ultimele minute ale călătoriei alături de noile mele prietene și de doamna profesoară. Ne-am luat rămas-bun după o scurtă plimbare, promițându-ne că ne vom reîntâlni curând, în Sibiu (ne-am revăzut după trei săptămâni).

...O ultimă ascensiune pe scările Colegiului, înspre înaltul cântec al cerului, mult așteptata aranjare a cuvintelor. Una, două, trei, ..., șapte, ..., unsprezece, douăsprezece trepte... Locul meu în palmaresul concursului din acest an, pe care îl așteptasem cu brațele deschise larg, în chip de zâmbete de flori de mai.

Am intrat, însoțită de mama, cu un salut grațios, suav, și am fost întâmpinate de o „mulțime școlară îngrămădită într-un amfiteatru neaerisit”. Cartea „Lorelei”, ora tezei de română, însăși cea de română, ne primea în povestea sa, autorul Ionel Teodoreanu, care învățase în acest Colegiu, ne striga și ne chema în adâncimile scriiturii sale, pe care o descopeream cu lacrimi de cumplită despărțire. Festivitatea de premiere ne-a întâmpinat ținând în brațe „Jurnalul negruzzist”, diplomele au fost acordate pe scenă și ne-au fost adresate cuvinte alese, încheind Concursul Național Transcurricular „Ionel Teodoreanu” cu zâmbete fericite și călători care și-au dus la bun sfârșit întâlnirea cu Iașul.

Drumul spre casă a apropiat un cititor sibian de lectură, însă i-a arătat, traversând orașul din inima țării, o singură carte în mâinile unei persoane, pe o bancă din parc...

Viața în mișcare

Orice provocare poate fi începutul unei experiențe de formare!

➔ Când aveam 5-6 ani, îl vedeam pe fratele meu, Andrei, cum juca meciurile incredibile de baschet. La șase ani, îmi doream neapărat să mă apuc și eu de acest sport.

Părinții mei m-au înscris la echipa unde se antrena fratele meu drag, la CSU Sibiu. Primul meu antrenor a fost Sandu, care era prieten cu părinții mei. Am învățat cum să arunc la coș, să driblez și să dau pase. Primul meu coș a fost atunci când jucam Obligatea (este un joc cu aruncări). Trebuia să arunc mingea și să ating inelul. Eram atât de concentrat, încât am dat o plasă spectaculoasă. Știam să arunc, să driblez și să dau pase după un an și jumătate.

Când aveam opt ani, prietenul meu cel mai bun s-a apucat de baschet la aceeași grupă ca mine. La nouă spre zece ani am avut un antrenor nou, pe nume Edi Kirr. El plecase de la grupa Alpha. Era dur și avea strategii bune, asta m-a ajutat să fiu mai bun. Am fost la primul turneu în Costinești cu Sandu și am exersat în parcuri acvatice, pe plajă și în parcarele magazinelor. Am ieșit pe locul 6 din 10 echipe. La al doilea campionat din Costinești am fost cu Edi. Am ieșit la pizza și la plimbări. Am câștigat locul al doilea. Și la ultimul campionat am fost pe locul al șaptelea. Am mai fost la campionatele organizate la Sighetul Marmăției și la Mediaș, unde am învins echipa locală și pe cea din Târgu-Jiu. Echipa a mai participat la diverse competiții și meciuri amicale la Sibiu. Dintre acestea, cel mai mult mi-a plăcut competiția sportivă „Trei pe Trei” la care am participat de două ori, o dată am ajuns în semifinale și a doua am fost în alegerile de semifinale.

Acum, după șase ani de baschet, mulți prieteni de ai mei au fost aleși la grupa 2012 CSU Sibiu, doi dintre avându-l antrenor pe Edi. Iubesc acest sport și nu voi renunța să-l practic!

Hobbyul meu este baschetul. Când eram mic, obișnuiam ca seara să mă duc în parc cu tata și să joc baschet.

L-am rugat pe tata să mă înscrie la o echipă. Echipa se numea Alpha, antrenamentele se țineau în sala de sport de la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”. Antrenorul meu se numea Edi. El era un antrenor de treabă și nu țipa deloc. Îmi plăcea foarte mult și m-am dus la fiecare antrenament. Până când, Covidul a anulat antrenamentele pentru doi ani. Când tata m-a înscris la baschet, aveam cinci ani. Acum Edi face antrenamente la CSU și încă fac baschet cu el.

Baschetul este sportul meu preferat și va rămâne așa pentru totdeauna! Stephen Curry este jucătorul meu de baschet, pentru că întotdeauna dă coșuri de trei puncte și nu prea ratează. Momentan fac baschet de două ori pe săptămână. Încerc să mă țin de sport cât mai mult.

Vă sfătuiesc să faceți cât mai multă mișcare pentru a rămâne sănătoși!
(Rareș Stanciu, clasa a V-a B)

(Octav Mănițiu, clasa a V-a B)

B
A
S
C
H
E
T

Unul dintre hobbyurile mele preferate este baschetul. Îmi place foarte mult deoarece, atunci când joc baschet, mă relaxez foarte tare. Baschetul este un sport de echipă foarte frumos care poate fi jucat de orice copil sau adult. Am făcut baschet timp de trei ani și prima mea zi de antrenament a fost la 7 ani.

Jucătorul meu preferat este LeBron James. El este idolul meu și într-o bună zi voi ajunge la fel de bun ca el.

(David Prodănoiu, clasa a V-a B)

Viața în mișcare

Orice provocare poate fi începutul unei experiențe de formare!

Trebuie să știi să înveți să câștigi, dar și să pierzi. Atunci când câștigi nu trebuie să te bucuri foarte mult, iar când pierzi să nu te superi prea tare, pentru că asta îți place la tenis că îți dă șansa să o iei mereu de la capăt. (Simona Halep)

Atletism

Bună! Eu sunt Ema, iar în timpul liber îmi place să fac sport.

Eu practic atletismul de aproximativ cinci ani. Am început în clasa pregătitoare, când aveam șase ani. Sora mea, care era foarte avansată, a renunțat la acest sport. Astfel, i-am continuat eu progresul.

La început a fost greu. Mă antrenam împreună cu sportivi mult mai mari ca mine și nu aveam prietene. Pe parcurs, mi-am dat seama că acest fapt m-a ajutat mult, pentru că munceam din greu ca să fiu bună, ca ceilalți.

Am participat la multe concursuri, chiar și în alte orașe ale țării. Este într-adevăr destul de emoționant. Până acum, nu am fost la un concurs național, dar mă pregătesc să merg anul viitor. Abia aștept! Voi participa la patru probe: înălțime, viteză, lungime și garduri. Probele se organizează în funcție de vârstele participanților. Îmi place acest sport și sper să îl continui cât mai mult! (Ema Hancaș, clasa a V-a B)

Karting

Hobbyul meu este kartingul. Îmi place acest sport, deoarece îmi plac mașinile și mă pasionează modul în care funcționează motoarele.

Am început să practic acest sport în urmă cu doi ani și îmi aduc aminte cât îmi era de frică să pornesc kartul. Acum, consider condusul o joacă. Între timp, mi-am făcut mulți prieteni. Unul dintre aceștia a fost campion mondial de patru ori. Fac antrenamente în fiecare sâmbătă și pot spune cu inima deschisă că este cel mai frumos și plăcut mod de a-ți petrece timpul liber. (Bogdan Bran, clasa a V-a B)

Fotbal

Mă numesc Vlad-Teodor Negrea și am unsprezece ani, iar pasiunea mea este fotbalul. Practic fotbalul la clubul CSC 1599 din Șelimbăr de trei ani, la grupa U12, cu antrenorul Radu Demian.

Iubesc fotbalul, pentru că atunci când joc simt că sunt transpus în propria lume și mă descotorosesc de toate gândurile negative. Am fost în mai multe turnee, dar cea mai reprezentativă performanță a noastră a fost câștigarea locului al doilea. Suntem sponsorizați de Primăria Șelimbăr, Joma, Decathlon, Shopping City Sibiu, Super Mama, DFR, Ariadna Imobiliare, Barzz Fitness, Farmacia Perfect Care și Smart Pizza.

Fotbalul este pasiunea mea și vreau să practic acest sport până la sfârșitul vieții mele!

(Vlad-Teodor Negrea, clasa a V-a B)

<https://autori.citatepedia.ro/de.php?a=Simona+Halep>
<https://www.shutterstock.com/search/basketball-clipart>

Volei, dans sportiv ...

Mă numesc Fodor Natalia și cele două hobbyuri ale mele sunt **dansul sportiv** și **voleiul**. Ador să fac aceste activități pentru că mă simt mai bine și fac mișcare.

Practic dansurile de trei ani, iar voleiul de o lună. Clubul unde dansez se numește „Baby Bones”. Antrenorul nostru ne înscrie în fiecare an la multe concursuri. Colegii noștri sunt foarte prietenoși și haiosi. Ne distrăm de minune acolo, dar să nu uităm că atunci când vrei să faci performanță, trebuie să muncești. Antrenorul nostru este foarte bun, dar dacă facem prostii, el ne ceartă pe merit. În schimb, la volei este diferit. Acolo avem doi antrenori. Știu că nu practic de foarte mult timp voleiul, dar nu sunt chiar așa de nepricepută și cu fiecare antrenament învăț mai mult. Și aici mă distrez cu prietenele mele, dar totuși muncesc.

Este foarte important să faci sport. Sportul te menține sănătos și tânăr! Te ajută să îți petreci timpul în mod util și îți faci mulți prieteni. (Fodor Natalia-Ioana, clasa a V-a B)

Mă numesc Nedelcu Sara și acum vă voi povesti despre pasiunile mele. Mie îmi place să pictez. **Pictura** mi se pare o pasiune specială, deoarece nu o poate face toată lumea. Am această pasiune de trei ani. Unii nu au răbdarea necesară, sincer nici eu nu o aveam, dar în timp ce pictez ascult și muzică pentru a nu mă relaxa.

Mai am un hobby, acesta este **voleiul**. Practic voleiul de doi ani și ador acest sport. Particip la antrenamente la Clubul Sportiv Sibiu împreună cu colegile și prietenele mele: Andreea, Natalia și Antonia. Ne simțim foarte bine și știu că, dacă îmi doresc să ajung undeva cu acest sport, trebuie să fiu serioasă. Voleiul te ajută să îți menții sănătatea, să îți modelezi un corp frumos și puternic. Îmi plac foarte mult hobby-urile mele, deoarece cred că mă caracterizează.

Acestea sunt pasiunile mele, vă îndemn să le urmați!
(Sara Nedelcu, clasa a V-a B)

Mă numesc Baicu Antonia și hobby-ul meu este muzica. În timpul liber cânt și ascult **muzică**. Tipul meu preferat de muzică este pop. În timpul școlii primare, am participat și la cursuri de muzică. Am făcut cinci ani de canto - la Palatul Copiilor, dar și cu profesor particular. Muzica face parte din viața mea de la doi ani. Primele mele cuvinte au fost „sol” și „la”.

Eu mai practic și **volei**. Merg în fiecare lună la CSS. Nu lipsesc niciodată. Încerc să mă țin de acest sport, pentru că vreau să mă fac mai înaltă. Acolo ne așteaptă de fiecare dată cei doi antrenori care ne învață regulile.

Îmi place să gătesc prăjituri și plăcinte alături de mama mea și să fac paste. Eu mă reaxez când gătesc și când coc dulciuri. Câteodată mai mănânc resturile care rămân pe bolul de luat.

Hobbyurile mele mă liniștesc și mă relaxează. Sper că în timp voi descoperi și altele.

(Antonia Baicu, clasa a V-a B)

Baschet

Hobbyul meu este baschetul. Este un sport frumos și liniștitor. Practic acest sport de aproape trei ani și îmi place foarte mult. Echipa unde joc se numește CSU Sibiu. Antrenamentele sunt solicitante, iar asta mă face să ies cu totul din zona mea de confort. Lunea, miercuri și joia am antrenamente. Lunea și miercuri de la 18:30 la 19:30 și joia de la 18:30 la 20:00.

Până acum am fost în două turnee naționale la Costinești și am avut multe meciuri cu echipe din toată țara. Mă înțeleg foarte bine cu multe fete, iar antrenoarea se comportă frumos cu noi. Exercițiul meu preferat este acela în care este nevoie de perechi. Facem pase în trei, iar cine e la mijloc aruncă la coș. Bineînțeles că avem și pedepse precum: cinci flotări, o tură de teren etc.

Baschetul este hobbyul meu și îmi place ce fac!

(Antonia Herciu, clasa a V-a B)

PUBLIC SPEAKING

- Local Heat

To speak, or not to speak.

This is the question.

To speak, of course.

Coordonator proiect: prof. Marinela Onițiu

The Public Speaking competition surprised everybody this year: it suggested the same topic for all the students competing, unlike last year, the younger students aged 12-15 and the more experienced ones in the 16-20 age group. As if trying to commemorate Shakespeare with the quote chosen for this year's edition: *There is nothing either good or bad but thinking makes it so. Had we not known it was uttered by Hamlet in the eponymous play, we might think it's something so modern that anyone nowadays can say it. And feel it. And write a whole speech from it and say it in front of an audience. Because this is what happened on 6th December 2023 during the Local Heat of the competition.*

Few prizes were given, but most of our students were among the winners and qualified for the county heat. These are students from 6th grade up to the 12th, showing once again that there is no such topic for a certain age group only, but "thinking makes it so". It surely helped our students and everybody else change- or at least reconsider- their perspective on things. Besides prizes, everybody in the competition won so much more: confidence, public speaking skills, social skills, communication, critical thinking and English everything- language, fluency, organization, etc.

Here are those who qualified for the county heat which is to be organised in January 2024, and below are the speeches of some of our youngest winners.

12-15 age group:

- ✓ **Giurca Tudor-Ioan**, 1st Prize (7th grade, In search of ultimate truth);
- ✓ **Țimonea Mădălina-Elena** 1st Prize (7th grade, The power of your mind);
- ✓ **Lăzăroaie Carla**, 2nd Prize (7th grade, Trying to escape the world of different perceptions);
- ✓ **Stănescu Joy**, 2nd Prize (7th grade, Opinion);
- ✓ **Văduva Daria-Maria**, 2nd Prize (9th grade, The two ends of a spectrum);
- ✓ **Cichi Adriana**, 3rd Prize, (9th grade, Human instinct);
- ✓ **Crăcea Alexandru**, 3rd Prize, (9th grade, Create your own reality);
- ✓ **Golășilă Luca Daniel**, 3rd Prize, (6th grade, A deep dive into our thoughts);
- ✓ **Joarză Mihai**, 3rd Prize, (9th grade, Evil can never be good);
- ✓ **Radu Larisa Maria**, 3rd Prize, (8th grade, Good or bad... it depends);
- ✓ **Daina Maria Natalia**, Honourable Mention (6th grade, Wise words);
- ✓ **Ilisei Daria Ioana**, Honourable Mention (6th grade, Colourful minds).

16-20 age group:

- ✓ **Grecu Daria**, 1st Prize (12th grade, Stop thinking and just do);
- ✓ **Rusu Ștefania-Teodora**, 1st Prize (10th grade, Beyond appearances);
- ✓ **Loloiu Maia**, 3rd Prize (10th grade, Right or wrong);
- ✓ **Șerbu Iulia** (10th grade, The power of thoughts).

A deep dive into our thoughts

Ladies and gentlemen,

"There is nothing either good or bad, but thinking makes it so."

This quote by William Shakespeare reminds us that the lens through which we view events, situations and circumstances often determines our judgment of them. It is about the idea that the nature of events and circumstances is neutral; it is our perception and interpretation that assign values to them. It suggests that our judgments and attitudes are shaped by our thoughts, beliefs, and perspectives. What one person judges as positive might be viewed differently by another based on their unique mindset. The subjectivity of our thoughts moulds our reality, influencing our emotions, decisions, and overall well-being.

This quote challenges us to question the absolute nature of good and bad. Is there good or bad in events, or is it our interpretation that assigns these values? As we navigate the complexities of life, let us reflect on the idea that our thoughts hold the power to shape our experiences. By cultivating a mindset that seeks understanding, empathy, and open-mindedness, we can liberate ourselves from the constraints of rigid judgments.

Here's a short real story as the best example: This summer, in a math camp, I had an argument with my roommates and this, along with the fact that everyone was against me, made me go to a place where I was alone. I was very upset and started crying and thinking about going home. At that moment, a teacher asked me why I was crying, listened patiently and with compassion to what I said, and then told me things that were so beautiful, the rest of the camp was unforgettable, in a good way. At that moment, on the bench where I was crying, the most sincere friendship between me and the teacher started. Because of her, who is a math teacher, math became one of my favourite subjects.

An event that I first saw as bad, became the start of a unique friendship. So, this quote suggests that embracing a more nuanced view of situations, acknowledging shades of grey rather than adhering to black-and-white judgment, can lead to a more harmonious coexistence. By acknowledging the role of thinking in shaping our reality, we unlock the potential for a more nuanced and compassionate understanding of the world around us. Remember, it's not the events themselves but our thoughts that define the journey.

Thank you!

Luca Daniel Golășilă, 6B
Coordinated by Alexandra Maria Bega

Wise words

Maria Natalia Daina, 6B

Coordinated by Alexandra Maria Bega

Hello! My name is Natalia Daina and I'm in the sixth grade at Colegiul National "Gheorghe Lazar", Sibiu.

A very wise man once said: "There is nothing either good or bad but thinking makes it so..." Does this phrase sound familiar to you? Shakespeare, the "Swan of Avon" (Lebăda de pe Avon), renowned as the greatest author of English literature, wrote these words in his tragedy, Hamlet. I think that Shakespeare meant that everyone forms their own opinions about specific subjects, and our thoughts and perspectives can shape the way we perceive things.

Consider, for instance, watching the sunset. If you look at the sky to the East, you'll see a darkened, cloudy view, which might make you feel empty and sad. But if you look at it from the other side, to the West, you'll see a colourful view, as if the sky was on fire. That will surely induce a joyful feeling. Nevertheless, the darkened view does not necessarily need to make you feel sad. For some, it can be something unique, amazing and a cheerful experience. The colourful sunset, if you see it every day, might lose its joyfulness and become something flat, meaningless.

Now, imagine you are watching a horror movie with your group of friends. Some might find it enjoyable and thrilling, considering it an excellent movie. However, the others might find it terrifying, considering it awful. The movie itself doesn't change, but our thoughts, perceptions and personality shape the way we see it.

Let's talk about school as another example: School and teachers help you discover the things you like best. They help you find your way and discover yourself. Everyone has their strengths. You just have to find and empower them. This is how the majority should think. Still, there will always be students who see school as a waste of time and don't study as they should. Those students probably won't get to the point of evolving and finding the best version of themselves. Most of the time, people who have a negative perception of the different situations will never be able to progress.

My advice is to be optimistic, happy and open to all the opportunities life brings you. Try to reach your goals and become the best version of yourself. "To be or not to be, that is the question."

Trying to escape the world of different perceptions

Carla Lăzăroaie,

Coordinated by Elena Arina Ormenișan

"There is nothing either good or bad, but thinking makes it so"

Esteemed teachers and colleagues, I would like you to join me on a contemplative journey into the profound world of perception, therefore our focus in the next few minutes will be on this famous quote: "There is nothing either good or bad in life, but thinking makes it so", a statement of great Hamlet himself. The statement appears paradoxical. How can there be nothing good or bad in the world? Are there no universally accepted principles that define right from wrong?

The answer lies in recognising the role of perception in shaping our understanding of the world around us because, in my opinion, sometimes we are prisoners of our own knowledge, and that is an invitation to all of us to contemplate the nature of human kind, the good and the bad, that in the end maybe has no sense, because it is all relative. For example, consider a simple rainy day. For some, it may evoke feelings of darkness and discomfort, while for others, it might be a source of joy and refreshment, a source of renaissance. Rain is neither good nor bad. It is our thoughts, our personal experiences that define our perception of it.

Another example is that morality is subjective, shaped by the thoughts and perspectives of each individual. It is our interpretation of each event that determines whether it was positive or negative, whether we have learnt something from it or not. Classifying things or types of behaviour as good or bad is not always a way to live more peacefully or happily. This perspective underscores the idea that our thoughts act as the architects of our reality, so in that sense we are the builders of our own perception. Therefore, I think we have to encourage ourselves to have a mindset that fosters adaptability in the face of uncertainty.

If we think about the global pandemic that affected our daily life a few years ago, this was for so many people a focus on the negative aspects like health risks, economic challenges, and social isolation, but for others it was a time for introspection and family bonding. This subjectivity is perfectly understandable, it is our perceptions that make an event bad or good, so, in conclusion, “There is nothing either good or bad in life, but thinking makes it so.”

Good or bad... it depends

Larisa Maria Radu, 8 B

Coordinated by Ramona Mărginean

Our perception and interpretation of events, actions, and circumstances often shape our judgement of whether something is good or bad. For example, I may think that a singer is good as a person and at their job but you might not think the same, because you have a different taste in music and a different perception of the personality of that artist.

In my opinion, the quote highlights the role of our thoughts and perspectives in shaping our understanding of the world. It suggests that what one person considers good may be viewed differently by another, depending on their individual experiences. Another example would be immigrants. For them, moving to another country would benefit their life and health, but the locals might think that immigration could have a bad impact on the economy and politics of the country. Yet another example would be when students give each other their homework. For them it is a good thing that they got it and maybe avoided a bad grade, but the teachers would think that this is a bad thing because this way they missed a learning opportunity. I reckon teachers are right about it in most of the cases.

Furthermore, the quote encourages us to question our assumptions and recognize that there is often a level of subjectivity in our judgements. It reminds us that our thoughts and interpretations are not absolute truths but rather concepts of consciousness influenced by biases and beliefs. Still, there will always be students who see school as a waste of time and don't study as they should. Those students probably won't get to the point of evolving and finding the best version of themselves. Most of the time, people who have a negative perception of the different situations will never be able to progress.

Although there are exceptions like serial killers, whose actions are definitely bad and cannot be interpreted any other way by us, describing things as definitely good or bad can prove to be challenging.

However, a completely good deed could be charities and donating to one. This is a great way to help people in need or save lives, and everyone believes that donating money to charitable institutions is a thing to admire and an act of kindness. Even in this situation though, some people that receive constant charity can lose the will to fight for themselves and get back on their feet. In between these extremes there are shades of good and bad depending on the particular situation, the people involved and their real intentions.

Overall, I find this quote to be a powerful reminder of the importance of mindfulness and critical thinking in our daily lives, as it helps us consider the influence of our thoughts and perceptions of the world around us, but also the acceptance of other people's opinions and views. In this way we can understand the reasoning of others and their true intentions and thus avoid miscommunication and fighting.

Dr. Mercury's Super Terrific Greater Pacific Time Machine

If you're interested in play reviews, you will surely enjoy this one as it has all the details that a play description needs in order to be successful, especially since it's been performed by a group of very talented six graders!

*Țimonea Mădălina, Lăzăroaie
Carla și Giurca Tudor,
Coordinated by Elena Arina
Ormenișan*

In order to celebrate the National Day of Europe, our school decided to organize a celebration which would be held in the festivity hall on the 5th of May. While each class was able to choose the kind of artistic programme to display on this occasion, we decided to stage a comedy written by Terrence Patrick Hughes called "Doctor Mercury's Super Terrific Greater Pacific Time Machine".

As the title suggests, the plot revolves around the hilarious adventures of the protagonists who use a time machine for their own benefit. To be more specific, the protagonist, Dr. Mercury, and his assistant, Bunsen, create a great time machine, but an evil scientist called Sneed manages to steal their contraption and tries to use it to conquer the world. The story follows the main character and his allies, as they try to get the machine back. During this grand chase, the characters discover the history of the United States of America and meet people from different time periods.

We started preparing not long before the grand premiere so we were quite nervous, as we knew the entire school was going to see our play. Despite our concerns, we continued rehearsing the play until we knew all our parts by heart. The moment we stepped foot on that stage, a wonderful sensation took hold of us, and all our worries seemed to fade away. We had a great deal of fun, and even if we got some of our lines wrong, we handled the problem professionally, keeping the storyline flowing.

Our headteacher, Ormenișan Arina, was the one who guided us through a meticulous process of script analysis and character deconstruction, so our class could breathe life into the play's timeless narrative, transcending the boundaries of time and space.

Having prepared ourselves extensively, we managed to create a metaphorical time machine for the audience and for ourselves. With it, we teleported to another world, a place where history gets constantly written, and we discovered our ability to perceive the world around us. As William Shakespeare once said: "All the world's a stage, and all the men and women merely players."

Vrem să vă dăruim câte o fereastră - adaptare după piesa lui Matei Vișniec

Clasa a VIII-a B

De-a TEATRU sau SPECTACOLUL VIEȚII
Lumea e un teatru, iar oamenii-s actori!
Bucurați-vă de spectacol!

**Noi, VANESSA, ANDREEA,
BOGDAN, TUDOR, MIHNEA,
NATALIA și MARIA am
interpretat rolurile copiilor în
cadrul Serbării organizate de
Colegiul Național „Gheorghe
Lazăr” – 5.05.2023, Sala
Festivă.**

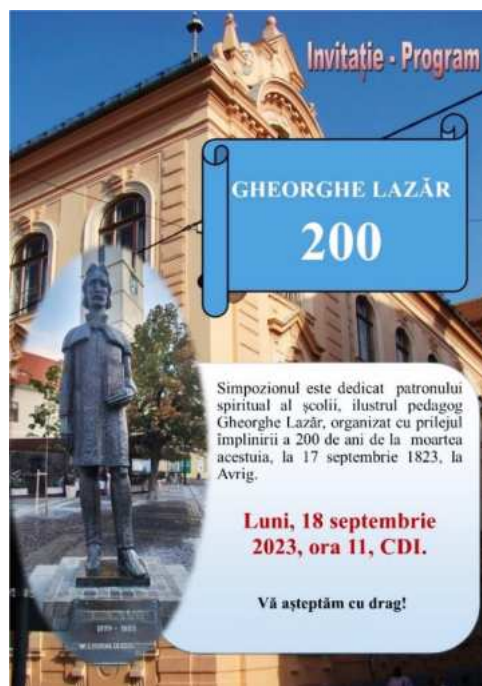
*Ne-au ajutat colegii noștri din
clasa a VIII-a B și doamna
dirigintă care a regizat și
supervizat interpretarea
noastră. Ne-am dorit să
deschidem ferestre spre lume,
să vi le oferim sub formă de
cărți. În final, CRISTIANA a
adus armonii muzicale care
au încântat asistența.*

PROIECTUL EDUCAȚIONAL „GHEORGHE LAZĂR – 200”

....Patrii nu-i poate fi tot una, măcar ce felii de creștere vor primi mădulările următoare... pentru procopsirea tinerilor, cu dreptu au judecat că cu rușine vine un popor și neam, ce este așa vechi, așa vestit, proslăvit și înzestrat cu toate rodurile pământului, precum și cu toate darurile duhovnicești, cu un cuvânt neam îmărătesc. ...să nu aibă și el o școală mai de treabă, o academie cu știință, chiar în limba maicii sale... ”
(Gheorghe Lazăr - „Înștiințare de toată cinstea vrednică tinerime”)

Un proiect cultural dedicat patronului spiritual al școlii noastre a fost organizat în perioada septembrie – octombrie 2023, la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”, Sibiu. În acest proiect a fost implicată clasa a VIII-a B, dar și câțiva elevi din alte clase gimnaziale și de liceu. În cadrul proiectului s-au desfășurat mai multe activități și întâlniri culturale. Proiectul a debutat în 18 septembrie 2023, cu un simpozion județean, în semn de prețuire și respect față de contribuția esențială a marelui înaintaș la întemeierea învățământului românesc, a fost la care au fost invitate personalități ale culturii sibiene de azi. Prof. dr. Gabriel Octavian Negrea, directorul Colegiului, prof. Gabriela Săndulescu, director adjunct al Colegiului, au rostit Cuvântul de bun-venit care a însuflețit asistența. Au fost susținute apoi trei conferințe despre cel pe care Nicolae Iorga l-a supranumit „cel dintâi învățător de ideal național”.

Domnul prof. univ. dr. Dumitru Acu, președintele Asociațiunii ASTRA, a vorbit elevilor și profesorilor lăzăriști despre viața lui Gheorghe Lazăr, dar și despre contribuția pe care a avut-o la crearea limbajului matematic la începutul secolului al XIX-lea. Invocând o listă de termeni din matematică, algebră și geometrie, a stârnit curiozitatea reîntoarcerii la sursele dintâi ale acestei discipline în școala românească. În conferința sa, doamna conf. univ. dr. Ioana-Narcisa Crețu a marcat observații despre activitatea ilustrului cărturar din perioada iluministă. A treia prelegere a aparținut domnului Cosmin-Crăciun Cruciat, autor al cărții Istoria Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” din Sibiu de la origini până în anul 2017. A fost prezentată istoria de peste 300 de ani a școlii noastre, de la primele încercări (din 1692 și până astăzi).

Autorul a insistat asupra rolului școlii în viața comunității, dar și asupra necesității de a duce mai departe prestigiul școlii. Foarte interesante și captivante au fost informațiile (mai puțin cunoscute de publicul larg) despre numele lui Gh. Lazăr, despre faptul că, la începuturi, elevii se numeau „lazarini”, despre primele spații în care s-a învățat în Sibiu etc. Mesajul către tineri a fost rostit apăsător: Duceți mai departe, cu onoare, spiritul lăzărist!

Profesorii prezenți la acest simpozion (prof. Daniela Săcelean, consilierul educativ al Colegiului, prof. dr. Maria-Daniela Pănăzan Lorinczi, membru al Uniunii Scriitorilor din România - Filiala Sibiu, prof. Daniela Rotărescu, prof. Cătălin Dumitru) au reiterat necesitatea readucerii în conștiința elevilor lăzăriști a valorilor pe care ctitorul școlilor românești le-a promovat în mentalul colectiv al vremii, dar și al urmașilor care l-au înțeles mai bine și i-au apreciat eforturile depuse. De aceea, clasa a VIII-a B a avut șansa de a continua itinerariul cultural dedicat ilustrului înaintaș în cadrul programului național „Școala Altfel”. Invitații au fost cercetătorul Cosmin Cruciat și elevii Cristian Vaida și Ioan Tudor Băcilă, participanți la o conferință națională dedicată ctitorului școlii, cu lucrările: „Gheorghe Lazăr - activitatea teologică în Transilvania. Obstrucționarea alegerii ca episcop” și „Sfântul Gheorghe de pe steagul lui Tudor Vladimirescu”. Ne-a impresionat acuratețea informațiilor științifice, pasiunea cu care vorbitorii au evidențiat personalitatea acestui ilustru înaintaș, dar și felul în care a fost povestită viața și activitatea pedagogică a lui Gh. Lazăr. „Destin sfidat, nicicum neîmplinit” – acesta a fost mesajul transmis și lecția pe care am reușit, eu și colegii mei participanți. Ne-am bucurat pentru contribuțiile aduse la realizarea proiectului de Cristina Bulie și Radu Leca, elevii care l-au ajutat pe domnul Cosmin Cruciat să prezinte copiilor ultima poezie a lui Gh. Lazăr și un registru școlar din anii 1930.

M-am bucurat să fiu alături de colegii mei din clasa a VIII-a B la realizarea acestui proiect și sper ca, în continuare, personalitatea celui care poartă un Nume al școlii să fie prezentată elevilor, pentru ca aceștia să păstreze vie flacăra nestinsă a Luminii pe care Gheorghe Lazăr a adus-o punând piatra de temelie a învățământului românesc.

Francesca-Anamaria Lorinczi,
clasa a VIII-a A

HOBBY-URI CARE AJUTĂ LA O DEZVOLTARE ARMONIOASĂ

Zăgan Bogdan Andrei - Clasa a VIII-a B

Dacă în numărul trecut vă vorbeam doar de Taekwon Do, în acest număr o să vă vorbesc și de noua mea pasiune, tot din categoria artelor marțiale și anume Tirul cu arcul. În ciuda examenului școlar important ce o să urmeze și anume Evaluarea Națională, am decis să continui să fac ce îmi place și să nu renunț la practicarea sportului, acesta prezentând un rol foarte important în viața mea.

Prima competiție de Tir cu arcul am avut-o la cateva luni de la începerea antrenamentelor. Încă de la primul concurs am câștigat locul întâi la Campionatul National 3D, urmat de încă un concurs cu un surprinzător loc întâi, la Cupa României 3D. Mi-a plăcut foarte mult cum s-au desfășurat concursurile, acestea presupunând un parcurs interesant prin pădure și trageri cu arcul în diferite ținte sub forma de animale 3D. Faptul că amândouă concursurile s-au desfășurat în pădure, în cadrul Muzeului Satului din Sibiu, m-a ajutat foarte mult. Nu am avut atâtea emoții fiind aproape de casă, iar mulți dintre prietenii pe care mi i-am facut la antrenamente au putut să vină să urmărească ambele concursuri. Cel mai mult îmi place la acest sport complexitatea arcului și ușurința cu care se eliberează săgeata.

Rezultate obținute în anul 2023-2024:

- ✓ Locul 1 la Cupa României 3D – **Tir cu arcul** – Sibiu – 14-16 .07.2023
- ✓ Locul 1 la Campionatul Național 3D – **Tir cu arcul** – Sibiu – 08.10.2023
- ✓ Locul 1 Luptă și Locul 2 Tull la Cupa Cetății Deva - **Taekwon do** – 30 iun. - 01 iul. 2023
- ✓ Locul 1 Luptă și Locul 3 Tull la Cupa Jaguar Open din Târgu Mureș – **Taekwon do** – 24–26 noiembrie 2023
- ✓ Locul 2 Tehnici Speciale la Cupa României – **Taekwon do** Arad – 19–22.10.2023
- ✓ Locul 2 Tull și Locul 3 Lupte la Campionatul Național de **Taekwon do** Târgu Mureș – 19–21 mai 2023
- ✓ Locul 2 Luptă individual la Campionatul Național de **Taekwon do** Baia Mare – 7-10 martie 2024

- ✓ Locul 1 la Concursul județean interdisciplinar ”Intertextualitate în spațiul artistic”, secțiunea Eseu **Limba Engleză** ”SPRING” Gimnaziu - Sibiu Mai 2023
- ✓ Locul 1 la Concursul regional interdisciplinar de eseuri ”Cultură și civilizație engleză, franceză, germană, spaniolă”, secțiunea Eseu **Limba Engleză** Gimnaziu - Sibiu Mai-Iunie 2023
- ✓ Locul 2 cu **Trupa ACT** la Festivalul Național ”Zilele Teatrului pentru Copii – Lucian Blaga” - nominalizați și la Gala Performanței - Sebeș Alba 19.05.2023

Pentru a reuși să străpungi de fiecare dată centrul țintelor, concentrarea este esențială. Antrenamentul asigură arcașului și un plus de disciplină și precizie în viața de zi cu zi, acesta trebuind să respecte fiecare etapă pentru a ajunge la rezultat: concentrare, coordonare în gesturi și miscări precum și o anumită cadență.

Pe lângă sporturile pe care le practic, desfășor activitate în cadrul Palatului Copiilor din Sibiu, la grupa de Teatru sub îndrumarea d-nei profesor Lorelei Ghazawi. Cursurile de teatru întăresc capacitatea de concentrare, stimulează creativitatea, ajută la dezvoltarea abilității de integrare în grup și nu în ultimul rând ne ajută să scoatem la iveală capacități de care nu suntem conștienți. Am participat în cadrul câtorva piese de teatru printre care „Revizorul” de Nikolai Gogol. La prima reprezentație am avut puține emoții pentru că nu știam la ce să mă aștept, dar la următoarele reprezentații am fost mai relaxat, mi-a plăcut să fiu prezent pe scenă, să intru în pielea personajului și să am toate privirile ațintite asupra mea.

Chiar dacă am multe activități extrașcolare, nu neglijez școala și studiul individual.

Dacă dorești să-ți atingi obiectivele, concentrarea, calmul și stăpânirea de sine trebuie să-ți devină cei mai buni prieteni!

ȘTIINȚA AMUZANTĂ

CERNEALA INVIZIBILĂ

Am descoperit în CDI trei cărți* cu experimente diverse pe care vi le recomandăm cu multă căldură. Sunt amuzante, interesante, conțin foarte multe imagini și pot fi aplicate în viața de zi cu zi. Vă prezentăm în rândurile următoare două exemple:

Cum obții cerneală invizibilă din sucul de lămâie?

Acesta este un experiment foarte ușor de realizat, util și interesant. Ce trebuie să faci:

1. Stoarce o lămâie într-un bol, ia o pensulă, pictează foaia de hârtie cu un peisaj, cu animalul preferat sau poți să scrii un mesaj stict-secret;
2. Lasă foaia să se usuce;
3. Pune hârtia în cuptorul încălzit la 150 °C pentru 10 minute.

La început, sucul de lămâie va fi invizibil, dar, dacă îl pui în cuptor la temperatura indicată mai sus, sucul de lămâie reacționează cu oxigenul din aer și devine maro, deci vizibil. Același lucru se întâmplă dacă lași foaia la lumina soarelui, doar că durează mai mult timp.

*Vă recomandăm:

1. Nieto Martinez, Carla – **Experimente amuzante pentru copii**, București: Flamingo GD, 2015;
2. Ingram, Jay – **Știința lui „DE CE”**, București: Niculescu, 2017;
3. XXX - **365 de activități științifice**: București Editura RAO, 2017

Simina Muntean și Raluca Angelescu,

clasa a VI-a A

Cum să faci acadele din cristale colorate?

Acest experiment este amuzant și rezultatul foarte gustos! Să vă spunem cum se procedează:

1. Amestecă într-un borcan o cană de apă fiartă, câteva picături de colorant alimentar și o ceașcă de zahăr până când acesta se dizolvă;
2. Înmoaie o frigare de lemn în amestec, apoi îi presari un capăt cu zahăr și o lași să se usuce;
3. Când amestecul (1) este rece, introduci frigarea - partea acoperită cu zahăr – în borcan și o fixezi cu un cârlig de rufe;
4. Lași câteva zile borcanul la soare și, la final, frigarea o să fie acoperită de cristale colorate de zahăr.

Poftă bună!!!

Pasul 1 - se produce o atracție între atomii de oxigen și cei de hidrogen dintre moleculele de apă și cele de sucroză care determină dizolvarea zahărului în apă.

Pasul 2 – apa se evaporă și se produce fenomenul numit Cristalizare.

Sursă imagini: <https://www.google.com/search?q=clip+art+&tbm>
<https://www.scientia.ro/stiinta-la-minut/64-scintilatii-stiintifice-chimie>

BIBLIA REPOVESTITĂ DE COPII

Nașterea Sfântului Andrei

Într-o noapte înnorată de noiembrie, într-un sat pitoresc din România, un fenomen neobișnuit are loc. Clopotul bisericii începe să bată de unul singur, iar cerul se umple de o lumină strălucitoare. Locuitorii se adună în fața bisericii cu teamă și curiozitate. În mijlocul lor apare Sfântul Andrei, ocrotitorul României, renăscut în trupul unui tânăr înțelept și blând.

Vestea despre nașterea Sfântului Andrei se răspândește ca un fulger în întreaga țară. Oamenii vin din toate colțurile țării pentru a se închina și a-i asculta învățăturile. Mulțimile se adună în jurul Sfântului, iar el începe să le vorbească despre iubire, compasiune și unitate.

Sfântul Andrei începe o călătorie prin țară, oprindu-se în fiecare localitate și adunând oamenii în jurul său. El îi încurajează pe români să-și păstreze tradițiile și valorile, să fie uniți și să se ajute reciproc. Oamenii îl ascultă cu admirație și speranță, iar multe suflete sunt transformate prin înțelepciunea sa.

Pe măsură ce reputația Sfântului Andrei crește, apar și cei care încearcă să profite de această situație. Un grup de oameni răi și lacomi încep să îl urmărească, dorind să obțină puterea și bogățiile pe care credeau că le deține. Ei își pun planurile în aplicare și pun la care un atac asupra Sfântului. Acesta simte pericolul care se apropie și își dă seama că trebuie să-și protejeze învățăturile și pe cei care îl urmează. El se retrage într-o mănăstire ascunsă în munți, unde găsește refugiu și sprijin din partea călugărilor înțelepți. Aici, el continuă să împărtășească învățăturile sale.

Între timp, adversarii săi își pun în aplicare planul de a ataca mănăstirea. Ei se infiltrează în liniștea nopții, crezând că îl vor găsi pe Sfântul Andrei. Cu toate acestea, ei se confruntă cu o surpriză neașteptată. Călugării, conduși de Sfântul Andrei, se pregătiseră pentru atac și îi întâmpinără cu hotărâre și curaj.

Între timp, adversarii săi își pun în aplicare planul de a ataca mănăstirea. Ei se infiltrează în liniștea nopții, crezând că îl vor găsi pe Sfântul Andrei. Cu toate acestea, ei se confruntă cu o surpriză neașteptată. Călugării, conduși de Sfântul Andrei, se pregătiseră pentru atac și îi întâmpinără cu hotărâre și curaj.

O luptă aprigă izbucnește între călugări și inamici. Sfântul Andrei îi încurajează pe călugări să lupte cu demnitate și să-și apere crezul, valorile și învățăturile. În mijlocul bătăliei, Sfântul Andrei spune o rugăciune puternică, iar cerul se umple de o lumină divină. Atacatorii se transformă, ca prin minune, în oameni buni, astfel începând să asculte și ei de sfânt.

Sfântul Andrei se întoarce în mijlocul oamenilor și își continuă misiunea de a-i învăța și ghida pe români. El îi încurajează să rămână fideli valorilor lor și să cultive iubirea și înțelepciunea în viața de zi cu zi.

Patrick Bucur, clasa a VIII-a A

Grafică: Vanessa Cotruș, Mara State, Andreea Bâra, Teodora Baicu

Frumoasa Paraschiva

Paraschiva era o femeie cu ochi adânci, reflectând înțelepciunea vârstei sale. Părul ei argintiu, împletit cu grijă, era ca un fir de lumină în întunericul timpului. Zâmbetul ei blând, o comoară de bunătate, strălucea în fiecare zi, ca o rază de soare în dimineața liniștită. Cu mâinile muncite de ani, își croia calea prin viață cu o forță liniștitoare.

Paraschiva iubea să împărtășească povești din trecut, așezându-le cu grijă în sufletele celor din jurul ei. În glasul ei, se auzea melodia unor vremuri demult apuse, iar privirea ei atentă era o fereastră către amintiri frumoase. Casa ei, plină de obiecte adunate cu grijă de-a lungul anilor, era un muzeu al vieții sale și al poveștilor ce încă așteptau să fie rostite.

Paraschiva pășea cu grație printre florile din grădina ei, care înfloreau în culori vibrante, oglindind bucuria pe care o purta în inima ei senină. Fiecare pas era un dans cu natura, iar aerul părea să cânte o melodie specială în prezența ei. Era ca un stol de fluturi în zbor, aducând cu sine farmecul simplu al vieții.

În serile liniștite, Paraschiva se așeza la fereastră și privea apusul cu o recunoștință adâncă. Fiecare apus de soare îi amintește că viața, asemenea unei opere de artă, se compune din clipe prețioase.

Mama a fost educatoarea ei, mergând în locașul divin al bisericii. Ea dăruia tot ce avea: rochiile mătăsoase, hrana destinată lucrătorilor înainte de a ajunge la destinație și ce considera că este necesar oamenilor care o înconjurau.

Tatăl, neînțelegând-o, i-a oferit cadoul de a locui cu săracii, ca o pedeapsă pentru dărnicia ei nesfârșită. Auzind cuvântul dumnezeiesc „cine vrea să vină după mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze”, ia o hotărâre impresionantă și decide să-și dedice viața lui Dumnezeu, plecând „pe aripile cunoașterii frumuseții divine” spre Constantinopol și apoi pe urmele cuvântătorului, la Ierusalim.

Nestematele viețuirii sale în singurătate, de data aceasta, numai Dumnezeu le-a simțit. A trăit ca o floare a pustiei și un înger a „mirosit” mireasma sfântă îndrumând-o spre casa natală.

„Înălțarea sa spre cele cerești a fost încununată de o descoperire în vis a locului unde a fost așezată, lângă mare. Descoperind țărâna, au văzut o persoană frumoasă, nemuritoare, „ca o floare”, înmiresmată, minunându-se toți de sfințenia ei.

Astăzi, după trecerea timpului, este ocrotitoarea românilor, pe „tronul” Moldovei.

Florentin Bozdog, clasa a VIII-a A

O lume nouă - Noe

Într-o noapte friguroasă, Noe se pregătea de expediție. A construit o barcă din niște scânduri rămase pe arca cu ajutorul căreia a scăpat cu viață din potopul prevestit de Dumnezeu cu ani în urmă.

În lunile lungi petrecute pe ape, Noe dresase un porumbel pe care să îl trimită în căutarea uscatului. Și acesta adusese deja vestea bună – o creangă de măslin. După primirea acestei crengi, porumbelul i-a mai adus un măr. Acest lucru l-a determinat pe Noe să caute acest țărâm misterios descoperit de vestitor.

Barca pe care a construit-o timp de trei ani avea diverse compartimente unde putea depozita diverse mâncăruri și obiecte. El a decis să plece noaptea târziu pentru a ajunge dimineața la țărâm nou descoperit. După săptămâni întregi petrecute pe ape, Noe urma să realizeze că acest petic de nisip pe care călcuse era, de fapt, conectat de un întreg continent. El a petrecut două zile, explorând continentul, până când a ajuns la decizia de a elibera animalele de pe arca sa pe acest țărâm nou.

La întoarcere, a fost prins în mijlocul unei furtuni, dar, rugându-se lui Dumnezeu, acesta a ajuns cu bine la arcă ținându-se de un butoi căzut de pe barcă în timpul furtunii.

După încă trei luni de luptă cu valurile, Noe, împreună cu arca sa, plină de viețuitoare, au ajuns cu bine pe noul continent. El a eliberat animalele unul câte unul, apoi a explorat continentul și a decis să-și construiască o mică casuță în munți, unde urma să-și petreacă restul zilelor. Dumnezeu l-a binecuvântat cu o viață frumoasă, iar porumbelul călător a rămas un permanent reper al luminii, bucuriei și păcii.

Alexandru Răhăian, clasa a VIII-a A

TÂRGUL IDEILOR DE AFACERI.

„HOTEL OHIO GYAT”

Elevii clasei a VIII-a B au fost provocați să prezinte o idee de afacere pornind de la următoarele informații: denumire, locație, prezentarea costurilor inițiale, modalitățile de promovare a hotelului și costurile cu salarizarea.

Vă prezentăm în rândurile ce urmează proiectul realizat de: Cristiana Damian, Andreea Hunyadi, Cezara Răcuciu, Bogdan Zăgan și Sebastian Olosutean.

prof. coord: Săftescu Ramona

Primul meu plan de afaceri. „Hotel Ohio GYAT”

Prezentare generală.

Ohio GYAT este un hotel de 4 stele, un edificiu modern, inteligent și ecologic, menit să ofere utilizatorilor siguranță și confort. El va fi amplasat pe Bulevardul Victoriei, lângă Spitalul Militar.

Cele mai importante aspecte ale hotelului sunt: mărimea sa (având zece etaje ce conțin zece camere fiecare), eficiența energetică și dotarea cu cele mai avansate tehnologii existente pe piață în acest moment, care vor reduce costurile de întreținere și consumul pe termen lung. De asemenea, hotelul va dispune de o sală de conferințe, cabinet medical, birou de intermediere servicii diverse (bilete teatru, comandă taxi etc.), iar la subsolul acestuia se va construi o parcare de șaiszeci de locuri și spațiile necesare aprovizionării.

Un aspect important pentru alegerea unui spațiu locativ pentru clienți este și mâncarea. De aceea, se are în vedere includerea meselor principale în prețul camerei. Restaurantul nostru va conține în meniu diferite feluri de mâncare, de la cele mai populare preparate din România, ca de exemplu mămăligă, sarmale sau coaste de porc, până la preparate specifice altor zone geografice sau țări ale globului, precum Japonia, China sau chiar Mexic.

Fiecare cameră este prevăzută cu aer condiționat, comandă vocală pentru dispozitivele electronice și senzori inteligenți de control al temperaturii, facilități care să satisfacă nevoile vizitatorilor. Pentru mai multă relaxare, hotelul oferă clienților acces la spa, piscină, saloane de masaj și de fitness, precum și la grădinile verticale, deschise și luminoase, construite cu beton translucid și prevăzute cu mobilier ambiental de la fiecare etaj.

O prezentare a costurilor inițiale

Deși deschiderea unui hotel poate să fie o afacere profitabilă pentru antreprenori, costurile inițiale pentru construirea acestuia sunt ridicate. Pentru a finanța o astfel de lucrare este nevoie de mai multe resurse.

Acestea sunt:

- Cumpărarea spațiului (trebuie luată în vedere și locația terenului);
- Obținerea documentației de construcție/utilități;
- Cumpărarea materialelor de construcție pentru cele zece etaje ale hotelului;
- Contractarea unei echipe de constructori;
- Achiziția și instalarea materialelor, mobilierului și aparaturii;
- Plătirea salariilor;
- Costurile de promovare.

Modalități de promovare

1. Crearea unui afiș - acest afiș va conține toate detaliile legate de hotel, incluzând locația, standardele și cum putem contacta reprezentanții hotelului;
2. Marketing online/social media – atât prin utilizarea unui website al hotelului pentru a oferi informații detaliate și atrăgătoare, dar și prin folosirea altor platforme ca Instagram, Facebook sau X;
3. Reclame televizate – ulterior, o dată ce hotelul nostru a ajuns la standardele dorite va fi posibil să prezentăm reclame televizate pe diferite programe TV.

Structura organizatorică. Fișa de salarizare

- Manager de hotel – 16.000 lei
- Receptioner x 4 – 5.500 lei
- Administrator x 2 – 8.000 lei
- Bucătar șef – 15.500 lei
- Bucătari x 20 (2 tururi) – 8.500 lei
- Ospătari x 14 (2 tururi) – 3.750 lei
- Manager Restaurant – 16.000 lei
- Cameriste x 20 (2/etaj) – 4.000 lei
- Bagajist – 4.000 lei
- Agenți de securitate x 4 – 3.500 lei

Costuri totale estimate pentru personal pe primul an de funcționare: 4.422.000 lei

Planul de construcție (Olosutean Sebastian)

Surse de informare:

- ✓ <https://ro.linkedin.com/pulse/cum-arat%C4%83-casa-viitorului-blitz-imobiliare>
- ✓ <https://regielive.net/proiecte/management/pan-de-afaceri>

REVISTEI LABORATORUL DE IDEI, nr. 26/2024

SECȚIUNEA ATELIER DE LECTURĂ ȘI SCRIERE CREATIVĂ

Alexandra Joarză, V A
Alexia Papuc, V A
Ana Beca, V A
Andra Gherghel, V A
Beatrice Vrânceanu, V A
Ioana Ganea, V A
Larisa Trihenea, V A
Matei Călinoiu, V A
Sofia Diță, V A
Sofia Popianoș, V A
Daria Săvoiu, V B
David Jurj, V B
Eduard Simulete, V B
Natalia Tudor, V B
Nicole Dordea, V B
Silvana Cârstoc, V B
Alexia Neiciu, VI A
Alexandra Bărbuș, VI A
Antonia Muntean, VI A
Erika Romașcan, VI A
Maria Pîrvu, VI A
Paul Cupcea, VI A
Raisa Niculescu, VI A
Sonia Trif, VI A
Ana Sarealbă, VI B
Ana-Sofia Greavu, VI B
Eliza Suci, VI B
Emilia Neacșu, VI B
Geanina Boriceanu, VI B
Ștefan Ciobanu, VI B
Carla Lăzăroaie, VII A
Mădălina Țimonea, VII A
Tudor Giurca, VII A
Cristian Andrei Băilă, VIII A
Francesca Lőrinczi, VIII A
Sara Frățilă, VIII B

SECȚIUNEA ARTE

Alexandra Joarză, V A
Alexia Papuc, V A
Andrei Ciobanu, V A
Ania Popa, V A
Beatrice Vrânceanu, V A
Darius Bonciog, V A
Ecaterina Istrate, V A
Ioana Ganea, V A
Iris Vlad, V A
Mateo Belia, V A
Raluca Pop, V A
Robert Enache, V A
Sofia Duță, V A
Sofia Popianoș, V A
Ștefania Fulea, V A
Tudor Enache, V A
Anastasia Sasu, VI A
Rebecca Jones, VI A
Sonia Trif, VI A
Antonia Fodor, VI B
Daria Butnaru, VI B
Ecaterina Rusu, VI B
Geanina Boriceanu, VI B
Paul Bratu, VI B
Cristian Arghir, VII A
Mădălina Țimonea, VII A
Miruna Popențiu, VII A
Nadia Beleț, VII A
Carina Pereanu, VII B
Maria Nicu, VII B

SECȚIUNEA PROIECTE INTERNAȚIONALE

Alexia Neiciu, VI A
Alexandra Bărbuș, VI A
Anastasia Sasu, VI A
Antonia Muntean, VI A
Carina Bunea, VI A
David Opreșiu, VI A
Gabriella Jones, VI A
Paul Cupcea, VI A
Raluca Angelescu, VI A
Rebecca Jones, VI A
Raisa Niculescu, VI A
Simina Muntean, VI A
Ecaterina Rusu, VI B
Nadia Beleț, VII A

SECȚIUNEA ȘTIINȚE

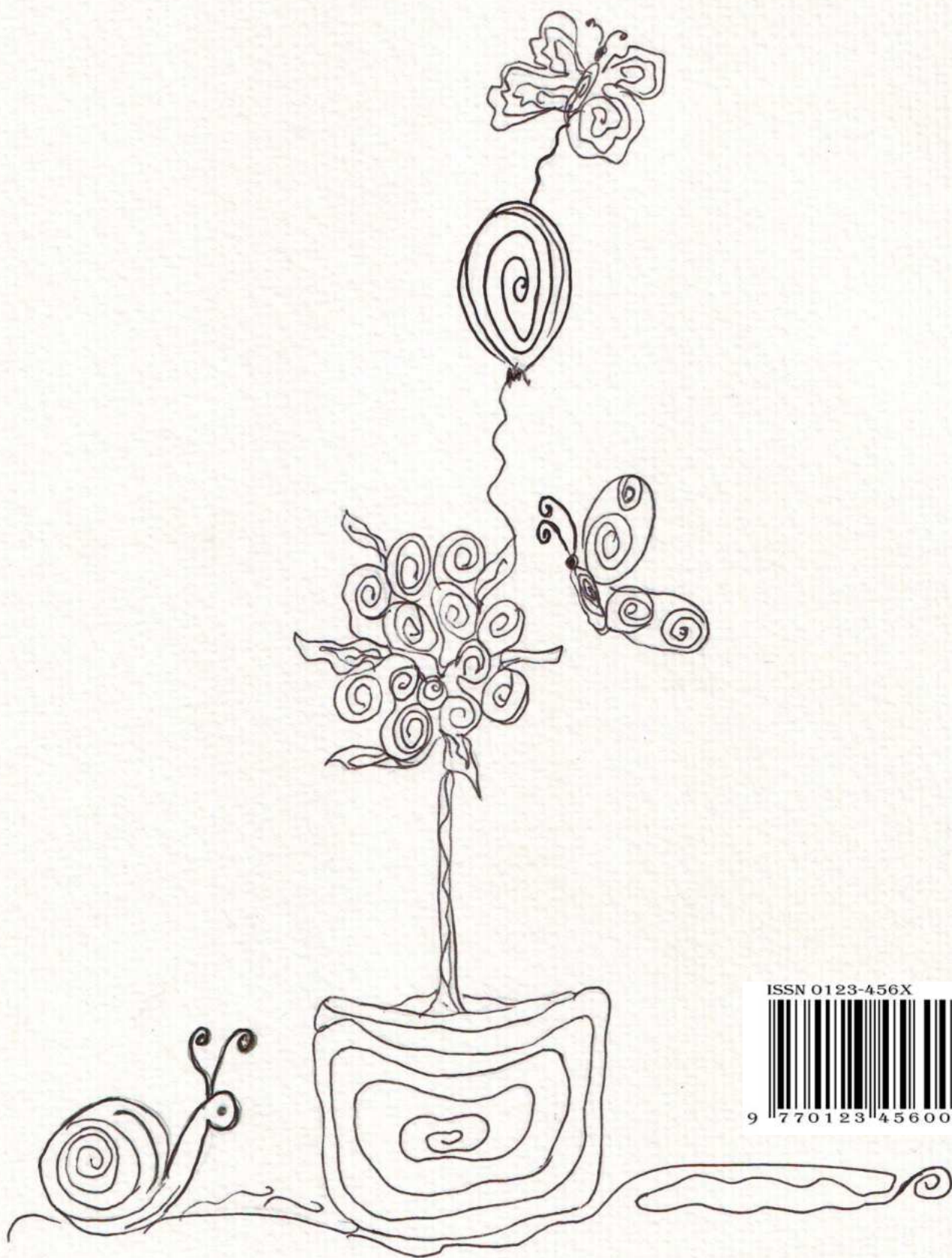
Antonia Luțaș, V B
Antonia Herciu, V B
Bogdan Bran, V B
Daria Burdușel, V B
Daria Săvoiu, V B
Dragoș Lucuța, V B
Dragoș Neagu, V B
Darius Ciobanu, V B
Ema Hancaș, V B
Natalia Tudor, V B
Nicole Dordea, V B
David Jurj, V B
Matei Jurj, V B
Iannis Tudorașcu, V B
Octav Mănițiu, V B
Silvana Cârstoc, V B
Antonia Muntean, VI A
David Opreșiu, VI A
Simina Muntean, VI A
Tudor Vlad, VI A
Ana Sarealbă, VI B
Damira Dinu, VI B
Ecaterina Rusu, VI B
Matei Pop, VI B
Mihai Lazăr, VI B
Oana Beleț, VII A
Nadia Beleț, VII A
Miruna Popențiu, VII A
Mădălina Herban, VII A
Mădălina Țimonea, VII A
Iulia Lucuța, VII A
Tudor Giurca, VII A
Luiza Murgu, VIII A
Teodor Armenean, VIII A
Vlad Ambrosie, VIII A
Alexandra Mărginean, VIII B
Andreea Hunyadi, VIII B
Larisa Radu, VIII B
Sara Frățilă, VIII B

SECȚIUNEA CONCURSURI ȘI PROIECTE EDUCATIONALE

Alexandra Joarză, V A
Alexia Papuc, V A
Beatrice Vrânceanu, V A
Antonia Baicu, V B
Antonia Luțaș, V B
Antonia Herciu, V B
Bogdan Bran, V B
Daria Burdușel, V B
Daria Săvoiu, V B
David Prodănoiu, V B
Dragoș Neagu, V B
Ema Hancaș, V B
Natalia Fodor, V B
Natalia Tudor, V B
Matei Jurj, V B
Mihai Vlad Baciu, V B
Octav Mănițiu, V B
Rareș Stanciu, V B
Sara Nedelcu V B
Ștefan Ghișe, V B
Vlad-Teodor Negrea, V B
Alexia Neiciu, VI A
Alexandra Bărbuș, VI A
Anastasia Sasu, VI A
Antonia Muntean, VI A
Carina Bunea, VI A
Gabriella Jones, VI A
Maria Pîrvu, VI A
Matei Dull, VI A
Paul Cupcea, VI A
Radu Bichiș, VI A
Raluca Angelescu, VI A
Rebecca Jones, VI A
Raisa Niculescu, VI A
Simina Muntean, VI A
Ecaterina Rusu, VI B
Eliza Suciu, VI B
Emilia Neacșu, VI B
Geanina Boriceanu, VI B
Luca Daniel Golășilă, VI B
Matei Pop, VI B
Natalia Daina, VI B
Tudor Călinoiu, VI B
Natalia Presăcan, VI B
Carla Lăzăroaie, VII A
Mădălina Țimonea, VII A
Tudor Giurca, VII A
Alexandru Iancu, VIII A
Alexandru Răhăian, VIII A
Călin Vârcolacu, VIII A
Cristian Andrei Băilă, VIII A
David Buta, VIII A
Eduard Ludoșan, VIII A
Francesca-Anamaria Lorinczi, VIII A
Larisa Fleacă, VIII A
Mîruna Boldea, VIII A
Patrick Bucur, VIII A
Vanessa Cotruș, VIII A
Mara Sate, VIII A
Andreea Bâra, VIII A
Teodora Baicu, VIII A
Radu Bokor, VIII A
Teodor Armenean, VIII A
Victor Mihalache, VIII A
Vlad Ambrosie, VIII A
Florentin Bozdog, VIII A
Andreea Hunyadi, VIII B
Andrei Mănițiu, VIII B
Bogdan Andrei Zăgan, VIII B
Cezara Răcuciu, VIII B
Cristiana Damian, VIII B
Larisa Radu, VIII B
Sara Frățilă, VIII B
Sebastian Olosutean, VIII B

COLABORATORI:

- ✓ Maia Loloiu, clasa a X-a E – fotografii *Întâlniri cu scriitori*
- ✓ Larisa Ban, Ștefania Brot, Andreea Roman, clasa a IX-a I – bandă desenată, *Proiect Holocaust*
- ✓ Miriam Șuşu, clasa a XI- a E – președinte CȘE – *Proiecte voluntariat*
- ✓ Tudor T., Irina P., Luca M., Silviu G., Beatrice C., Vlad H. și Ionuț N., clasa a XI-a I – *Mesaj către viitorii liceeni*

ISSN 0123-456X

9 770123 456008

ISSN 2068 – 4258

Nr. 26, Ianuarie 2024